BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Celebra scriitoare americană CELESTE BRADLEY a fost nominalizată în anul 2002 la prestigiosul premiu RITA, acordat în Statele Unite genului de carte romantico-istorică.

Acțiunea ultimei sale creații se desfășoară în înalta societate a Londrei, în epoca în care diferențele sociale impuneau reguli nescrise, dar unanim acceptate.

O serie de caricaturi ce accentuează trăsăturile corupte ale unor personalități marcante, publicate într-un periodic, face furori. Însă adevarata identitate a autorului lor rămâne învăluită în mister, fiind semnate cu pseudonimul Sir Thorogood. Unul dintre aceste extraordinare portrete satirice va declanşa o puternică confruntare de forțe, din care nu lipsesc Lord Liverpool, Prim Ministru al Angliei, şi Dalton Montmorency, conducătorul Clubului Mincinoşilor, o veritabilă academie de spioni.

Pentru a afla cine este de fapt Sir Thorogood, Dalton pretinde că este chiar el. Iar când Clara Simpson îl întâlneşte la un bal, este sigură că are în față un impostor deoarece ştie exact cine se ascunde sub acest nume.

Problema prinderii creatorului desenelor este una foarte presantă şi totul ar fi bine dacă Dalton ar reuşi să scape de văduva Clara Simpson care se ține scai de el...

O poveste captivantă ale cărei personaje se confruntă cu mari pericole, dar şi cu pasiuni mistuitoare, o lectură cu adevărat reconfortantă.

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-145-6

5 948390 004176

Preț 29,9 LEI (26,91 + 2,46 TVA + 0,53 T.L.)

Celeste Bradley

Autoare a 26 bestselleruri internaționale

Clubul mincinoşilor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BRADLEY, CELESTE
Clubul mincinoşilor / Celeste Bradley; trad.: Liviana Tane.-
Bucureşti: Lider, 2007
ISBN 978-973-629-145-6

I. Tane, Liviana (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Tehnoredactare: FLORIAN BULMEZ
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

THE IMPOSTOR
Copyright © 2003 by Celeste Bradley
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Anglia, 1813

Era aşezată pe un piedestal, o zeiţă elenă într-o poziţie chinuită. Buzele ţuguiate şi atitudinea exagerată erau de departe mult prea carnale pentru a fi o sculptură clasică. Şi, cu toate că un văl diafan îi acoperea cum se cuvine formele, chiar felul în care membrele rotunjite se subţiau spre palmele ei mici şi spre glezne te făcea să te gândeşti la proeminenţele voluptuoase care se ascundeau în spatele ţesăturii.

La picioarele ei erau îngenuncheaţi trei bărbaţi care o idolatrizau, doi dintre ei fiind uşor de recunoscut ca oameni de vază ai înaltei societăţi londoneze. Al treilea era ascuns parţial în spatele personajului voluptuos. Toţi cei trei bărbaţi erau preocupaţi să acopere idolul cu aur şi bijuterii, mâinile lor încercând să înşface chiar în timp ce dăruiau.

Mai jos, la o scară mult mai mică în comparaţie cu zeiţa şi admiratorii ei, se afişau, în mod deschis, soţiile şi copiii celor doi gentilomi de frunte. Starea lor jalnică contrasta în mod surprinzător cu bijuteriile de la picioarele seducătoarei de alături.

– Fleur şi sclavii ei, citi titlul de sub desen.

În entuziasmul său, Gerald Braithwaite scuturã bucata de hârtie şi şnurul care înconjura grămada de caricaturi cu temă politică, trântind pe podea semnul pe care era gravat „Editor". Fata îmbrăcată modest, care îi adusese pachetul, îngenunche repede să o aşeze la locul ei, dar Braithwaite o ignoră şi pe ea.

Cu o atenție plină de dragoste, el ridică cu o mână primul desen, în timp ce cu cealaltă își freca buzele, de parcă ar fi vrut să își reprime cuvintele. Îi scăpă totuși un chicotit voios, în timp ce se uita la caricatura care avea să vândă mai multe exemplare din *London Sun* decât se vânduseră vreodată.

– Sir Thorogood, sunt mândru de tine, sunt mândru, șopti editorul.

Ce desen! Are senzualitate, păcat și patos. Trei bărbați bogați risipindu-și averea pentru o femeie – mai degrabă o dansatoare de teatru în grații – sărăcindu-și astfel familiile. Era o parodie extraordinară, dusă la extrem cu ajutorul detaliilor, toate redate în linii atât de precise, încât concurau schițele maeștrilor.

– Să-i ia naiba pe toți grangurii ăia încrezuți. De fapt, își vor dori să-i ia naiba când va ieși asta pe străzi. Braithwaite scoase un suspin fericit și azvârli un plic gros servitoarei, abia aruncându-i o privire.

Editorul zâmbi, apoi mai chicoti o dată. În sfârșit, râsul lui răsună prin holurile clădirii ziarului care devenea cu repeziciune cea mai citită foaie din întreaga Londră.

În timp ce femeia se strecura tăcută, ca un șoricel, pe ușa ce dădea în stradă, un spasm imperceptibil al buzelor ei îi trădă satisfacția pentru veselia editorului.

În ziua următoare, un anume gentilom deschidea *London Sun* pentru a-l răsfoi în timpul micului dejun. Dormise destul de mult, dar găsise suficient timp să încolțească o cameristă tremurândă, să lovească un valet și să își insulte majordomul. Una peste alta, i se făcuse destul de foame.

Poate că din cauza asta aproape că se înecă cu bucata mare de șuncă pe care o mesteca. Sau poate că era din cauza penitei ucigașe a lui Sir Thorogood.

Roșu de furie, gentilomul își chemă majordomul cu un răcnet:

– Adu trăsura! Voi ieși.

Majordomul aprobă docil, dar în timp ce se întorcea, privirea îi căzu pe hârtia strânsă în pumnul stăpânului său. Nici măcar posibilitatea unor represalii nu îi putu opri rânjetul care i se lăți pe față, în timp ce părăsea încăperea.

Poc! Hârtia aterizâ pe farfuria cu cina unui lord foarte consecvent.

– Uite ce e, eu mâncam asta! Lordul cu părul blond se uită în sus spre cei doi bărbați care îi stricaseră seara.

– Îndrăznesc să spun că îți va pieri pofta într-o clipă. Privește asta! Cel mai înalt dintre vizitatori desfăcu foaia de ziar pentru a da la iveală ultima caricatură a lui Sir Thorogood.

Lordul renunță la gestul de a-și șterge gura când își dădu seama de semnificația caricaturii.

– La naiba, șopti el.

– Exact, spuse unul dintre bărbați.

– Ce putem să facem? se tângui al doilea bărbat, care rămăsese până atunci în fundal, frângându-și mâinile.

Lordul spuse printre dinți:

– Îl vom găsi pe acest Thorogood și îl vom discredita. Trebuie să aibă vreun cadavru ascuns prin dulap. Un scandal de familie, o problemă cu pariurile.

Primul bărbat păru nesigur.

– Va fi suficient doar atât? Eu mă pronunț pentru o soluție ceva mai... definitivă.

– Este un început, spuse cu îndârjire lordul, netezindu-și șervetul peste desen. Dar puteți fi siguri, domnilor, că va exista un sfârșit.

1

Dalton Montmorency, Lord Etheridge, spion al Coroanei, pătrunse în sala de bal pentru prima oară ca fiind solitarul caricaturist Sir Thorogood.

În timp ce trecea prin porțile largi, arcuite ale sălii de bal Rochester, și cobora scările elegant spiralate, rumoarea vocilor crescu și marea de fețe se îndreptă către el, ca florile după soare.

Poate asta se datora strălucirii costumului său de seară. În comparație cu veșmintele negre, sobre purtate de ceilalți bărbați din încăpere, Dalton se îmbrăcase ca un filfizon.

Un dandy.

– Îmbracă-mă ca pe un artist excentric, îi spusese lui Button, majordomul. Costumul de teatru îl împrumutase de la prietenul său bun, maestru ex-spion, Simon Raines. Fă-mă să arăt ca unul dintre idioții ăia cărora nu le pasă de nimic altceva în lume în afară de haine.

Gândindu-se mai bine, Dalton își dădu seama că poate nu fuseseră cele mai înțelepte cuvinte pe care să le spui unui majordom.

Button era un geniu al modei și devenise cu repeziciune furnizorul cel mai căutat al membrilor Clubului Mincinoșilor, operând sub acoperire. Era însă puțin cam sensibil, pentru a înțelege situația. De fapt, Dalton își dorea ca Button să fi mers pe varianta unei simple răzbunări.

Otravă, poate. Ucigași plătiți, eventual. Dalton ar fi preferat mai degrabă să înfrunte ucigași înarmați în stradă decât să stea în fața mulțimii ăsteia, acoperit de toată gloria asta „artistică". În sala de bal, dintr-odată amuțită, aproape o sută de oameni aveau ochii fixați pe el, în timp ce se oprise în capătul scărilor spiralate.

Haina lui ar fi reușit, singură, să îi orbească. În întunecimea camerei sale nu păruse atât de garnisită, și nici în întunericul din trăsură. Oricum, în lumina vie a candelabrelor, care atârnau deasupra mulțimii, nu era nicio îndoială că avea o neinspirată culoare a lichiorului. Haina aceea, alături de vesta din mătase strălucitoare de culoare violet și pantalonii bufanți care atârnau pe el, de un albastru-păun, îl convinseră pe Dalton că semăna, nici mai mult, nici mai puțin, cu un papagal tropical enorm, de coșmar.

Button era un om mort.

Dacă acel „Sir Thorogood" își făcuse mult-așteptata apariție în public sub această înfățișare, nu avea altceva de făcut decât să continue întreaga șaradă costumat ca animal de companie al unui pirat.

Pentru a face lucrurile și mai dificile, avea serioase îndoieli cu privire la necesitatea misiunii sale. Era adevărat, de aproape un an, acele caricaturi avangardiste provocaseră ridiculizarea anumitor bărbați aflați la putere. Și, iarăși adevărat, guvernul britanic nu avea nevoie de această lipsă de credibilitate pe timp de război. Fără să mai fie menționată izolarea omului, care îl făcea pe Dalton să aibă remușcări.

Dar anihilarea unui artist morbid, preocupat de expunerea punctelor slabe ale aristocrației nu era unul din obiectivele prioritare de pe lista lui Dalton. Era ca și cum ar fi fost folosit ca un tâlhar, pentru a întocmi programul unui lord.

Însă, în momentul acela, Mincinoșilor le cam tremura pământul sub picioare, iar banda eclectică a spionilor nu îndrăznea să deranjeze ierarhia, dacă doreau să mai facă parte din bandă. Dalton era încă nou ca șef al operațiunilor, iar Cei Patru Regi care își exercitau puterea

deasupra lui nu erau deloc convinşi de inovaţiile pe care el le propunea.

Aşa cum propriii lui oameni nu erau pe de-a-ntregul siguri de el.

Dalton îşi asumase această misiune datorită unui motiv care depăşea obedienţa obişnuită faţă de ordine.

Spionul principal al Clubului Mincinoşilor îşi croia de obicei drumul său printre clase, câştigându-şi admiraţia şi loialitatea informatorilor de-a lungul unor ani de muncă şi colaborare.

Pe de altă parte, el ajunsese aici după retragerea lui Simon Raines. Deşi Dalton fusese unul dintre membrii Celor Patru Regi timp de aproape un an, niciunul dintre Mincinoşi nu ştia că el fusese Cobra – al patrulea dintr-o coaliţie puternică a lorzilor, care decidea direcţia în care va fi îndreptată arma pe care o reprezenta banda de boţi şi asasini numită Clubul Mincinoşilor.

Când părăsise locul Cobrei, în urmă cu câteva săptămâni, dornic să revină în jocul intrigilor, bărbaţii pe care îi comanda acum se uitaseră la el cu multă suspiciune.

În săptămânile care urmaseră reuşise să le câştige până la un anumit punct încrederea, dar nu şi acel gen de respect care să transforme un comandant şi cincisprezece bărbaţi într-o echipă bine sudată.

Aşa că îşi jurase să se ocupe el însuşi de următoarea misiune, pentru a demonstra oamenilor lui nu numai că era unul de-al lor, ci şi că se pricepea al naibii de bine la asta.

Desigur, când făcuse jurământul, nu avea nici cea mai vagă idee despre cât de chinuitoare va fi această misiune.

Eu sunt arma Coroanei, îşi spuse el, în timp ce se gândea cu groază la orele următoare. *O armă teribil de colorată, purtând tocuri înalte.*

Toată lumea era în aşteptare, şi-l privea. Aproape că le putea auzi gândurile. Vor decide cu toţii să îl adore în mod servil sau îl vor declara nebun de legat şi îl vor elimina?

Deoarece succesul misiunii lui Dalton depindea de prima opţiune, ştia că era mai bine să facă o impresie bună. Ei bine, ai intrat în horă, trebuie să joci.

Afişând un aer de superioritate răutăcioasă, îşi flutură manşetele cu dantele care cădeau în cascadă de la mânecile sale şi făcu o plecăciune teatrală către gazda sa, reuşind să nu se clatine pe pantofii cu tocuri înalte. Apoi se ridică şi îşi flutură braţele deschise spre mulţimea de la etajul superior.

– Am... *sosit*, intonă el cu aroganţă.

Bărbaţii prezenţi abia ridicară din sprânceană şi îşi aruncară unul altuia priviri amuzate, dar doamnele suspinară la unison şi imediat începură să îşi preseze însoţitorii pentru a face prezentările. Excelent!

Să înceapă jocul!

Clara Simpson şedea între două doamne mai degrabă plinuţe şi se străduia să treacă neobservată. Cu siguranţă că reuşea în ceea ce îi privea pe cei din jur, care vorbeau peste creştetul ei cu entuziasm.

Păcat că această abilitate de a fi invizibilă nu avea efect şi asupra lui Beatrice, cumnata ei, astfel încât să nu fi putut lipsi de la acest eveniment nocturn. Când te gândeşti că ar fi putut fi liberă ore întregi la sfârşitul serii acesteia, apărată de faptul că nu ar fi fost deloc întreruptă de la preocupările ei cât timp familia era la bal.

În după-amiaza aceea, Bea se năpustise în camera ei, hotărâtă, smulgând-o de lângă stiloul şi hârtia ei. Faţa senină a cumnatei sale arborase deja o expresie implaca-

bilă, şi Clara îşi dăduse seama că nu are cale de scăpare pentru ceea ce Beatrice îşi pusese în gând pentru ea.

– Bitty şi Kitty mă vor întovărăşi la balul Rochester-ilor din seara asta, Clara. Am nevoie de tine să vii ca doamnă de companie.

Clara încercase să refuze, deşi ştia că nu o va ajuta la nimic.

– Nu vreau să merg la balul Rochester. Sunt încă în doliu.

– Chiar trebuie să continui asta, Clara? Fratele meu nu mai este de mai mult de un an. S-ar putea spune că încă mai suspini după bietul Bentley.

– Poate că asta fac. Sau poate că nu avea nicio dorinţă de a-şi cumpăra o nouă toaletă, din moment ce strângea fiecare bănuţ pentru ziua când se va muta din casa aceea.

Beatrice pufnise.

– Ei bine, nu arăţi prea multă consideraţie pentru sensibilitatea mea, amintindu-mi în fiecare zi că l-am pierdut! Şi apoi ce crezi că spune lumea când vede că eu am ieşit deja din perioada de doliu?

Of, aici zace adevărul.

– Poate că dacă ai fi...

– Oh, pfui! Arăt oribil în orice haină care are culoarea aproape de negru şi tu o ştii prea bine. Bentley nu s-ar fi aşteptat ca eu să port ceva atât de dezavantajos pentru multă vreme.

– O să mă gândesc, Beatrice, spusese Clara, aşa cum făcea de fiecare dată când era vorba de situaţii similare.

În ceea ce o privea, nu o interesa ce purta. Nu era interesată să atragă *un bărbat*. Clara abia îşi stăpâni un tremur la acest gând.

Nu, tot ceea ce îşi dorea era libertatea de a se întreţine

singură şi poate, doar poate, să schimbe lucrurile, măcar puţin.

Dar Beatrice era o forţă care trebuia luată în considerare. Era mai degrabă ca un uragan. Uneori, Clara pur şi simplu încetase să mai reziste. Dar în seara asta avea şansa de a observa şi nu trebuia să o iroseaască.

Aşa că, iat-o stând alături de mătuşicile necăsătorite, cu un ochi asupra a două tinere care de departe păreau a provoca tinerii bărbaţi să îşi asume mai multe libertăţi, în ciuda aspectului lor suav şi nesofisticat.

În încăpere oamenii se mişcau în grupuri, pentru ca, dintr-odată, să se despartă şi să se alăture altor grupuri. Clara privea dansul rochiilor frumoase şi al redingotelor elegante, simţindu-se în siguranţă, la adăpost de interesul celorlalţi. Aşa cum plănuise, rochia ei de doliu, aproape spălăcită, se confunda cu tapiţeria, părul îi era îndesat cu grijă sub pălărie, iar faţa îi era la fel de nefardată ca a unei cameriste.

Nu putea spune ce fel de informaţie interesantă ar putea să apară în prezenţa ei. *Acum mă vezi – acum nu.*

Când o tăcere ciudată se lăsă într-o parte a încăperii, ea o sesiză cu mult înainte de cei care o însoţeau. Dar şi ei încetară discuţia în momentul în care valul de linişte inundă camera, făcând dintr-odată ca vocile lor să pară mult mai puternice.

În tăcerea mormântală, începură să se audă şoaptele. Ca în telefonul fără fir al copiilor, joc în care ceea ce se spune la început este complet altfel decât ceea ce se află la sfârşit. Clara zâmbi la acest gând fără nicio importanţă, dar, ca să fie sinceră, era la fel de curioasă ca toţi ceilalţi să afle motivul acelei tulburări.

Apoi valul informaţiilor şoptite ajunse şi în fundul camerei. Doamnele îşi aplecau capul şi chicoteau apre-

ciativ în jurul ei, în timp ce domnii se simțeau jigniți și pretindeau că nu își pun capul la bătaie pentru noul-sosit.

– Cine este? Cine a intrat? răcni doamna din dreapta Clarei.

Clara se crispă, dar ascultă răspunsul la fel de atentă ca tovarășii ei.

– Este el! izbucni o femeie din mijlocul mulțimii. Chiar este aici! Sir Thorogood!

Nu se poate.

Furia o cuprinse pe Clara cu o viteză devastatoare. Invizibilitatea ei se evaporă. Când mai multe priviri ale celor din jur se întoarseră spre ea, își dădu seama că era în picioare și că protestul îi ieșise tare, printre buze.

Tulburată, bâlbâi ceva pentru a îndepărta privirile acelea curioase.

– Am vrut să spun, cât... cât de neobișnuit! Nu am auzit niciodată ca... Sir Thorogood să participe vreodată la evenimente sociale...

– Ei bine, eu cred că este minunat, gânguri una din însoțitoarele ei. Nu am mai avut o față nouă pe aici de secole! Și cu un bărbat așa de inteligent ca el, îndrăznesc să spun că ne vom amuza cu adevărat acum. Am colecționat *toate* caricaturile sale!

Clara nu mai asculta. Era deja amestecată în mulțime, alunecând încolo și încoace până când se opri pe marginea covorului, la nu mai mult de trei metri distanță de însuși „Sir Thorogood".

Era foarte înalt. Respingător de înalt. Clara disprețuia bărbații care se înălțau deasupra ei și o tratau de parcă ar fi avut doisprezece ani și n-ar fi dus-o mintea mai mult decât vârsta pe care i-o dădeau.

Ca să nu mai amintească faptul că era foarte frumos, într-un fel exagerat, de filfizon. Dezgustător. Păr des și negru – mult prea lung. Și ochii aceia – ireali, ochi ca

argintul. Asemenea ochi erau mai capabili să-i convingă pe ceilalți oameni de sinceritatea lui.

Ce păun! Faptul că nu i se părea atât de ridicol pe cât ar fi trebuit o irita și mai mult. Nu aveai cum să ascunzi umerii aceia, sau abdomenul acela plat, sau tăietura provocatoare a pantalonilor lui caraghioși...

Dar, desigur, era o canalie. Singurul lucru mai rău decât un bărbat înalt și frumos este doar un bărbat înalt, frumos, care nu spune adevărul. Iar el cu siguranță nu îl spunea.

Mincinosule, gândi Clara cu frenezie, deși avea grijă să își păstreze fața lipsită de orice expresie.

Se opri chiar înainte să pășească pentru a-l demasca pe ticălos. De ce era aici, folosind numele acela? Care putea fi scopul lui?

Probabil că dorise să se bucure de atenția unei societăți însetate de noutate – să manipuleze misterul care îl învăluise atâta timp pe Sir Thorogood, sursa caricaturilor caustice pe care societatea le adora.

Trebuia să se gândească. Nu putea să îl demaște în public, pentru că și-ar fi pierdut propriul anonimat. Și-ar fi pierdut munca ei, care ajunsese să însemne atât de mult pentru ea. Trebuie să îl dea în vileag în alt fel. Trebuia să ajungă aproape de acest străin, atât de aproape încât să îl determine să își etaleze propriile minciuni.

Se îndreptă spre centrul mulțimii de femei care îl înconjurau precum porumbeii un pumn de grăunțe. Câțiva însoțitori erau forțați să acționeze și să facă prezentările.

Doamnele se împingeau cu ardoare mai aproape, dornice de a-i atrage atenția străinului înalt. Când una dintre ele se uită spre Clara, se produse un moment de surpriză. Apoi un braț învelit în mătase atinse încheietura Clarei. Se îndepărtă, dar piciorul îi fu călcat de un pantof cu toc înalt. Nu putea înainta mai mult în furnicarul acela de femei.

Trecu neobservată pe lângă doamnele în rochii prețioase și cu pieptănături elaborate, totul calculat pentru a pune mai puțin accentul pe minte și mai mult pe sâni. Clara dădu înapoi și spațiul lăsat gol fu imediat umplut de o altă doamnă impresionantă. Pe deasupra capetelor împodobite cu pene care-l înconjurau pe străin, Clara putu vedea zâmbetul viclean al ticălosului fluturând la vederea penajului strălucitor și a sânilor frumoși, în timp ce restul rămăsese într-o agățare disperată de cealaltă parte.

Cum să ajungă mai aproape? Avea motive suficiente pentru a căuta ceva răspunsuri, deoarece acest bărbat putea distruge tot ceea ce realizase ea până acum. Cum putea să îi distragă atenția de la crema frumuseților londoneze?

Cum, doar dacă nu era una dintre ele...

Ei bine, dacă asta îi va prinde privirea, atunci exact de asta se va folosi. Avea și ea sâni și o pereche de gene. Avea nevoie doar de puțin ajutor pentru a le folosi.

Brusc, Clara se simți mai bine. Era cu adevărat ingenios. Dacă ele erau sclipitoare, ea va fi și mai și. Dacă ele erau nătânge, ea va fi cea mai nătângă dintre toate.

În fond, cine putea să suspecteze o sclipitoare și prostuță femeie că poate fi altceva decât inutilă sau ornamentală? Adevărat, era o deghizare mult superioară de a fi o femeie savantă invizibilă. De ce nn se gândise niciodată la asta? Nu trebuia să lase oamenii să o considere o minte serioasă. Într-adevăr, trebuia să pară exact opusul.

Cu pași hotărâți, Clara porni grăbită să o caute pe Beatrice. Trebuia să demaște un impostor.

Dalton se deplasă prin marea de doamne care tăbărâse asupra lui, cu ochii la gentilomi. Undeva, într-un salon de desen sau în sala de bal din seara asta se afla cel care era Sir Thorogood. Dalton era hotărât să își etaleze pro-

pria prezență insuportabilă în ochii fiecărui bărbat din societate, până când îl va găsi pe individ.

Se apropie de un grup de gentilomi care îl priveau cu curiozitate. Unul dintre ei îi aruncă o privire veninoasă și se îndepărtă în grabă, fără a scoate un cuvânt.

– Sper că acel domn nu este bolnav, spuse Dalton în stilul picant al lui Thorogood. Este tare neplăcut să te alegi cu ceva doar pentru că participi la un bal.

Bărbații se uitară unul la celălalt. Cel mai tânăr, un tip înalt, abia ieșit din școală, își drese vocea.

– Cred că l-ai recunoscut pe Lord Mosely, Sir Thorogood. Caricatura ta l-a costat poziția pe care o avea în conducerea orfelinatului.

La naiba. Se uitase peste caricaturi, dar nu suficient de bine, după cum se vede. Își ascunse lacuna fluturând din mână.

– Îmi creionez caricaturile așa cum îmi dictează muza. Abia dacă îmi mai amintesc fiecare escroc pe care arta mi-l dezvăluie.

Un altul dădu din cap:

– Ți-ai făcut treaba, este adevărat. De la Mosely la Wadsworth, și toți ceilalți aflați între cei doi.

Bărbatul tânăr era evident ros de curiozitate.

– Wadsworth?

Ceilalți se uitară la el.

– Soția l-a părăsit din cauza caricaturii, îi explică unul din ei.

Tânărul părea din ce în ce mai interesat. Se uită la tovarășii săi, care, în mod evident, erau mnlt mai reținuți, apoi din nou la Dalton.

– Poți să îmi spui cum... Vreau să spun, unde... de unde îți cnlegi informația? Trebuie să fie destul de dificil să afli secretele tuturor. În fond, *sunt* secrete.

Dalton îngădui unui surâs, uşor demonic, să-i traverseze faţa. Se aplecă înainte, şi, în ciuda rezervei lor, ceilalţi se înclinară spre el.

– Nimic, spuse el cu o intenţie sumbră. *Nimic* nu este secret pentru Sir Thorogood.

Câţiva din grup înghiţiră în sec în acelaşi timp. Dalton zâmbi şi le cercetă cu privirea feţele. Nu-l interesau necinstea şi jocurile lor, dar nu se ştie niciodată unde se ascunde trădarea.

Apoi doamnele îl înconjurară din nou.

– Oh, Sir Thorogood! ciripeau ele şi se agitau pe lângă el ca fluturii, care n-au suficientă minte pentru a fugi de ploaie. Gentilomii se împrăştiară sub această barieră feminină, iar Dalton se blestemă. Nu se aşteptase la magnetismul pe care Sir Thorogood îl exercita asupra femeilor.

Clara o târî pe Beatrice de mână în camera de odihnă a doamnelor. Camera mobilată în roz şi crem avea mai multe oglinzi care serveau la multiplicarea doamnelor până la un număr ameţitor.

Bea îşi duse mâna la păr pentru a proteja aranjamentul de pene de struţ, în timp ce se strecura pe uşă.

– Ce s-a mai întâmplat acum, Clara?

Clara nu se obosi să îi răspundă. În schimb, o conduse pe Bea spre un colţ liber al încăperii.

– Trebuie să arăt altfel, îi şopti ea grăbită lui Bea. Trebuie să arăt ca ele. Arătă spre celelalte femei. Chiar mai bine.

O sclipire orgolioasă se ivi în ochii lui Beatrice.

– Ştiam eu. Ştiam că vei regreta că nu ai ieşit mai devreme din perioada de doliu. Este vorba despre acest Thorogood, nu? Este frumos, îţi garantez.

Clara negă cu o fluturare a mâinii.

– Ajută-mă, Bea.

Bea o privi de sus până jos.

– Păi, o putem vizita mâine-dimineaţă pe Madame Hortensia, să comandăm ceva lucruri, deşi sunt sigură că va fi nevoie de săptămâni întregi în perioada asta a anului...

– Nu, Bea. *Acum.*

Beatrice clipi.

– Acum? Vrei să impresionezi un bărbat în rochia asta, cu părul ăsta şi cu faţa nepudrată...

Era timpul să scoată asul din mânecă. Clara se întoarse pe jumătate, încordându-şi umerii.

– Dacă tu nu crezi că poţi, o s-o rog pe Cora Teagarden...

– Gâsca aia? Eşti nebună? Nu are simţul modei nici cât o muscă! Ai arăta cu mult mai rău... Scrâşnind de indignare, Beatrice o apucă pe Clara de braţ şi o trase spre o oglindă.

Rămânând alături, Bea o examină pe Clara în oglindă cu o insistenţă alarmantă.

– Rochia este suficient de bună, dacă arătăm puţină dantelă. Doamne, fato, de ce te mai chinui cu un corset dacă nu ai de gând să foloseşti puţină dantelă? Ţine-ţi umerii jos – nu, mai sus... hmm...

Se întoarse cu un gest spre camerista însărcinată să ajute doamnele care doreau să îşi aranjeze veşmintele şi să se împrospăteze un pic.

– Tu de acolo! Fă-mi rost de nişte pudră de orez şi khol. Şi de câteva agrafe! strigă ea după servitoarea care ieşea.

Întorcându-se spre Clara, Beatrice zâmbi satisfăcută.

– Aşteptam să îmi pun mâinile pe tine de ani de zile.

Clara înghiţi în sec. Oh, *la dracu'!* În ce naiba se mai băgase acum?

2

Îl dureau picioarele, simţea o durere şi în bărbie de la atâta zâmbet şi nu îşi dorea altceva decât să îşi ardă pantofii şi să se relaxeze cu o înghiţitură de coniac lângă un foc. Şi totuşi, se forţa să zâmbească unei alte femei linguşitoare.

– Sunt şocat, doamna mea. Cum poate cineva atât de încântător ca dumneavoastră să se îndoiască vreodată... Bla, bla, bla. Abia putea ţine socoteala tuturor lucrurilor idioate pe care le spusese în seara aceea.

Simţi o dorinţă bruscă de a trage cu arma. Sau de a participa la o rundă de box – *orice* altceva suficient de masculin. De preferinţă ceva epuizant şi murdar, care să nu implice niciun centimetru de dantelă.

Oricum, era timpul să lase baltă conversaţia aceasta şi să înceapă alta. De preferat într-o sală unde se jucau cărţi sau se fuma. Sir Thorogood trebuia să fie printre elite, pentru că nimeni din afară nu ar fi putut şti despre atât de multe scandaluri şi evenimente care aveau loc în lumea mondenă.

Suficient. Găsi o scuză plauzibilă faţă de doamna care îi monopoliza în clipa aceea atenţia şi se îndepărtă înainte ca ea să îl poată captura din nou.

Se întoarse şi era cât pe ce să dea peste cineva. Oprindu-se, înşfăcă cu iuţeală un cot înmănuşat pentru a-l susţine.

Parfumul slab de flori ajunse la el, amintindu-i mai degrabă de săpun decât de parfum, trimiţând vibraţii firave de alertă instinctelor sale masculine. Surprins, lăsă cotul pe care îl susţinea şi se dădu cu un pas înapoi, pentru a face o plecăciune maiestuoasă.

– Vă rog să îmi iertaţi neîndemânarea, divină creatură. Pot să cerşesc o prezentare?

– În genunchi ar fi perfect acceptabil.

Dalton îşi ridică privirea cu iuţeală. I se părea imposibil să fi auzit cu adevărat acele cuvinte acide.

Doamna din faţa lui era la fel de împopoţonată şi de prostuţă ca oricare alta din încăpere. De fapt, chiar mai prostuţă, deoarece părul ei era îngrămădit în vârful capului într-un stil dezordonat şi purta trei pene de struţ care-l depăşeau ca înălţime.

Probabil că era suficient de atrăgătoare, dacă ar fi putut cineva să vadă dincolo de pudra şi rujul aplicate din belşug. Cel puţin nu părea să aibă diformităţi vizibile. Dar rochia ei, Doamne, ce lucruri caraghioase ajung doamnele să îmbrace! Sânii îi erau ridicaţi până sub bărbie de un corset cu siguranţă mult prea strâns pentru a permite o respiraţie normală. Din moment ce era evident că trebuia să observe acei sâni, îşi îngădui un moment din această seară încărcată ca să îi evalueze. În fond, făcea parte din munca lui, deci n-avea ce să-şi reproşeze.

Foarte drăguţi, în comparaţie cu restul, constată el, cu rotunjimile suficient conturate. Nici prea mult, pentru a nu distruge linia unei rochii elegante, nici prea puţin, pentru a nu dezamăgi un bărbat. Dalton îşi reprimă o altă rundă de priviri aruncate pe furiş. Doar privea, nu şi cumpăra.

Terminându-şi evaluarea, se uită direct în ochii femeii. Era cu capul înclinat, clipind către el încet, din genele ei mult prea încărcate de fard. Nu, nu era o expresie impusă, ci mai degrabă o privire obtuză.

– Eu sunt doamna Bentley Simpson, domnule. Nu cred că mai avem nevoie de prezentare acum, nu? În fond, sunteţi faimosul Sir Thorogood, aşa că, vedeţi?

El nu vedea deloc, dar, concentrându-se asupra cauzei sale, se aplecă adânc peste mâna prostuţei dojenitoare.

– Plăcerea este a mea, doamnă Simpson. Îmi permiteți să adaug că domnul Simpson este, fără nicio îndoială, cel mai norocos bărbat din încăperea asta?

I se răspunse cu o pufnitură hotărâtă, care în mod clar nu aparținea unei doamne. Era sarcasm? Încă aplecat, își ridică privirea plină de îndoială, la timp pentru a vedea creatura fără creier aplecându-și atât de tare capul spre dreapta pentru a-i întâlni privirea, încât părea să cadă peste el.

Dalton se ridică repede, iar doamna Simpson se îndreptă odată cu el. Una din penele ei se desprinsese și acum atârna grațios în față, legănându-se înaintea nasului ei.

Dându-se înapoi, dar păstrându-și zâmbetul, Dalton îi dădu un bobârnac discret. Doamna îi zâmbi și se apropie mai mult, aducând cu ea și blestemata pană care îi gâdila obrazul și urechea.

– Știu cum poți să îți răscumperi greșeala față de mine, spuse doamna Simpson lovindu-și palmele cu bucurie. Poți să îmi faci o caricatură!

Doamne, avea doisprezece ani? Uitându-se din nou în jos la sânii aceia cu siguranță maturi, Dalton trebui să admită că nu. Dar strigătul ei adolescentin atrăsese atenția mai multor doamne în vârstă din apropiere și, curând, fu din nou înconjurat de o mulțime de fete drăguțe.

Toate vociferau cerându-i să-și demonstreze talentul pe care el nu îl poseda.

Și centrul acestei cete, cu ochii iluminați, era cea mai prostuță femeie dintre toate, doamna Bentley Simpson.

O, era foarte bun. Chiar în momentul în care Clara le îndemna pe celelalte doamne să îl roage să deseneze, fu nevoită să admită că impostorul era un mincinos tare bun.

Cu zâmbete încântătoare și cuvinte frumoase, imploră

să nu fie obligat să își arate talentele aici, la bal, unde veniseră cu toții să asculte muzică și să danseze cu bărbați tineri. Nu era el cel care să le răpească atenția acestora.

Asta era extraordinar. Clara aproape îl lovi în fluierul piciorului. Să răpească atenția era exact ceea ce el își propusese.

Pentru prima dată era silită să recunoască faptul că îi plăcuse reacția mulțimii în ceea ce privea munca ei. Deși scopul ei inițial fusese de a opri nedreptățile, în decursul ultimelor luni ajunsese să prețuiască popularitatea lui Sir Thorogood ca pe o bijuterie de preț.

Nu-i plăcea să știe că este mai puțin altruistă în intențiile ei. Nu-i plăcea absolut deloc. Un motiv în plus să îl urască pe acest om afectat, îngrozitor, care îi arăta acest lucru. Reușind să își ascundă cu greu sarcasmul, Clara stătea în mijlocul acestor doamne alăturându-se rugăminților lor.

O singură caricatură era tot ce trebuia pentru a-l demasca. Probabil că talentul ei nu însemna mai mult decât un truc de salon, dar era un truc la care se pricepea.

Și era ceva pe care nu îl putea face oricine. Caricatura nu era o simplă reprezentare a unei persoane. Era o exagerare a câtorva trăsături-cheie și o minimalizare a tuturor celorlalte. Să știi *ce* să desenezi era abilitatea cea mai importantă.

Vânzoleala doamnelor o aduse pe Clara mai aproape de diavolul în chestiune, și o undă a parfumului acestuia ajunse la ea. Își dorea să îl urască, să își spună că mirosea a parfum înțepător și a minciună, însă mirosea mai degrabă plăcut, a săpun din lemn de santal și a curat, a bărbat sănătos. Îi plăcea foarte mult, chiar insuportabil de mult.

Nu putea pune capăt acestei perfidii? Chiar și mirosul lui era o minciună!

Furia părea să o sufoce. Clara încercă să se scuture de vraja unei ameţeli fulgerătoare, dar nu reuşi decât să-i fie şi mai rău. Poate că era de vină corsetul care nu o lăsa să respire. Bea strânsese panglicile mult prea tare.

Clara încercă să respire adânc pentru a îndepărta ameţeala şi pentru un moment păru să reuşească. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra mulţimii din jurul impostorului, dar îşi dădu seama că altceva captase atenţia bărbatului.

Peste umărul doamnelor, Dalton văzuse un bărbat intrând în sala de bal. Era un bărbat slab, mai în vârstă, nu foarte înalt, dar oaspeţii păreau să se retragă din calea lui, cu respect.

Prim-ministrul Angliei.

Dalton ştia că naşul său rareori îşi făcea apariţia la alte evenimente în afara celor de la Curte. În ce-l privea, se părea că va avea parte de ceva neplăceri.

După ce salută câţiva bărbaţi mai importanţi din încăpere, Lord Liverpool îşi îndreptă privirea direct spre Dalton. Liverpool părea oricum, numai nu surprins să îl vadă acolo.

O, da, cu adevărat neplăceri. Când privirea lui Liverpool se îndreptă spre scaunul de lângă uşile terasei, Dalton dădu uşor din cap.

Cu câteva banalităţi îndulcite, se scuză faţă de compania sa de admiratoare servile. Credea că insistenta doamnă Simpson va opune mai multă rezistenţă, dar părea puţin cam distrasă şi palidă. Dalton reuşi să evadeze şi să se strecoare în tihnă spre uşile terasei.

Casa fiind în oraş, dimensiunile teraselor erau reduse. Fiecare avea propria intrare din sala de dans şi un rând de trepte de piatră care duceau spre grădinile de dedesubt.

Dalton îl găsi pe Lord Liverpool sprijinit de balustradă, privind în jos spre un labirint din arbuşti care dădea admiratorilor rătăcitori impresia unei suprafeţe mai mari de grădină.

Înainte ca Dalton să scoată un sunet, Liverpool începu să vorbească, deşi rămase întors cu spatele:

– Ce crezi că faci aici, pe toţi dracii?

Dacă Liverpool recursese la limbajul dur, Dalton trebuia să se aştepte la ceva mai rău decât crezuse.

– Cercetez cel mai nou caz al Clubului Mincinoşilor, răspunse el scurt.

Liverpool pufni.

– *Personal.* Ai lăsat la o parte *personal.* Ceea ce nu ar trebui să faci. Te-ai gândit care pot fi consecinţele dacă se descoperă adevărata ta identitate? Ai trăit liniştit ultimii ani, dar nu chiar aşa de liniştit!

În ciuda faptului că şi el îşi făcuse griji pentru acelaşi lucru, Dalton se simţi obligat să îşi apere decizia. Nu era bine ca Liverpool să ştie cât de fragilă era în realitate autoritatea lui asupra Mincinoşilor.

– Puţin probabil ca cineva să îl asocieze pe sobrul, retrasul Lord Etheridge cu Sir Thorogood cel înzorzonat. Dacă se va întâmpla asta, îmi voi recunoaşte identitatea şi voi spune că numele Thorogood a fost doar pseudonimul.

– Şi cum ai de gând să explici umilirea şi decăderea câtorva duzini de nobili din cauza „talentului" acelui agitator reformist? Cum rămâne cu legătura care se va face, în mod inevitabil, cu *mine?* Liverpool se întoarse brusc. Ochii lui negri scânteiau în semiîntuneric. Nu este niciun secret, pentru cei a căror părere contează, că eu sunt cel care te-a crescut după ce tatăl tău a murit!

Dalton se uită spre naşul său. *Crescut* era poate un cuvânt mult prea mare privind contribuţia bărbatului în copilăria lui Dalton. *Supravegheat,* poate.

Liverpool alesese el însuşi o şcoală deosebit de pretenţioasă şi ordonase ca povara lui să rămână acolo în acele vacanţe singuratice, în timp ce toţi ceilalţi băieţi se întorceau bucuroşi pe la casele lor. La fiecare şase luni, Lord Liverpool îşi făcea apariţia pentru a verifica progresele înregistrate de tânărul Lord Etheridge. Dalton ştia asta pentru că şcoala nu uitase niciodată să îl înştiinţeze de vizitele stimatului său tutore.

El însuşi nu vorbise prea mult cu acest bărbat până când părăsise Oxfordul pentru a-şi ocupa locul în Camera Lorzilor.

Odată ajuns acolo, se aşteptaseră ca el să îl sprijine pe Liverpool la fiecare mişcare, să voteze cu el şi, în general, să contribuie la puterea şi influenţa pe care Liverpool o acumulase deja.

Liverpool ar fi avut oricum sprijinul lui. Omul era cleiul care ţinea unit guvernul, alături de un rege nebun şi un prinţ desfrânat, mai interesat de artă şi de femei decât de guvernare.

În anii care urmaseră, Dalton condusese mai multe misiuni sub îndrumarea lui Liverpool. Respectul lui pentru profunzimea gândirii politice a lui Liverpool crescuse cu timpul.

Dar cel mai puternic bărbat al Angliei nu mai era tutorele intimidant al lui Dalton. Aşa cum nici Dalton nu mai era un băiat singuratic, dornic să fie pe placul lui.

– Nu reuşesc să îmi dau seama cum această afacere s-ar putea reflecta în vreun fel asupra dumneavoastră. Identitatea mea nu va fi descoperită. Am cele mai bune deghizări şi, sincer vorbind, ar putea cineva bănui că sobrul Lord Etheridge ar folosi vreodată un lornion?

Încercarea lui de a părea frivol eşuă. Deşi mulţimea se putea auzi din plin pe fundal, în acel moment terasa înaltă semăna cu un vârf de munte îngheţat.

– Indiferent ce intenţionaţi să faceţi tu şi gloata aia de secături, vreau ca Thorogood să se dea la fund. Auzi, băiete?

Înainte ca Dalton să poată protesta că nu mai era un băiat şi că nu mai avea cincisprezece ani, Liverpool se strecurase deja prin uşile din spate, lăsându-l în întuneric.

Dalton scoase o ţigară de foi din buzunar şi rămase în umbra casei.

– Biet Thorogood. Nu ai nicio şansă, bătrâne, murmură el.

La dracu', Beatrice! Lipsa de aer o făcuse pe Clara să îl piardă din priviri pe impostor. Cine ştie când va mai avea şansa de a-l încolţi!

– Vă simţiţi bine, doamnă?

Clara se uită în sus către bărbatul care îi studia faţa cu multă atenţie. Din fericire, nu era impostorul, cu toate că şi el era un bărbat frumos. Doamne, bărbaţii atrăgători apăreau de pretutindeni în seara asta.

Clipi, ameţeala făcând-o să se simtă mai degrabă detaşată. Bărbatul era blond, aşa cum fusese Bentley, dar arăta mult mai bine. Bentley fusese atrăgător în stilul adolescentin. Bărbatul acesta era de o frumuseţe masculină. Trăsăturile lui clasice o împiedicau să ia în nume de rău faptul că o asemenea frumuseţe fusese irosită pe un bărbat.

Dacă ar fi putut respira suficient de mult pentru a simţi şi altceva decât panică...

– Nu am fost prezentaţi...

– Nu, cu siguranţă nu. Ar fi vrut ca el să plece, pentru a o putea căuta pe Beatrice, ca să o ajute să îşi slăbească corsetul. Încercă să facă un pas pentru a se putea uita în jurul bărbatului, dar el ajunse din nou în faţa ei, cu sprânceana ridicată în semn de îngrijorare.

– Unde vă este servitoarea? Pot să vă ajut să mergeți în sala de odihnă?

Probabil că arăta îngrozitor, dacă reușise să facă un străin să arate atât de îngrijorat. Clara se luptă cu panica și încercă să își recapete cât de cât echilibrul.

– Îmi cer scuze, domnule. Poate dacă a-ți căuta-o pe cumnata mea, doamna Trapp? gâfâi ea. Respirația îi era superficială, mult prea superficială pentru a-i hrăni creierul.

– Desigur. Apoi poate ne vom ocupa de o prezentare ceva mai obișnuită?

– Dar... sigur. Nu aș putea niciodată... să refuz asta unui asemenea cavaler rătăcitor. Oh, Doamne. Asta nu sunase tocmai bine. Creierul ei se încețoșa. Îl privi îngrijorată. El își păstra aerul grijuliu, deși, pentru un scurt moment, i se păru că vede o fărâmă de emoție cumva diferită. Dispreț, sau poate o simplă recunoaștere a propriei ironii.

Apoi dispăruse, iar Clarei îi era din ce în ce mai dificil să respire. Sala de bal părea să se unduiască, iar aerul părea a fi fost deja folosit de oamenii care se învârteau în jurul ei. Nu-i mai ajungea în plămâni.

Și, colac peste pupăză, îl mai pierduse și pe nenorocitul acela de impostor.

Îl va căuta mai târziu. Acum avea nevoie de cumnata ei. În timp ce o căuta disperată cu privirea pe Beatrice, văzu uu domn subțire, mai îu vârstă, intrând în sala de bal. I se părea cunoscut... Primul-ministru? Dar ce putea el să caute...

Noaptea răcoroasă de dincolo de uși îi atrase atenția pentru un moment, înainte ca bărbatul să le închidă în urma sa.

Aer rece, de noapte.

Aer.

Clara se împletici parcurgând scurta distanță până la

ieșirea spre terasă. Sprijinindu-se de ușile aurite, încercă să apese clanța. După ce se chinui un moment, ușa se deschise brusc în fața ei. Țâșni pe terasă, încercând să inspire cu lacomie aerul.

Nu funcționa. Corsetul era mult prea strâns. Mici pete cenușii începură să apară între ea și imaginea grădinilor. Orbecăind, se agăță de balustrada de piatră, conștientă parțial de faptul că era în pericol de a cădea pe pământul aflat dedesubt, la distanță.

Lui Dalton nu-i venea să creadă. Acesta nu era un spectacol feminin, plin de grație. Prostuța cea ridicolă *leșina* pe terasă! Aruncându-și țigara de foi deoparte, se grăbi să o sprijine.

Mâna lui dreaptă apucă doar o bucată de mătase, dar cu stânga reuși să o prindă de braț. Cu o smucitură, o trase din locul periculos și o sprijini de trupul lui. Ea se încovoie, obligându-l să își schimbe strânsoarea în grabă.

Din nefericire, asta îl lăsă cu un braț în jurul umerilor ei și cu o mână plină de sâni moi.

– La naiba. Nu putea gândi decât că în zori îl va întâlni pe soțul ei, cu siguranță la fel de fără creier ca și ea – dar bine înarmat. În grabă, o întoarse și o săltă pe un umăr.

Înapoi în casă? Ușa drapată ducea direct în sala de bal, spre soțul ei... și spre Liverpool. Nu era o opțiune prea bună.

Dalton se îndreptă spre scările de piatră de la capătul terasei, care duceau spre grădinile de dedesubt.

La naiba cu femeile și cu moda lor nenorocită. Ce naiba le determina să își sacrifice confortul pentru un fizic ideal ilogic? Apoi tresări de durere când aproape își răsuci glezna, în timp ce tocurile sale înalte îl împiedicau să se deplaseze pe aleea pavată.

Desigur, *niciodată* nu se va mai îmbrăca aşa, dacă va trebui să aleagă singur.

Aleea albă lucea în lumina care venea de la ferestrele casei, ajutându-l să se orienteze. Strălucirea îi permitea şi ea să vadă mai bine.

La naiba, ce să facă cu femeia?

Atârna pe umărul lui. Poziţia cu capul în jos părea că o ajută să îşi revină. Cu un blestem şoptit, Dalton apucă pe o potecă neluminată, purtându-şi povara departe de lumina trădătoare. Labirintul de tufişuri îl călăuzi spre o cotitură, apoi spre un pavilion sau ceva asemănător, abia vizibil în obscuritate.

Perfect. O va lăsa pe femeie, îi va potrivi blestematul de corset care o ţinea prizonieră, apoi va dispărea, înainte ca ea să-şi revină. Nu îl văzuse, aşa că mai mult ca sigur va crede că rătăcise singură, datorită ameţelii. Dacă va gândi vreun pic, lucru de care el se îndoia.

Păşind pe pardoseala din marmură a pavilionului, Dalton o ridică pe doamna Simpson de pe umărul său pentru a o aşeza pe o bancă în formă de semilună.

Îi susţinea partea de sus a corpului cu un braţ trecut pe sub sânii ei, de data asta ferindu-se să mai atingă cu mâna carnea moale. Era fără vlagă, sprijinită de el, respirând greu cu capul pe gâtul lui.

Mirosea bine. Indiferent cât era de proastă, nu era neglijentă. Dalton nu înţelesese niciodată obiceiurile unor oameni care etalau haine costisitoare pe corpuri nespălate. Doamna Simpson mirosea plăcut a curat. Chiar şi părul ei mirosea la fel, în timp ce îi atingea urechea.

O, erau nenorocitele alea de pene. Înăbuşindu-şi un mârâit, Dalton le smulse şi le azvârli pe pământ. Apoi cu mâna liberă pipăi nasturii mici care se întindeau de-a lungul spatelui ei.

Cu degete îndemânatice, îi desfăcu cu repeziciune,

deşi era întuneric. Apoi trase de funda care îi ţinea corsetul. Vreo servitoare idioată îl strânsese însă făcând un nod care nu părea să se desfacă decât la lumină şi cu migală.

Ar fi putut să o lase acolo şi să anunţe pe cineva...

Ridicând din umeri, schimbă unghiul de aşezare a corpului femeii pentru a-i privi faţa. Era prea întuneric pentru a o vedea bine, dar părea mult mai palidă decât normal şi buzele i se albiseră. Nu mai era timp.

Părea să nu existe o limită în privinţa prostiei acestor sclavi ai modei. Dalton o ţinu strâns cu o mână, în timp ce rupse panglicile corsetului cu o mişcare bruscă, puternică. Cu câteva trosnituri, corsetul cedă.

Deşi era inconştientă, corpul ei simţi eliberarea şi Clara începu să respire adânc. Când se asigură că respira normal, Dalton o culcă pe bancă.

Ridicându-se, o aşeză cât mai confortabil, conştient de faptul că ea se putea trezi în orice moment şi s-ar simţi ofensată de libertăţile pe care el şi le luase.

Părea drăguţă în lumina slabă a stelelor, trebuia să recunoască. Fără surplusul de cosmetice, fără licărul din ochii ei şi chicotitul acela insuportabil putea fi considerată chiar atrăgătoare.

Şi totuşi, orice femeie ar arăta bine culcată pe spate pe o bancă, cu corsetul desfăcut, dând la iveală perechea aceea provocatoare...

Capul ei se răsuci într-o parte, apoi înapoi, iar pleoapele i se zbătură.

Era timpul să plece. Dalton se trase la umbra labirintului, apoi se întoarse grăbit pe lângă peretele din tufişuri, pentru a evita scrâşnetul pietrişului de sub picioarele sale. Apoi se opri în întuneric, pentru că nu dorea să o lase nesupravegheată până când îşi va reveni complet.

Clara trăgea adânc în plămâni aerul rece, binefăcător. La început, fu mulţumită doar pentru că respira din nou cu uşurinţă, aşa că trecu ceva timp înainte să îşi dea seama că singurul zgomot pe care îl auzea era propria sa respiraţie, în contradicţie cu foşnetul vegetaţiei şi cu sunetele greierilor.

Era afară? Deschise ochii, uitându-se cu uimire în jur. Grădini? Ajunsese atât de departe în căutarea aerului?

Ridicându-se repede, îşi simţi corsetul rochiei alunecându-i şi aerul rece al nopţii mângâindu-i sânii. Îl apucă grăbită şi se acoperi. Îşi simţi faţa fierbinte în aerul rece, când îşi dădu seama că nu ar fi putut să ajungă singură în grădină.

Bâjbâind la spate cu o mână, descoperi nodul de panglici al corsajului şi găurile din dantela ruptă. Fusese atacată? În adâncul ei, ceva strigă datorită unei spaime ancestrale feminine.

Şi totuşi, nu era rănită, iar nasturii rochiei îi fuseseră desfăcuţi cu grijă, nicio singură perlă nu fusese ruptă.

Partea din spate a gâtului îi tresări. Se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni. Doar penele ei mototolite, aruncate neglijent pe podeaua de mozaic din marmură a pavilionului. Priveliştea parcă îi amintea de ceva, sau de cineva...

Ei bine, oricine a adus-o aici, dispăruse. Ar fi bine să facă şi ea acelaşi lucru, în cazul în care acel cineva ar decide să se întoarcă. Cu mişcări repezi, îşi legă din nou corsetul pe jumătate căzut, apoi îşi încheie nasturii.

Urma un scandal, era sigură de asta. Va ocoli casa şi va aştepta în trăsură, decise ea, nedorind să o caute pe Beatrice prin mulţime. Ridicându-şi rochia, ieşi alergând din pavilion, lăsă în spate aleea de unde se auzea zgomot şi se vedea lumina.

3

Norii încercau să străbată prin cerul înnegurat al Londrei, când Dalton Montmorency intră în reşedinţa Etheridge, după noaptea penibilă de prefăcătorie. Deşi nu îl întâmpină nimeni la intrare, putea spune, după mirosul de mâncare şi după zgomotele uşoare de la etajul de deasupra, că întreaga casă era în picioare.

Şi-ar fi putut chema majordomul ca să îi ia pălăria şi mantia subţire – negre şi sobre pentru că se schimbase, redevenind el, la Clubul Mincinoşilor, dar nu se deranjă. L-ar fi putut dojeni doar pe majordom pentru că „Domnia Sa" îşi mânjise propria mână cu o biată clanţă de uşă.

Nu i se permisese să deschidă prea multe din propriile uşi în întreaga sa viaţă, pentru că Dalton era lord de la frageda vârstă de doisprezece ani, un statut destul de neobişnuit în rândurile aristocraţiei. În aparenţă, familia Montmorency avea tendinţa de a trece destul de repede peste problema moştenitorilor de spiţă bărbătească.

El însuşi avea doar un singur posibil moştenitor, şi spera că nepotul lui, Collis Tremayne, va avea grijă de el. Lui Dalton nu-i surâdea ideea de a aduce haosul provocat de o femeie şi de copii în viaţa lui organizată cu grijă.

Şi chiar era foarte ordonată. Se uită în jurul lui cu satisfacţie. Reşedinţa Etheridge era foarte rafinată, plină de lucruri frumoase şi valoroase, aşa cum trebuia să fie. Dalton trăia în casa asta, un rai plin de pace, în comparaţie cu elementul de imprevizibilitate al Clubului Mincinoşilor.

Da, viaţa lui era în perfect echilibru. Cel puţin acum, că se dăduse jos de pe tocurile acelea insuportabile.

Majordomul apăru, grăbit, în hol, cu o expresie vinovată, pentru că lipsise la sosirea stăpânului.

– O, milord! Credeam că veţi rămâne la club în noaptea asta, altfel aş fi fost atent la trăsura dumneavoastră.

Dalton îi înmână bărbatului pălăria şi mantia.

– Sergent, ştiu cum să deschid o uşă.

Un zgomot venind dinspre scări atrase atenţia ambilor bărbaţi.

Collis Tremayne se bălăbănea, alunecând pe scara largă, curbată, într-un fel care să îi asigure obţinerea celui mai mare zgomot. Dalton ridică brusc capul şi se dădu înapoi.

– Sincer, Col, s-ar crede că ai treisprezece ani, nu aproape treizeci.

Collis se strâmbă şi îşi încheie, cu un gest larg al mâinii, coborârea pe holul de marmură de la intrare.

– Eşti un nătărău acrit. Asta se întâmplă pentru că vii atât de târziu sau pentru că ieşi atât de devreme?

– Collis, locuieşti aici datorită generozităţii mele. Îţi sugerez să te abţii de la interogatorii despre lucruri care nu te privesc. Dalton se surprinse căscând.

– Ei bine, să vedem... deoarece caşti, pariez pe venirea târzie. Collis îşi aruncă braţul sănătos în jurul umerilor de o rigiditate militărească ai majordomului. Care-i treaba? Am dreptate?

Majordomul aruncă o privire chinuită către Dalton, dar, aparent, nu se hotărî să îl ignore pe Presupusul Moştenitor, în ciuda ştirbirii aduse demnităţii sale.

Dalton tânjea după patul său, iar energia lui Collis era mai mult decât putea suporta la ora aceea.

– Lasă, Collis, izbucni el. Majordomul are treabă, ca şi tine de altfel.

Collis clipi, şi rânjetul îi dispăru.

– *Eu* am de lucru? Cum aşa? Cu o expresie brusc chinuită, îşi frecă celălalt braţ, cel inert, aproape inutil, cu braţul sănătos. În afară de situaţia în care ai da de lucru unui om schilod.

La schimbarea de atitudine a nepotului său, Dalton se blestemă pentru că fusese atât de nemilos. Collis îşi ascundea atât de bine suferinţa, încât uneori Dalton uita cât pierduse tânărul bărbat în slujba lui Napoleon. Dalton nu fusese apropiat de mama lui Collis, deoarece sora lui, cu mulţi ani mai în vârstă decât el, era deja căsătorită când el încă nu terminase şcoală. El şi Collis erau mult mai apropiaţi ca vârstă, suficient de apropiaţi încât să poată fi fraţi... fusese de acord Liverpool.

Dalton dădu din cap, recunoscându-şi gafa.

– Voiam să spun doar că ar trebui să-i faci astăzi o vizită lui James Cunnington. Se ocupă pentru mine de o încurcătură destul de interesantă.

Collis nu putea niciodată rămâne grav pentru prea multă vreme. Licărul obişnuit îi reapărea imediat în priviri.

– O voi face cu plăcere. James nu este nici pe departe aşa de înţepat ca tine, o, tu, cel Mare!

Cu un salut batjocoritor şi cu o plecăciune, Collis dispăru. Dalton îl urmări cu o privire posomorâtă şi obosită, şi cu sentimentul că ar trebui să facă mai multe pentru nepotul său. Dacă nu îşi va găsi o ocupaţie folositoare care să îi alunge gândul de la infirmitatea sa, felul lui necbibzuit de a fi îl va transforma într-o bună zi într-un foarte leneş şi nefolositor Lord Etheridge.

Dalton sesiză că majordomul aştepta încă instrucţiuni.

– Mă duc la culcare, spuse el. Dacă mă trezeşte cineva în următoarele patru ore, taie-i capul!

Majordomul aprobă tăcut.

– Va fi plăcerea mea, milord.

Clara dăduse bineţe zorilor cu un căscat şi o ceaşcă de ceai, înainte de a-şi împrăştia uneltele de desen pe întreaga masă, pentru a se apuca de lucru. Rămăsese trează până târziu în noapte, pentru a urzi acte sălbatice de

răzbunare împotriva impostorului. Planul ei favorit era totuşi unul care implica înlocuirea tuturor straturilor de haine ridicole cu zdrenţe ieftine. În ultima schiţă el făcea o plecăciune cu pantalonii bufanţi sfâşiaţi, dezvăluindu-şi adevărata sa natură întregii lumi şi oricărei doamne uşor de impresionat, plină de influenţă, care s-ar fi putut afla în spatele său.

Era o imagine delicioasă. În mod pozitiv veselă.

Cu buzele încă strânse, Clara se concentră asupra unui plan final, mult mai realist. În mod surprinzător, îi luase câteva ore pentru a ajunge la cea mai evidentă, la singura cale de a-l expune pe acest bărbat.

Sir Thorogood ar face la fel.

Clara rodea gânditoare capătul creionului. Ar putea prezenta un viteaz, un demn Sir Thorogood, azvârlind la coş schiţa acelui om afectat. Trasă câteva linii pe hârtie şi le studie.

Nu se simţea foarte în largul ei la ideea de a se prezenta prin imaginea unui bărbat. Semăna prea mult cu o minciună de prima clasă. Ce-ar fi să lase detaliile legate de alter-ego-ul său cât mai vagi cu putinţă?

Ei bine, individul pur şi simplu cerşise să i se facă o caricatură cu ridicolul lui costum şi cu felul său de a fi exagerat. Folosise mai multe cosmetice decât ea, pentru numele lui Dumnezeu! Şi, dacă nu se înşela, îşi pictase o aluniţă pe obraz.

Desenul începea să capete contur. Mai întâi mâna, nici masculină, nici feminină – iar dacă publicul va alege să considere croiala mânecii ca pe cea a unei cămăşi mai degrabă decât a unei rochii, ei bine, va fi opţiunea lui, desigur.

Da, tocmai despre asta era vorba...

Numai că impostorul nu îi ieşea atât de ridicol pe cât ar fi dorit ea. De fapt, părea aproape frumos, cu picioarele lui lungi în pantalonii ăia...

Clara aruncă creionul într-un acces de frustrare şi mototoli desenul în palme. Încă o dată, de data asta concentrându-se pe părul pudrat şi pe graţia felină a bărbatului, şi pe ochii lui argintii...

Desenul avu aceeaşi soartă ca primul. La fel şi următorul. Nu se concentra! Tocmai când credea că a fixat trăsăturile potrivite care trebuiau exagerate, începea să se gândească la dimensiunile structurii sale osoase, la ochii lui, sau la altceva cu totul inutil pentru planul ei.

Poate că era încă preocupată de celălalt eveniment din seara trecută. Da, cu siguranţă. Cum să se poată concentra când se întreba cine îi desfăcuse corsetul şi o lăsase pe jumătate goală în grădină? Sincer, oricine ar fi preocupat de o asemenea întrebare.

Clara dădu la o parte uneltele de desen şi se lăsă în scaun. Ei bine, cine să fi fost? Nu îşi amintea nimic altceva decât că nu putuse să respire şi că ieşise afară, la aer. Evident, ajunsese până în grădină, iar cineva o urmărise.

Nu o altă femeie, pentru că era nevoie de puterea unui bărbat să rupă corzile corsetului din strânsoarea lor.

Deşi îi provoca fiori, se străduí să accepte că un bărbat străin o atinsese şi o dezbrăcase pe jumătate. Oare numai ca să o ajute? Odată ce fusese eliberată şi în siguranţă, se retrăsese atât de discret pentru a nu face să se simtă jenată.

Dar cine?

Ştia numele celor mai mulţi dintre bărbaţii de la balul din seara trecută, deşi îi fuseseră prezentaţi foarte puţini. În fond, şi-ar fi putut cu greu face treaba fără o cunoaştere solidă a personajelor sale. Îşi amintea vag că îl văzuse acolo până şi pe primul-ministru.

Dar el intrase înainte să iasă ea. Sir Impostor fusese

şi el acolo, dar nu îl vedea pe post de salvator. Şi mai era bărbatul blond, care fusese atât de îngrijorat...

O, Doamne.

Clara îşi muşcă buza. Poate că nu dorea să afle ce se întâmplase. În fond, acum era bine. Abia dacă avea o zgârietură care să dovedească o manevră mai dură, dar nu era un copil. Ştia ce înseamnă să fii maltratat, şi era gata să jure că nu fusese nimic de genul acesta.

Aşa deci, un gentilom misterios îi venise în ajutor şi o părăsise, imediat după ce văzuse că se simte bine. Nimic altceva.

Alungă gândul şi se aplecă din nou asupra hârtiei. Poate că dacă s-ar concentra mai mult asupra hainelor acelui spilcuit şi nu asupra bărbatului care se afla în ele...

Dalton Montmorency încercă să nu sară ca ars, când James Cunnington se prăbuşi din nou pe podea. Kurt, instructorul de lupte al Clubului Mincinoşilor, nu era omul care să îl menajeze pe James doar pentru că era al doilea la comandă. Dimpotrivă, era şi mai dur cu el.

James rămăsese gâfâind pe covorul care se întindea pe toată suprafaţa camerei care fusese odată pivniţă. Casa care adăpostea acum şcoala de spioni fusese renovată şi reorganizată cu săli de clasă şi dormitoare la etaj, obişnuite pentru lumea din afară, după ce cărţile şi hărţile speciale fuseseră ascunse.

Subsolul fusese transformat într-un soi de sală de gimnastică, separată de bucătării. Zona aceasta era acoperită de covoare pe care Kurt le confecţionase din pânze de corabie şi paie, iar pereţii erau acoperiţi cu rafturi pe care erau depuse toate armele cunoscute de-a lungul timpului, şi câteva despre care nu se ştia nimic. Manechine umplute cu paie erau la discreţie, lângă rafturi, gata de luptă cu studenţii. Cineva le pictase mustăţi arcuite, iar

unele purtau chiar resturi de uniforme franţuzeşti, zdrenţuite.

James gemea. Dalton plecă de lângă peretele de care se sprijinise, păşi cu precauţie pe covor şi se aplecă peste secundul lui.

– Prin urmare, încă mai eşti cu noi?

– Nu. Îmi pare rău. Sunt destul de ţeapăn, din câte se pare.

Kurt îşi înfipse mâinile mari în şoldurile largi şi mormăi:

– Are încă ditamai gura. Va mai rezista încă o rundă.

James dădu din cap.

– Dalton, icni el. Ai milă. Omoară-mă acum.

Dalton ridică din umeri.

– Nu se poate. Dacă nu mai lucrezi la umărul acela, nu vei fi niciodată gata să te întorci la muncă. Apoi se uită la Kurt. Ce crezi? Este gata?

Kurt ar fi părut chiar trist – asta dacă o stâncă şi-ar putea arăta emoţiile.

– Absolut deloc, milord. În momentul acesta ar putea fi doborât şi de un pisoi.

– La naiba. Dalton se uită în jos spre James. Fusese un bun agent, înainte să primească în umăr un glonţ destinat primului-ministru. Dalton sperase să îl poată recupera cât mai curând.

Descurajat, James se uită la rândul său spre Dalton, de pe covorul unde zăcea.

– Îmi pare rău, Dalton. Ştiu că doreai să mă ocup de problema Thorogood.

– Aşa voiam. Am nevoie de cineva care să facă faţă în societate. Cu tine încă la recuperare şi cu Ren Porter scos din joc, probabil pentru totdeauna, nu mai există niciun Mincinos capabil să facă treaba.

James îşi stăpâni un rânjet.

– Dar ai arătat bine seara trecută, ca dandy. Şi trebuie să îi transmit complimentele mele lui Button. Costumele de astăzi cer în mod clar să fie şi mai bătătoare la ochi.

Smulgându-şi redingota de culoarea vinului pe care o purta peste pantalonii de mandarin, Dalton îi aruncă lui James o privire care spunea: „ai grijă". James zâmbi fără să pară impresionat. Buzele lui Dalton se strânseră în silă.

– Hmm! Dacă nu vei mai vorbi despre costumul meu, nu voi aduce în discuţie timpul pe care l-ai petrecut pe podea astăzi.

– De acord. James îşi dădu capul pe spate pentru a-i arunca o privire ştrengărească lui Kurt. M-am gândit că ar fi bine să îmi schimb porecla de Mincinos. În loc de „Cerber", ce spui despre „Lup", din moment ce acum sunt atât de slab şi de puţin rapid.

Kurt îl privi pe James impasibil.

– Mai degrabă „Sperietoarea", eşti mai mult sfrijit decât slab. Io cred că un om îşi ia un nume atunci când îl merită, şi îi este dat. Aruncă o privire indescifrabilă către Dalton. Întreabă-l pe domnul dacă nu aşa se face.

Dalton susţinu cu sânge rece privirea uriaşului, dar, în sinea sa, se întreba ce gândeşte cu adevărat acel asasin imens despre noul şef al spionilor.

Kurt văzuse câţiva şefi ai spionilor, venind şi plecând, din moment ce era aici dinaintea predecesorului lui Dalton, Simon Raines. Se alăturase lor fiind încă un copil.

Oare Kurt îl analizase şi pe Simon la fel de necruţător, când acesta preluase comanda de la Bătrân? Posibil, deşi Simon fusese sprijinit de însuşi Bătrânul, luat de pe străzi şi instruit. Ca un fiu care preia afacerea tatălui său, deoarece, aşa cum se vorbea, propriul fiu al Bătrânului refuzase.

Dalton nu avusese avantajul acesta. Chiar şi James îi

era mai puţin prieten şi mai mult camarad, legătura dintre ei fiind una construită în timpul aventurii întâmplătoare prin care trecuseră împreună în urmă cu câteva săptămâni, când sora lui James, Agatha, avusese mare nevoie de ajutorul lui Dalton.

Cu o mână, Dalton îl ridică pe James în picioare. Tânărul bărbat cântărea în continuare mult prea puţin. Se întrema încet, iar rana şi întemniţarea de dinainte îl aduseseră într-o stare avansată de slăbiciune. Nu avea nici pe jumătate greutatea care trebuia ca să poată lupta.

Încă o viaţă distrusă din cauza războiului împotriva lui Napoleon. Va înceta vreodată acest nebun să-i mai răpească Angliei fiii?

James îşi recăpăta cu greu răsuflarea şi se scutura de praf, deşi sala pe jumătate mobilată era curată. Tacticos, schimbă subiectul.

– Încă nu îmi dau seama de ce nu aş fi putut să o fac. Dacă ar fi trebuit să joc rolul unui artist, nu ar fi trebuit să fiu foarte atletic.

Kurt mormăi în timp ce aduna restul de echipament pe care îl folosiseră.

– Lipsit de vlagă ca o femeie. Chiar şi Button ar fi făcut budincă din tine.

Dalton se uită spre Kurt.

– Vii cu noi, Kurt?

Kurt aruncă o privire peste umăr şi gâfâi când ridică echipamentul greu cu o singură mână şi îl aşeză pe raftul cu arme. Cineva ar fi putut interpreta asta ca pe o aprobare, dar numai cineva al naibii de optimist.

Dalton se uită la Kurt care părăsea covorul, apoi se întoarse spre James.

– Au mai fost şi alte două motive pentru care nu ai fost ales. Unu, ai fost mult prea expus de curând, când ai încasat glonţul sortit Lordului Liverpool. Doi, este cu-

noscut faptul că ai fost plecat din țară mult timp anul trecut. Sir Thorogood acționează de cel puțin tot atâta timp. Dalton dădu din cap. Îmi pare rău, James. Știu că tu crezi că ești pregătit să treci la acțiunile pe teren, dar în legătură cu acest caz sunt prea multe în joc.

– Credeam că ai spus că este o însărcinare de umplutură pentru un idiot înfumurat și plin de el. James se șterse cu prosopul și își luă cămașa din mormanul de haine.

Dalton îi dădu jiletca și fularul. Avea o întâlnire cu Mincinoșii în câteva minute, dar Kurt insistase ca James să nu piardă nicio zi de antrenament.

– Așa este. Dar schimbările de opinie survin în forme diferite. Chiar și un personaj lipsit de importanță ca Thorogood ar putea avea o capacitate surprinzătoare de a atrage simpatie pentru o cauză. Popularitatea caricaturilor sale crește pe zi ce trece.

James rânji, în timp ce își făcea în grabă nodul lavalierei.

– Cred că sunt mai degrabă bune, părerea mea. Ți-o amintești pe cea care îl acuza pe Sir Mosely că și-a însușit fondurile pentru orfelinat? Cum a fost ilustrat ca opus al Sfântului Nicolae, furând ciorapii? L-am expus pe perete acasă.

– Nu uita nebunia iscată de caricatură care l-a costat pe Mosely poziția sa în comitet și a creat situații penibile pentru alți câțiva lorzi.

– Așa cum ar fi trebuit să fie!

– Exact. Dalton aprobă. Așa cum am spus, are putere.

– Până acum, scopul lui Sir Thorogood a fost de a atrage atenția publicului asupra discrepanței dintre clasele sociale, protestă James Și tu ești un fel de reformist, îți amintești?

Dalton ridică o sprânceană.

– Da, sunt. Totuși, există posibilitatea ca platforma reformistă să fie folosită acum pentru a câștiga popularitate, iar Sir Thorogood să fie de fapt motivat de altceva. Altfel, de ce atâtea secrete? De ce nu putem descoperi cine este?

– Editorul Braithwaite tot nu vrea să vorbească?

Dalton dădu din cap și îi ținu haina lui James.

– Nu are nimic de spus. Caricaturile îi sunt aduse de un servitor, cam la două săptămâni. Plătește banii la primire. Nu se folosește nicio adresă, niciun act contabil.

James dădu din umeri.

– Atunci urmărește servitoarea.

Urcară scările, de la nivelul pregătit pentru antrenamente, spre etajul principal. Dalton voia să mai adune câțiva Mincinoși pentru întâlnire.

– Deja l-am pus pe Feebles să facă asta. Va urmări ziarul *Sun*, iar Braithwaite a fost de acord să îi dea un semnal dacă servitoarea apare din nou. S-ar putea să dureze ceva timp, deoarece ultima livrare conținea schițe pentru mai multe apariții. Între timp, ne-am concentrat asupra planului doi.

Când intrară în camerele din afara „școlii", zăriră fondatorii Școlii Lillian Raines, pentru Cei Mai Puțin Norocoși, în fața biroului. Îi așteptau un bărbat brunet, slab, înalt, însoțit de o femeie adusă de mijloc, îmbrăcată după ultima modă. James trecu pe lângă Dalton pentru a strânge femeia în brațe în cel mai deplasat mod, ținând cont că soțul ei nu era la mai mult de o jumătate de metru distanță.

– Aggie!

– Jamie, lasă-mă jos! Știi că Simon nu suportă să faci asta.

– Nu ar fi trebuit să te căsătorești niciodată cu moșul

ăsta. Te face să pari plicticoasă. James sărută obrazul surorii sale.

Agatha râse şi îi aruncă soţului ei o întrebare drept scuză:

– Simon, te plictisesc?

Dalton îl privi pe Simon care se întoarse pentru a-i arunca soţiei sale o privire severă. Agatha răspunse roşind, uitând gluma lui James. Cei doi erau copia fidelă a unor proaspăt căsătoriţi, foarte îndrăgostiţi.

Dalton schiţă un zâmbet. Nu cu mult timp în urmă îşi imaginase şi el, pentru un moment, un final asemănător pentru el şi Agatha Cunnington. În cele din urmă, îşi dăduse toată silinţa pentru a-i menţine alături pe Agatha şi Simon. Agatha se dovedise mult prea imprevizibilă pentru a fi o Lady Etheridge corespunzătoare.

Femei ca Agatha păreau a fi nişte raritäţi. O, erau o mulţime cu înfăţişări şi feţe drăguţe, şi probabil şi câteva cu creier, dar i se părea că nu poate găsi una şi cu inimă, care să dovedească adevărata loialitate şi credinţă şi pentru altceva în afară de modă şi bârfă.

– Nu cred că mai sunt multe ca ea, nu? Dalton ridică o sprânceană. Tot ce pot găsi sunt creaturi prostuţe, ca doamna Simpson.

Agatha, care ajunsese foarte aproape cu degetele de mâneca lui Simon, ca urmare a unor gesturi mici, inconştiente, ridică fruntea şi se încruntă.

– Doamna Simpson? Clara Simpson, văduva?

– Văduvă? Dalton se gândi o clipă. Cred că acum are sens totul. De ce întrebi?

Aproape absentă, Agatha îşi strecură braţul sub cel al soţului ei şi se apropie de el atât cât îi îngăduia buna-cuviinţă.

– Nu o cunosc foarte bine, dar am crezut întotdeauna că este o femeie sensibilă. Şi bună, în acelaşi timp.

Dalton se îndoia de acest lucru, dar zâmbi la vederea fericirii Agathei.

– În momentul acesta, gândeşti tot ce este mai bine despre toată lumea, i se adresă el.

Simon chicoti.

– Are dreptate, domnişoară. Te-am auzit ieri spunând cuvinte bune până şi despre Lord Liverpool.

Agatha îl privi şocată:

– Nu am făcut asta!

Dalton dădu din cap.

– Nu vreau să aud nimic despre asta. Ştiţi că nu sunt de acord cu părerea pe care o aveţi amândoi despre Liverpool.

– Dar cu câteva săptămâni în urmă voia să îl şantajeze pe Simon, declară cu aprindere Agatha.

– Fără să mai adaug că a încercat să distrugă în public reputaţia Agathei, adăugă Simon.

Dalton strâmbă din nas.

– Şi bănuiesc că tu nu ai avut nimic de-a face cu asta, nu?

Simon nu zise nimic, dar Dalton putea să jure că ochii prietenului său străluciră, amintindu-şi cu încântare ceva. La naiba, bărbatul acesta era îndrăgostit.

– Las-o baltă. Indiferent ce simţiţi amândoi pentru Liverpool, nu puteţi nega că este cel mai puternic prim-ministru pe care Anglia l-a avut în ultimele câteva secole. Avem nevoie de el acum, cu toate calităţile şi defectele sale.

Agatha protestă:

– Ei bine, dacă vrei să faci abstracţie de *dur* şi *manipulant* şi să laşi numai calităţile...

– Domnişoară, o certă Simon uşor.

Agatha îşi dădu ochii peste cap.

– Of, foarte bine. Recunosc: Liverpool este şi puternic şi eficient ca prim-ministru, dar...

– Abține-te, bine? Mai degrabă discutăm despre Sir Thorogood înainte de întâlnire, zise Dalton.

Simon râânji.

– Da, hai să vorbim despre Sir Thorogood, da? Se uită la costumul lui Dalton. Ce ai făcut să meriți răzbunarea lui Button?

Dalton închise ochii și dădu din cap.

– Nu întreba!

James își drese vocea:

– De fapt, am ceva noutăți pentru tine, Dalton.

Se îndreptă spre biroul din celălalt capăt al „clasei" și scoase un teanc de hârtii cu caricaturi pe temă politică.

– Am observat că o mare parte din caricaturi îl înfățișează pe Mr Edward Wadsworth. Odată ce am înțeles asta, mi-am dat seama că majoritatea celorlalte desene îi reprezintă pe cei care sunt asociați în mod deschis lui Wadsworth.

Dalton dădu din cap.

– Excelent. Studie desenul un moment. James, tare aș vrea să știu cine a dorit să ne implicăm în misiunea asta nebunească. Fă-mi o favoare și verifică toate personajele, bine? Unul dintre ele este omul nostru ofensat. Cred că ar fi folositor să știm cine este.

James întrebă disperat:

– *Toate* personajele?

Dalton se uită spre teancul de hârtii.

– Cred că ne putem rezuma la a căuta desenele care au apărut în ultima lună, nu? Pare a fi un contraatac, în cel mai bun caz. Cred că trebuie să fie ceva destul de recent.

Simon se încruntă.

– Edward Wadsworth... îl cunoști, Dalton?

Dalton dădu din cap.

– Nu personal. Am auzit despre el. Este manufacturier de arme pentru armată. Se spune că are protecția lui Midas în afaceri, dacă este atât de bogat pe cât se crede.

– Deci este negustor.

– Da, dar nu unul din clasa de mijloc. Wadsworth este în compania celor din elită, din câte am auzit. Dalton începu să se gândească la ce opțiuni avea în acel moment. Voi putea cu greu să mă apropii de el în societate, acum că am luat identitatea lui Thorogood.

James mormăi.

– Nu acum, când Wadsworth a fost prezent de fiecare dată în caricaturile astea. Cu siguranță nu l-ar lăsa pe Thorogood să îi treacă pragul.

– Nu, nu l-ar lăsa. Dalton își strânse pleoapele. Dar există mai multe căi de a intra în casa lui.

4

– Mătușă Clara, poți să îmi dai o bucată din hârtia aia foarte subțire pe care o folosești tu pentru copiere?

Smulsă din adâncul concentrării sale, Clara își ridică privirea de la desen și o văzu pe Kitty, care o privea plină de speranță, din cadrul ușii.

– Îmi pare rău, dragă. Ai bătut la ușă? Nu te-am auzit.

– Da, mătușică. Îmi dai o bucată de hârtie pentru copiat, te rog?

Clara trase hârtia plină de pete peste ultimul portret al lui Sir Thorogood, în timp ce Kitty se apropia. Sentimentul speranței își făcu simțită apariția. Oare Kitty avea înclinații artistice?

– Dacă vrei să desenezi, am o hârtie foarte drăguță...

– Știi doar că urăsc să desenez, dar astăzi este rândul

lui Bitty să ia desenul lui Thorogood şi vreau să îmi fac o copie pentru mine.

Clara îşi abandonă dezamăgirea în favoarea plăcerii artistului.

– Îţi plac atât de mult? Despre ce este?

– O, este tare amuzant, mătuşă Clara. Este o mamă care îşi scoate la târgul de măritiş fetele, numai că este vorba de fapt de o licitaţie publică, iar fetele sunt chiar...

Vaci. La dracu'. Sentimentul de vinovăţie îl contracară pe cel de plăcere artistică şi îl aruncă direct pe fereastră. Desenul aeela fusese rezultatul unui sezon de escortă chinuitoare la care o supusese Beatrice. Uitase să îl scoată din ultimul pachet pe care-l dăduse lui Gerald Braithwaite.

Ei bine, dacă intenţionase vreodată să îşi împartă viaţa secretă cu rudele prin alianţă, acum putea să uite.

Kitty plecă cu bucata de hârtie Clara se întoarse la lucru, dar întreruperea îi distrusese concentrarea. În ciuda faptului că o plăcea foarte mult pe Kitty, şi chiar pe Beatrice, uneori nu îşi dorea nimic mai mult decât un loc în care să se bucure de singurătate şi linişte. Nu trebuia să fie neapărat un atelier de creaţie, deşi acesta era idealul ei. Dorea măcar un loc pe care să îl poată numi cu adevărat al ei, de unde să îşi poată dirija propriul destin.

Asta sperase să obţină în primul rând, când se căsătorise cu Bentley. O casă a ei, un viitor, o familie.

În timp ce ţipete indignate ale unei argumentaţii frăţeşti străbăteau pereţii, Clara mormăi şi începu să îşi strângă, învinsă, materialele pentru desenat.

Cu siguranţă îşi primise porţia de familie.

Să-ţi fie învăţătură de minte – ai grijă ce îţi doreşti.

James îşi dorea să fi aşteptat până după întâlnire pentru a-i permite lui Kurt să îl pună la podea. Stând în

scaun, permitea muşchilor lui să amorţească îngrozitor, iar mirosul său nu era unul prea proaspăt.

James se sili să nu mai privească la scaunele goale care ar fi fost ocupate, dacă el n-ar fi existat. *Viaţa mea pentru a ta.* Promisiunea nu preţuia prea mult, dar era singura lui consolare. Viaţa lui pentru Clubul Mincinoşilor.

Dacă acest club va reuşi să reziste.

Mulţimea pestriţă care umplea pe jumătate sala de întruniri făcea parte din vechiul club, bărbaţi aleşi fiecare în parte de Simon Raines şi câţiva chiar de către şeful spionilor de dinaintea acestuia.

Bărbaţi care încă trebuiau să îi confirme noului şef că vor colabora cu el.

James îl privea pe Dalton conducând şedinţa – vedea cum rafinatul Lord Etheridge trebuia să scoată cu cleştele răspunsurile pline de invidie şi sugestiile acestor bărbaţi.

– S-a înregistrat o creştere a eforturilor de recrutare a francezilor în rândul comercianţilor şi manufacturierilor, conform informaţiilor voastre. Unii sunt convinşi cu promisiuni de bani, alţii datorită propagandei imperialiste franceze.

– Cum – un postăvar nenorocit îşi vinde ţara pen'că vrea să fie de-o teapă cu bogătaşii? Nu pot să-mi imaginez. Comentariul dur veni din spatele lui James, iniţiatorul lui nedorind, probabil, să ajungă la urechile lui Dalton. James spera să nu ajungă.

Privirea lui Dalton îl identifică pe cel care vorbise fără nicio urmă de ezitare.

– Nemulţumirea faţă de o anumită situaţie nu ar trebui să scuze trădarea, chiar dacă ar fi justificată. Nu eşti de acord, domnule Rigg? Vocea lui era rece, dar egală, însă James simţi nevoia ridicolă de a se retrage din linia focului.

Rigg se încurcă în mai multe argumente, iar James se

relaxă, încet. Neîncrederea exprimată şi neascultarea nu păreau a fi în meniul de astăzi, din fericire. Totuşi, nu puteai compara adunarea asta rigidă, necooperantă cu o prietenie sau muncă în echipă, ca odinioară. Voia să sară şi să strige la bărbaţii cu care lucrase de-a lungul anilor, care săriseră în ajutorul lui când fusese închis şi care îl aduseseră înapoi fără să-i reproşeze, deşi, conform celor aflate după ce fusese capturat, asta costase viaţa mai multora dintre ei...

Nu spuse niciun cuvânt. Nu era el cel care trebuia să îi facă să asculte. Nu el trebuia să le forţeze loialitatea, când propria lui loialitate atârna de un fir de aţă.

Dalton trebuia să îşi creeze propriul drum către loialitatea din inimile acestor oameni. James se uită în jur, privind fiecare faţă nesupusă în parte.

Domnul să îl ajute!

Întâlnirea asta a fost mai bună, îşi spuse Dalton, în timp ce oamenii ieşeau din cameră. De data asta nu se lăsase cu vărsare de sânge printre grupurile certărețe. În plus, nu se mai rupsese nicio piesă de mobilier. Oricum, nimic ce nu putea fi reparat cu o picătură de clei.

Una peste alta, încă o încercare nereuşită de a-i aduce laolaltă pe mincinoşi. *Răbdare.*

Din nefericire, Napoleon nu avea de gând să aştepte, în timp ce Dalton nivela nesupunerea şi rivalitatea dintre grupuri.

Dalton îşi strânse podoabele de păun şi îşi puse pălăria cu pene. Era timpul să părăsească clubul.

Dalton ieşi din club, cu o înclinare a pălăriei către Stubbs, care avea grijă de uşă, în timp ce aştepta cu nerăbdare să înceapă antrenamentul cu James Cunnington. Din nefericire, până la recuperarea Cerberului, Mincinoşii erau în continuare în inferioritate numerică.

Odată ce va elimina ambiguitatea poziţiei sale printre aceşti oameni, va începe în mod serios să recruteze alţii. Agatha îl tot împingea să recruteze şi ceva femei. Cu toate că Dalton nu era împotrivă, nu avea nici cea mai vagă idee de unde să înceapă. Din moment ce nu îşi găsea o femeie potrivită pentru el însuşi, nu îşi dădea seama cum ar putea să le localizeze pe cele inteligente.

Simon o găsise pe Agatha în timp ce îl căutase pe fratele ei.

Dar pe urmă Simon renunţase la tot pentru Agatha. Dalton nu se putea imagina pe sine lăsând baltă Clubul Mincinoşilor pentru cineva. Clubul era acum al său, cu condiţia să îl poată stăpâni.

Din locul în care era, pe cealaltă parte a străzii, Dalton îi putu vedea pe amândoi părăsind şcoala. Îl privi pe Simon cum o însoţeşte pe Agatha până la trăsură, cu atâta solicitudine tandră, încât gâtul lui Dalton se încordă.

Apoi Simon se uită să îl vadă dând târcoale clubului. Dalton îi făcu semn, iar Simon îi răspunse cu grijă, ca şi cum ar fi salutat o vagă cunoştinţă, deşi era doar o ridicare dojenitoare a sprâncenelor. Dalton aproape că simţea reproşurile lui Simon, că nu era suficient de grijuliu să îşi ascundă urmele până la şi de la club.

Dalton dădu din cap, în timp ce pleca în direcţia dorită. De parcă ar suspecta cineva prezenţa lui Sir Thorogood într-un loc de retragere extravagant ca cel al Clubului Mincinoşilor! De fapt, era în perfect acord cu acest gen de club.

În timp ce păşea în josul străzii aglomerate, Dalton se lupta cu noua lui identitate ieşită din comun. Subtila trecere a unui gentleman anonim nu era potrivită pentru Sir Thorogood. Nu, mulţumită lui Button, Dalton afişa grandoarea splendidă a unui adevărat curcubeu, comple-

tată cu niște pantaloni gen împușcă-mă-acum și cu un monoclu. Toți ochii erau ațintiți asupra sa.

Apoi, o înțepătură în ceafă îl determină să se oprească. Instinctul apăru, făcându-l să își domolească pașii și să își ascută simțurile. Senzația asta însemna un singur lucru: *probleme*.

Dalton se opri și lăsă să treacă un băiat cu o roabă plină cu cărbune. Apoi se întoarse și intră într-o tutungerie, de parcă asta ar fi fost destinația lui de la bun început.

Vorbi câteva momente cu proprietarul despre ultimele sale transporturi pe mare din Indiile de Vest și despre pierderile dezastruoase ale negoțului american din ultima vreme. În tot acest timp, păstră un ochi îndreptat spre vitrina din față. La această oră târzie a dimineții, strada era plină. Servitori și boiernași, negustori și vagabonzi trecură în cele câteva minute prin fața vitrinei mari a magazinului.

O singură persoană privi spre interiorul magazinului, în timp ce treceau. Un bărbat înalt, blond, în jur de vreo treizeci de ani. Un gentilom, după ghetele elegante, deși pălăria de muncitor trasă pe față și hainele oarecare demostrau o încercare evidentă de a obține un ansamblu mai degrabă dezordonat. Totuși, era ceva anume în ținuta lui... ceva milităros?

Nu. Dalton zâmbi ușor. Mersul individului îi reamintise de atitudinea studenților din cele mai bune școli. Era cu siguranță un gentilom.

Omul trecuse, dar Dalton mai rămase înăuntru puțin. Proprietarul magazinului chiar avea o mulțime de țigări fine. Curând, Dalton ieși din clădire cu o cutie de țigări excelente sub braț.

În loc să caute un servitor să i le care, decise să mai meargă încă puțin, doar ca să vadă dacă umbra sa se întorsese la datorie. În timp ce părăsi cartierul comercial

pentru a se întoarce la Mayfair, ocoli pe o stradă mai puțin aglomerată... Poate că reușea să îl depisteze pe individ din nou.

Drumul cu bolovani era mai degrabă o alee, realiză el în timp ce clădirile aflate de o parte și de alta tăiau lumina zilei. Dintr-odată, zgomotele orașului păreau îndepărtate și numai tocurile sale înalte răsunau cu putere. Asta până când auzi scârțâitul ușor al unui pantof pe pietrele din spatele său. Se întoarse cu iuțeală, ținând cutia de lemn cu țigări în fața lui, ca pe un scut.

Vârful unei spade străbătu capacul tipărit al cutiei, sclipindu-i chiar sub ochi. Impactul îl surprinse în timp ce se întorsese doar pe jumătate și îl făcu să se dezechilibreze. Lăsând în urmă cutia străpunsă, se prăbuși rostogolindu-se și se ridică din nou în picioare.

Nu era nimeni acolo, doar o umbră întunecată la capătul îndepărtat al aleii, dispărând după colț, și sunetul din ce în ce mai slab de pași care aleargă pe caldarâm.

O cutie de țigări fine zăcea pe jos, în fața lui, străpunsă în inimă.

Dalton își frecă pieptul, cu simpatie. Fusese mult prea aproape. Se opri să recupereze cuțitul din cutie, fără prea multă speranță că îl va ajuta să-l identifice pe atacator. În fond, era greu de crezut că individul l-ar fi abandonat dacă ar fi avut gravat numele său.

Avea perfectă dreptate. Era un cuțit obișnuit, marca Sheffield, din acelea care se găseau la orice magazin.

Agresorul putea fi foarte bine un simplu hoț la drumul mare, care încercase să profite de o asemenea ocazie.

Sau poate că Simon avea dreptate că trebuie să-ți ascunzi urmele.

– Clara! Claaa-*ra!*

Clara se înfioră la auzul țipătului cumnatei sale. Nu-și

mai pierdu timpul răspunzând, din moment ce Beatrice știa prea bine unde era. În schimb, se folosi de cele câteva secunde de avertizare pentru a sufla ușor peste liniile încă umede de tuș ale ultimului desen.

Când se deschise ușa dormitorului, Clara aruncă peste desen o bucată de sugativă și se întoarse spre Beatrice.

– Bună dimineața, soră.

Beatrice stătea în prag, respirând cu greu și făcându-și vânt. Clara rămase nemișcată. Se presupunea că ar trebui să se simtă vinovată pentru că o lăsase pe cumnata ei să suporte chinul urcatului scărilor.

În mintea ei, considera urcatul zilnic al scărilor de către Bea ca pe un exercițiu. Un asemenea efort nu putea fi decât benefic unei persoane sedentare.

Nevăzând nicio reacție, Bea își dădu batista la o parte și făcu un gest dramatic:

– Ei, văd că te-ai trezit și că ești aproape gata.

– Într-adevăr. Am fost deja să îmi fac plimbarea. Cum te simți în această minunată dimineață?

Nu mai era dimineață, din moment ce ceasul arăta ora două, dar Clara nu avea niciun motiv să o încurajeze pe Bea să se trezească mai devreme decât era necesar. Orele de dimineață, în care avea casa doar pentru sine, erau mult prea prețioase.

– Ha! Bănuiesc că ai fost și la cumpărături? Încă mai prăpădești banii pe tuș și pe alte chestii pentru mâzgălelile tale prostești?

– Sunt banii mei și îi cheltuiesc așa cum vreau, Bea. Tocmai am făcut o altfel de... investiție.

– Ei bine, dacă ai bani de aruncat, ar fi bine să te gândești să contribui la cheltuielile casei. Jur că nu știu cum domnul Trapp reușește să suporte povara întreținerii tuturor acestor femei. Ca să nu vorbim de costul necesar pentru a scoate în societate două fete gemene.

Clara se uită la rochia lui Beatrice, din mătase fină, și la cerceii scânteietori care nu erau scoși decât atunci când făcea baie, dar nu spuse nimic. Oswald Trapp nu-și putea cheltui averea cât trăia, chiar dacă s-ar fi străduit. Totuși, familia Trapp nu fusese obligată să o accepte când murise Bentley.

Trebuia să își amintească mereu asta. Clara înghiți celelalte tânguieli ale cumnatei sale, în timp ce își strângea materialele pentru desenat și își lega mapa cu desene. Nu va mai avea timp pentru a lucra până dimineața următoare.

– ... Sir Thorogood însuși va fi acolo! Țipătul triumfător al lui Beatrice zdruncină calmul Clarei.

Sticla cu tuș îi scăpă dintre degetele brusc amorțite pentru a se răsturna, fără nicio urmare, pe covor.

– O, Doamne! Mi-ai distrus covorul, tu, neatento!

Clara îngenunche să culeagă sticla bine închisă, cu mâinile tremurând.

– Nu, Bea. Vezi? Nicio picătură vărsată.

– Bine, ar trebui să te bucuri pentru asta, Clara Rose Tremont Simpson! Covorul acesta este foarte valoros!

Nu era, dar Clara nu avea chef să se certe pe tema asta. Covoarele erau un subiect sensibil. După ultima pisică de pe stradă pe care o salvase, casa fusese asaltată de purici. Fusese nevoie ca fiecare covor să fie îmbibat cu benzen pentru a putea scăpa de ei. După asta, Beatrice pusese piciorul în prag și Clara nu mai adusese acasă alți hoinari.

– Ce ai spus despre Sir Thorogood?

– Auzi, nu știu cine te crezi să îmi arunci cerneală prin casă, așa...

Clara suspină.

– Sir Thorogood. Ce spuneai despre Sir Thorogood?

– Ce? O... o, da. Când l-am întâlnit la bal, seara

trecută, l-am invitat să cineze cu noi, mâine. Tocmai am primit confirmarea lui! Vom avea, în sfârşit, un om spiritual la masa noastră, gânguri ea.

– În sfârşit, o secondă Clara, încet. Era mai mult ca sigură că Beatrice nu observase ironia din tonul ei.

– Credeam că vei fi nedreaptă cu el. Ce s-a întâmplat? Brusc, ai devenit palidă. Eşti bolnavă?

Beatrice clipi spre ea, cu reală îngrijorare. Clara luă mâna cumnatei sale, recunoscătoare că îşi amintise că Beatrice nu era deloc rea, doar prea concentrată asupra unei părţi a vieţii care pentru ea nu însemna nimic.

Dacă nu voia să fie judecată, nu ar trebui să judece.

– Dragă Bea. Eşti atât de bună cu mine, iar eu îţi sunt atât de îndatorată.

Beatrice roşi.

– Ei bine, sigur că eşti. Dar nu aş dori să fie altfel. Bentley te aprecia foarte mult şi este corect ca eu să am grijă de tine.

Clara îi strânse mâna şi zâmbi.

– Bine, atunci trebuie să mă duci să-mi cumpăr o nouă rochie. Cred că voi avea nevoie de ceva mult mai drăguţ pentru distinsul nostru oaspete.

Beatrice bătu din palme.

– Ar trebui să mergem acum, să aibă timp să o modifice până mâine.

– Nu, mâine, spuse Clara absentă. Avea mult de lucru astăzi şi mai era şi aventura din noaptea trecută. Va face cumpărăturile mâine, decise ea, apoi va desena până când va veni vremea cinei cu impostorul.

Clara văzu dezamăgirea de pe faţa lui Beatrice şi zise:

– Trebuie să mă ajuţi să aleg rochia potrivită. Poate ceva... roz?

*

Noaptea noroasă era perfectă pentru un hoţ. Dalton se aşeză mai confortabil şi privi amurgul care inundase piaţa.

Rezidenţa lui Wadsworth era una din şirul caselor din cărămidă, toate aflate în legătură una cu alta, datorită pereţilor laterali. Faţadele erau îndreptate spre caldarâmul ce dădea în piaţă. Peluzele erau îngrijite şi aleile acoperite cu pietriş alb şerpuiau pe sub copacii graţioşi.

Casa lui Wadsworth era frumoasă, însă cam ostentativă. Era la o adresă respectabilă, într-o parte a Mayfair, ocupată din plin ce ceea ce Stubbs ar numi „Calitatea". Wadsworth era manufacturier. Toţi banii din lume nu i-ar fi permis să ajungă în societate, dar nimic nu-l împiedica să locuiască alături!

Grădinile interioare se întindeau de la explozia floral a casei din spatele său până la formalitatea aspră a peluzei perfecte a lui Wadsworth şi la aleile fără cusur. Chiar şi plăcile de ardezie de pe acoperişul lui erau aşezate cu o precizie militărească.

În piaţa de dedesubt se aflau omul care aprindea felinarele, rostogolindu-şi cutia de ulei, şi ucenicul lui, pe care îl trimisese să se cţere, ca o maimuţă. Cele două figuri dispăreau, pe măsură ce întunericul se adâncea, până când centrul pieţei străluci, auriu, în albastrul întunecat al nopţii.

Lumina se dovedea suficientă pentru ca cei care erau pe stradă să găsească drumul, dar Dalton ştia că nu era atât de puternică încât să ajungă la înălţimea acoperişurilor. Cu costumul lui de marinar din lână şi cu masca din mătase neagră, părea o umbră printre multe altele. Într-o noapte întunecată ca asta, nici măcar luna nu îl putea trăda.

Totuşi, nu avea rost să îşi facă apariţia prea devreme.

Londonezii începeau cina destul de târziu, iar Wadsworth nu era o excepție, dacă se lua după servitorii lui. Mai devreme, în cursul zilei, Dalton abordase un lacheu și începuse o conversație stupidă.

– Mă scuzi, băiete, dar stăpânu' meu nu angajează ajutor din afar', îi spusese omul.

– Foarte rău. Aș face orice să am de mâncare pen'cei mici. Aș căra cărbune, nisip, aș face orice, nu sunt mofturos. Nevasta mea este drăguță și vorbește bine. Ar putea veni să servească dacă domnu' ar avea nevoie vreodat'.

– Neh, băiete, nu vrei să aduci o fată drăguță în casa asta, nu cu adevărat! Ore multe și oaspeți care nu se poartă cum ar trebui.

Dalton ar fi cerut mai multe detalii, dar bătrânul îl avertizase din nou și se strecurase înapoi. Numai atâta, asta era ciudat, pentru că și cei mai de jos servitori au tendința de a vorbi despre stăpânii lor cu alții asemeni lor, fie și numai pentru a părea mai importanți.

În consecință, se pregăti pentru o așteptare lungă și se sprijini mai bine de cărămizile arse din spatele său. Cel puțin proprietarul păstra căldura căminului. Se gândi la lucrurile drăguțe ce rămâneau în casa „lui" odată cu lăsarea amurgului. O femeie locuia aici, poate chiar mai mult de una.

O casă primitoare. O casă drăguță. Era nevoie de o femeie pentru asta. Propriul conac, mai degrabă auster, era foarte frumos, cel mai bun. Clădit de bunicul său pentru bunica, pentru nunta lor, era încă suficient de nou pentru a părea solid, și destul de vechi pentru a deveni un punct de reper în piațetă elegantă.

Dar nu era nici drăguț și nici primitor. Și nici nu va fi curând, din moment ce Dalton nu avea nicio intenție să se căsătorească mulți ani de acum înainte. Poate niciodată. Pur și simplu nu își putea imagina viața alături de

o soție și un copil. Ar fi prea multă zăpăceală, prea multă dezordine.

În fond, îl avea pe nepotul său care îl va moșteni, într-o bună zi. Collis Tremayne va fi un excelent Lord Etheridge, în locul său. Familiile erau pentru alt gen de oameni, nu pentru el.

Trebuia să recunoască, totuși, că grădina care se întindea jos, în fața lui, era foarte drăguță.

5

Clara păși cât putu mai ușor pe covorul holului care ducea spre dormitoarele familiei. Deși era trecut de miezul nopții, nu însemna că toată lumea dormea buștean. Lui Beatrice îi plăcea să spună că funcționau după „orele orașului", deși calendarul lor social nu era chiar *atât* de plin. În sinea ei, Clara credea că, dacă cineva doarme până după-amiază, nu are de ales și trebuie să stea treaz până târziu în noapte.

După ce trecu de partea „sensibilă" a holului, răsuflă ușurată. Cele câteva servitoare pe care familia Trapp le avea erau de multă vreme în paturile lor, la etajul al treilea. Atâta timp cât avea grijă, era puțin probabil ca acestea să se trezească pentru altceva în afara unui clopoțel furios sau a cererilor strigate ale stăpânei.

Totuși, erau plătiți bine și păreau suficient de mulțumiți de slujbele lor, spre deosebire de biata și mica Rose.

Clara se uită sub pânza ce acoperea coșul pe care îl purta pe braț. Din nefericire, chiflele cu carne de vită se răciseră, însă sticla de porțelan cu ciocolată era încă fier-

binte. Reuşise să salveze de gemene şi câţiva biscuiţi pentru ceai.

Anticipând cu plăcere încântarea lui Rose, Clara ajunse până la ultimul rând de scări care ducea spre mansardă. Pescui cheia din buzunar şi descuie uşa. Din câte ştia, nimeni nu căutase cheia asta timp de un an şi jumătate, de când făcea drumul ăsta, mai ales pentru că niciunul din casa sedentară numită Trapp nu ar fi urcat o treaptă în plus faţă de cele necesare.

Mansarda era şi mai întunecată decât holul, dar Clara nu aprinse lumânarea. Ştia cu ochii închişi unde se află fiecare cufăr şi cutie, şi putea să îşi facă drum prin mansarda îngustă fără să se împiedice.

La capătul îndepărtat, se opri în faţa unui perete din scândură – singurul care separa mansarda de casa învecinată. Lovi uşor cu încheieturile degetelor de trei ori, apoi se dădu înapoi.

Înaintea ei, una din scândurile cele mari se dădu la o parte, pendulând în jurul singurului cui care o mai susţinea. Îşi făcu apariţia o mânuţă care ţinea un capăt de lumânare, iar Clara clipi la vederea acelei lumini neaşteptate, în timp ce o apucă şi o aşeză pe un cufăr. Rose nu se simţea la fel de sigură în întuneric, ca ea.

Apoi apăru un cap micuţ, acoperit cu o bonetă imensă, şi trupul unei cameriste tinere alunecă prin gaura îngustă.

– Bună seara, miss Clara!

– Bună seara, Rose, îi răspunse Clara, cu căldură. Ţi-am adus simbria. Şi de data asta avem prăjitură cu lămâie.

Faţa mică a fetei se lumină la numele delicatesei, dar aşteptă politicos să se aşeze Clara şi să înceapă să scoată conţinutul coşului, înainte de a se aşeza şi ea.

Când Clara o întâlnise pentru prima dată pe cameris-

ta din casa de alături, punea deoparte ultimele haine ale lui Bentley, în mansardă, după moartea lui. Sunetul unor hohote de plâns o speriase tare rău, mai ales că şi ea vărsase câteva lacrimi în acel moment.

La început, crezuse că, în sfârşit, Beatrice venise până sus să o ajute. Dar apoi îşi dăduse seama că suspinele înăbuşite veneau din altă direcţie, fără a mai menţiona că nu semănau în niciun chip cu tânguielile teatrale ale lui Beatrice.

Urmase sunetele până la peretele îndepărtat al mansardei, amintindu-şi că locuinţa familiei Trapp avea un zid comun cu celelalte case din jurul exclusivistei Pieţe Smythe.

Nu mai auzise până atunci vreun sunet de la niciuna din cele două case cu care se învecinau, dar pereţii dintre ele erau din piatră groasă şi destul de impenetrabili. Dintr-un anumit motiv, doar acest perete fusese neterminat şi înlocuit cu scândură.

Plânsul devenea din ce în ce mai disperat, însă nu mai tare. Mişcată de sunetul trist, Clara îngenunchease lângă perete şi bătuse încetişor.

– Hei? Te simţi bine? Pot să fac ceva pentru tine?

Suspinele se opriseră imediat şi nu se mai auzse nimic din cealaltă parte, dar Clara simţise că cel care plânge o ascultă. Se aşezase pe podea, cu spatele la perete, nedorind să lase singur pe cineva atât de îndurerat.

– Şi eu am plâns, spusese ea, sprijinindu-şi obrazul de lemnul tare. Ştiu că este mult mai greu să fii singur când eşti trist.

Nu auzise nimic mult timp, apoi cineva răsuflase adânc. Încurajată, Clara continuase:

– Sunt tristă pentru că cineva a murit.

De dincolo venise un alt oftat, apoi o voce subţire întrebase:

– Cine?

– Soțul meu. Este... era soldat, a luptat în Peninsulă.

– Napoleon i-a venit de hac?

Clara dăduse din cap cu tristețe.

– Nu. Nu a fost un final eroic pentru Bentley. A alunecat în noroi și și-a frânt gâtul, în drum spre closet.

Urmase un moment lung de tăcere. Apoi Clara auzise un chicotit înăbușit. Nu era un moment potrivit pentru a râde, Clara știa asta, dar nu-și putuse opri propriul chicotit. Apoi, simțul stăpânit al ridicolului pusese stăpânire pe ea și râsese împreună cu străina care se afla de cealaltă parte a peretelui, până când lacrimile îi brăzdaseră obrajii.

Când hohotele neputincioase, pe jumătate din cauza lacrimilor, se stinseseră în sfârșit, Clara își șterse ochii, încercând să fie tristă, dar simțindu-se de fapt mult mai bine.

– L-ai iubit?

Clara nu răspunsese imediat, pentru că, într-adevăr, nu știa.

– L-am plăcut. Nu era foarte luminat, și nici extraordinar de responsabil, dar era un om bun. Probabil că dacă am fi stat mai mult de câteva luni împreună aș fi ajuns să îl iubesc. Dar a fost chemat sub arme imediat după ce ne-am căsătorit.

De fapt, *înainte*, motiv pentru care se și căsătorise cu el, într-un amestec impropriu de înflăcărare romantică și patriotism. *Căsătorie tipică pentru vreme de război,* gândise ea. Amstec de amuzament și ridicol. Bietul Bentley. Toate momentele importante ale vieții sale fuseseră o serie de glume răsuflate.

Își șterse ochii din nou, apoi se întorsese spre perete.

– Tu de ce plângi?

– Spatele. Mă doare.

– Spatele? Te-ai rănit?

– Nu, domnișoară. Am fost biciuită.

Clara fusese îngrozită.

– Ai fost *biciuită?*

– O, nu este chiar așa de rău, tremurase vocea. Nu ca atunci când am vărsat ceai pe oaspetele stăpânului.

– Ai fost biciuită pentru că ai vărsat *ceai?*

– Păi, era *chiar* fierbinte, domnișoară. Și sunt foarte neîndemânatică. Dar nu am mai vărsat ceai niciodată, o asigurase vocea. De data asta am uitat să șterg praful de pe casa scărilor.

Clara nu mai putuse suporta. Se afla acolo, plângându-și de milă, gândind că viața ei era jalnică, acum că depindea de sora lui Bentley și de cumnatul ei. I se făcu rușine când își aminti de noua ei cameră spațioasă din casa confortabilă a lui Beatrice Trapp, și de faptul că nu avea alte îndatoriri mai apăsătoare decât aceea de o ajuta să aibă grijă de două fete tăcute.

Se cutremurase, la acest gând, și simțise cum scândura din spatele ei se mișcă, eliberată. Asta îi dăduse o idee.

– Ascultă... cum te cheamă?

– Numele meu este Rose, domnișoară.

Clara tresărise.

– Hei, este și al meu! Clara Rose. Apoi se aplecase din nou spre perete, atingându-l cu grijă. Rose, vreau să împingi scândura asta. Încercase să își strecoare degetele în jurul ei, fără niciun rezultat, dar o lovitură din cealaltă parte mișcă scândura suficient de mult cât să poată trece dincolo. Fără să ia în seamă așchiile care îi intrau în vârfurile degetelor, Clara împinsese cu putere. Cu un scrâșnit de lemn uscat, scândura alunecase mai întâi înăuntru și pe urmă într-o parte.

Lumina tremurată a unei lumânări de seu lucise prin spărtură, după care fu blocată de o bonetă albă, care atârna, și de o față mică, înfometată.

– Ia te uită, domnişoara!

La vederea feţei brăzdate de lacrimi şi a obrajilor slabi, Clara întinsese o mână. Fata i-o apucase delicat şi o lăsase pe Clara să o tragă înăuntru, prin spărtură.

Când camerista se ridică în picioare, Clara rămase surprinsă să vadă că aveau aproape aceeaşi înălţime. De fapt, semănau în mai multe feluri. Erau apropiate ca vârstă şi aveau aceeaşi înfăţişare. Şi mai era şi coincidenţa cu numele.

Surprinsă de aceste similitudini ciudate, Clara trăise un moment straniu, de parcă s-ar fi uitat la un alt eu. Ar fi putut fi ea, dacă nu ar fi avut câteva avantaje cu care se născuse.

– Uite, dar pentru numele lui Dumnezeu, eu..., şopti ea.

Rose clipise, frecându-şi cu încheietura mâinii nasul şi respirând adânc.

– Ce este, domnişoară?

Clara îşi scuturase capul şi îi zâmbise.

– Nu contează. Îi mângâie mâna. Hai jos, la bucătărie. Vom bea o ceaşcă de ceai, iar Cook se va îngriji de spatele tău.

Rose se dăduse înapoi.

– O, nu, nu se poa'! Este o ofertă tare bună, şi vă mulţumesc, domnişoară, dar dacă nu mă întorc la treburile mele, voi fi biciuită din nou, sau dată afară!

– Bine, atunci hai să... Clara aproape că spusese *„Lasă-i să te concedieze"*, dar îşi dăduse seama cât de necugetată era. Dacă fata ar fi avut alte opţiuni de a munci, nu ar fi rămas într-o asemenea situaţie insuportabilă.

Biata creatură *trebuia* să se întoarcă la lucru, chiar dacă suferea, altfel ar fi fost în continuare tratată cu cruzime. Clara nu putea suporta această idee.

– Lasă-mă să-ţi iau locul, lăsase ea să-i scape.

Şi acesta fusese începutul pentru tot. O convinsese pe Rose să o lase să împrumute uniforma şi boneta ei, şi văzuse cu propriii ochi cât de cumplite erau condiţiile în care fata îşi ducea existenţa.

Camera ei era reprezentată de o saltea de paie aşezată într-un colţ al mansardei, mult mai rece decât cea a familiei Trapp. Stăpânul casei, domnul Wadsworth, era un zgârie-brânză de prima clasă şi permitea să fie aprins doar un singur foc în acelaşi timp – evident, în camera pe care o ocupa el.

De cele mai multe ori, cina lui Rose nu era mai mult decât o coajă de pâine, deşi muncea dinainte de ivirea zorilor până târziu după ce apunea soarele.

Desigur, Clara nu află toate astea într-o singură noapte. Acea primă întâlnire fusese mai degrabă inspiraţia pentru o înţelegere permanentă cu Rose cea binevoitoare. Clara „o plătea" pe Rose să o lase o dată pe săptămână să îi ia locul, reuşind astfel să treacă peste reticenţa fetei de a accepta mila. În schimb, Clara avea oportunitatea neprețuită de a observa punctele slabe ale „bunei" societăţi.

Încercase să atragă atenţia cumnatului ei asupra problemelor cu care se confrunta Rose, sperând că va putea să îl facă pe Wadsworth să o concedieze, dar Oswald Trapp o atinsese încet pe cap şi chicotise spunând că nu ar trebui să se mai gândească la asemenea lucruri nefericite, din moment ce el nu îşi îngăduia niciodată.

Prin urmare, Clara îşi dusese cauza în *London Sun,* expunând primul ei desen cu domnul Wadsworth, sub pseudonimul poznaş de Sir Thorogood.

Caricatura fusese de îndată publicată, aşa cum au fost şi cele care au urmat-o. Atunci Clarei îi venise ideea de a cere să fie plătită.

Îmbrăca o rochie simplă de servitoare şi ducea ea însăşi

următorul pachet de desene direct la editură, alături de un bilet de la Sir Thorogood care îşi cerea onorariul.

Gerald Braithwaite plătise fără niciun protest şi trimisese înapoi o notă care dovedea că, dacă Sir Thorogood dorea, ziarul ar fi fost fericit să cumpere mai multe desene, astfel încât să poată tipări câte unul în fiecare zi.

Era un ţel curajos, unul pe care arareori sperase să-l ajungă. Apoi îşi amintea de cei pe care îi ajutase cu investigaţiile sale, cum erau copiii din orfelinatul pe care Lord Mosely îi înşelase în mod sistematic. Şi draga de Rose, care va fi prima persoană pe care o va angaja, dacă îşi va atinge scopul.

– Bine, trebuie să plec la lucru, spuse ea pe un ton vesel. Voi veni mai târziu, aşa că mai bine dormi aici, unde este cald. Te voi trezi eu când mă întorc.

Rose dădu din cap.

– Da, domnişoară. Vă mulţumesc pentru prăjitură.

– Prostii, ai meritat-o. Nu mi-aş putea face treaba fără ajutorul tău. Clara se ridică. Păstrează lumânarea, mă descurc în întuneric, spuse ea şi aşeză scândura la loc.

În capătul mansardei lui Wadsworth era cufărul în care îşi ascunsese costumul. Se îmbrăcă la lumina slabă care venea de la felinarele din strada ce dădea spre piaţă, prin fereastra mare de lângă streaşină.

Din fericire, fereastra era mult prea murdară pentru a se vedea prin ea, îşi spuse. Apoi râse singură.

Mansarda era la etajul patru. Cine ar putea fi acolo ca să o vadă!

Dalton se cătăra pe cea mai înaltă streaşină a casei Wadsworth, rânjind cu cruzime. Asta era ceea ce dorise

atunci când plecase dintre Cei Patru Regi – sentimentul de a fi viu pe de-a-ntregul.

În jurul lui, piaţa tăcută dormea, cu excepţia câtorva ferestre luminate, pe care ceaţa le transforma în dreptunghiuri difuze, aurii. Ar fi putut foarte bine să sară pe vârful acoperişului şi nu l-ar fi zărit nimeni.

Se târî grăbit de-a lungul streşinii. Era un pătrat mare de bucăţi de sticlă în prima pantă a acoperişului. Partea din mijloc se putea deschide, observase asta în cursul după-amiezii, în timp ce studiase pe îndelete piaţa.

Deschiderea era formată din mai multe bucăţi de geam şi un zăvor, fixat în interior cu un simplu cârlig. Căutând în buzunarul hainei, în timp ce se ţinea de streaşina umezită de ceaţă cu o singură mână, inima începu să-i bată nebuneşte şi rânjetul i se lărgi.

Plăcerea pe care pericolul i-o trimitea prin sânge îl făcea să tânjească la cât mai multe astfel de aventuri în viaţa sa. În acel moment, îşi dorea să nu mai fie obligat niciodată să analizeze un registru sau să examineze vreo propunere de lege.

Închise ochii şi strecură lama cuţitului prin fanta invizibilă dintre ferestre şi îşi croi drum pe pipăite. Lama pătrunse uşor şi atinse cârligul din interior.

Dacă era norocos, zăvorul va zbura pur şi simplu şi se va deschide fereastra. Dacă era blocat, va avea în faţă o coborâre foarte periculoasă pe pietrele alunecoase ale clădirii.

Lama nu intra mai mult. Cu răbdare, Dalton o scutură, înclinând-o mai întâi la dreapta, apoi la stânga. Zăvorul cedă brusc, şi fereastra se deschise către el, cu un scârţâit uşor.

6

Clara se transforma în timp ce își schimba rochia și intra în pielea personajului Clara Rose.

Clara Rose nu era adevărata Rose, desigur, pentru că maltratata servitoare a domnului Wadsworth era mult prea moale și înspăimântată ca să se potrivească misiunii Clarei.

Falsa Rose era puțin mai obraznică, cel puțin în mintea ei. Muncea din greu, dar nu manifesta altă loialitate decât cea de servitoare plătită. Era energică și încăpățânată într-un fel în care Clara nu ar fi îndrăznit niciodată să fie. Rose i-ar râde în față lui Beatrice la asemenea solicitări, și ar face fițe în spatele lui Oswald.

Clara simțea că își însușea confidențele necuviincioase ale lui Rose. Simțea nevoia de a simula lipsa de frică bătăioasă a lui Rose cea adevărată, evident, când erau alții în preajmă. Dar acea Rose nu ar îndrăzni niciodată să se ascundă într-un dulap pentru a asculta discuțiile private ale stăpânului, nici să fie îndrăzneață cu izmenele domnului pe biroul său.

Numai Clara Rose avea curajul de a ascunde un capăt de creion și o bucată de hârtie în buzunar pentru a face o schiță rapidă a unui vizitator sau a blazonului unei trăsuri – deoarece cei mai mulți cunoscuți ai domnului Wadsworth veneau incognito în trăsuri, la adăpostul întunericului nopții.

Cu mișcări rapide, își legă șorțul în jurul taliei și se întoarse să dibuie în cufăr după bonetă. Cu capul în cufăr, nu auzea nimic în afară de zgomotul propriilor ei mișcări.

Atingerea rece a aerului nopții pe gâtul ei – când mai simțise oare această senzație? – o făcu să tresară și să abandoneze căutarea.

Silueta unui bărbat se deslușea în lumina difuză filtrată prin fereastra murdară a mansardei.

Pentru o clipă, crezu că se înșală. Era un renghi al nopții, o umbră. Doar un alt tremur întunecat în colțul ochiului, așa cum i se întâmpla adesea în ascunzătoarea ei din mansardă.

Dar umbra nu dispărea, nu se transforma într-un vechi cuier de pălării sau în propriul chip în vreo oglindă cu imagine vălurită. Era un bărbat, un bărbat foarte înalt.

Pulsul Clarei îngheță, apoi o luă la goană. Era singură. Nimeni nu știa că se afla acolo. Și nimeni nu ar auzi-o dacă ar striga.

Capul bărbatului se întorcea încolo și încoace. Asculta, își dădu ea seama. Nu mai făcu nicio mișcare, nu-și permise nici măcar să respire așa cum și-ar fi dorit.

Se dădu înapoi și atinse cu călcâiul cufărul, dar se opri tocmai la timp. Cufărul gol ar fi bubuit ca un tun în tăcerea din jur.

Cufărul gol.

Înainte să își termine gândul, își ridică fustele și își trecu un picior peste marginea lui. Dacă el nu știa unde este s-ar putea ascunde suficient de repede ...

Își trecu cu grijă și celălalt picior peste marginea înaltă a cufărului și se ghemui înăuntru, fără să își ia privirea de la silueta care era la doar câțiva metri în fața ei. Fundul cufărului era acoperit cu o bucată veche de stofă și nu făcu niciun zgomot când se așeză pe el. Unsese de mult balamalele, pentru a nu-i simți prezența în mansardă vreun servitor rătăcit. Apoi lăsă încet capacul, fără ca fierul forjat să scoată vreun sunet, nici atunci când se închise complet.

Clara se cuibări pe pătura veche, care, deși curată, avea un ușor miros de șoarece. Era destul de mică, iar cufărul era mai degrabă mare. Una peste alta, ședea con-

fortabil. Nu era claustrofobă. Cu înălțimile, însă, era o altă problemă.

Ciuli urechile, dar nu auzi niciun zgomot prin lemnul gros. Oare plecase bărbatul – trecuse prin mansardă spre casă? Sau ieșise pe fereastră?

Apoi capacul se întredeschise chiar deasupra urechii ei. Tresări violent. Bărbatul deschidea cufărul!

Instinctiv, închise ochii și se ghemui, așteptând să fie scoasă afară din ascunzătoarea ei de mâini dure. Nu se întâmplă nimic. Cufărul rămase închis. Auzi un sunet strident, ca și cum cineva își târa picioarele cu nepăsare pe podeaua prăfuită a mansardei. Capacul scârțâi din nou deasupra capului ei.

Se *așezase* pe ea? O cuprinse spaima. Oare se odihnea după ce dăduse o spargere? Se pare că și intruşii nebuni aveau nevoie de relaxare!

Apoi auzi o bătaie politicoasă în capacul cufărului.

– O, iată! Este cineva acas'? Vocea era joasă și nu foarte puternică, deși vibra prin lemnul greu.

Oare chiar se aștepta să îi răspundă? Își ținu respirația de frică să nu o audă, apoi realiză cât de absurdă era. Bineînțeles că el știa că se află înăuntru și se juca cu ea.

În timp ce aceste gânduri îi umblau prin minte, deveni conștientă de lipsa aerului. Cu fiecare respirație, devenea și mai greu. Nu se gândise că în cufăr va avea probleme cu aerul!

Trebuia să iasă. Ascultă cu atenție, dar nu se auzea nimic deasupra ei. Poate că plecase deja. Apoi un sunet ajunse la ea. Un târșâit puternic, nearmonios.

La dracu'! Era încă acolo, cu siguranță, și nu avea de gând să plece prea curând. Timpul se scurgea greu, iar aerul din cufăr devenea irespirabil. Hotărî să aștepte ca intrusul să plece, deși devenea tot mai conștientă că va fi în pericol de a se sufoca. Alternativa putea fi mai rea?

Cuprinsă de panică și în același timp indignată, lovi scurt în capac.

– Da? răspunse vocea profundă.

Plămânii începeau să-i ardă și capul îi plutea. Furioasă și panicată, lovi cu pumnul capacul.

– O, dă-te jos, porc imens!

Un chicotit înăbușit abia îi ajunse la ureche, în timp ce capul începea să-i zumzăie în mod neplăcut. Apoi capacul nu mai rezistă eforturilor ei și aerul deveni binecuvântat de curat.

Respirând adânc, clipi, încercând să vadă prin întuneric. Unde era? Luptându-se cu ultimele senzații de amețeală, se ridică pe jumătate și privi în jurul ei. Plecase?

Apoi văzu din nou mișcare în fața ferestrei și își dădu seama că bărbatul își reluase poziția de la început. Și totuși, avea senzația că o poate vedea la fel de bine cum îl vedea și ea.

Renunțând cu totul să se mai ascundă, ieși din cufăr. În fond, dacă ar fi vrut să o ucidă, nu avea decât să o fi lăsat în poziția periculoasă în care se pusese singură.

Se ridică și își îndreptă fustele cu zgomot, pentru a demonstra că nu se mai poate juca cu ea.

– Ăsta a fost un truc murdar, susură ea. Aproape m-ai omorât acolo înăuntru.

Bărbatul nu se mișcă.

– Nu o să îți fac rău, fato!

Ea tresări la auzul vocii lui, deși aceasta era caldă și uniformă, iar bărbatul rămase nemișcat. Clara își dădu seama că nu auzise niciodată o voce bărbătească în mansardă, nu știuse cum ar răsuna între pereții înclinați și tavanul jos, până când îl auzise de parcă ar fi stat chiar lângă ea, murmurându-i în ureche.

El nu o putea vedea cu adevărat, era sigură de asta. Atunci cum de ştiuse că este femeie?

– Îţi simt parfumul, floarea mea, spuse el cu un chicotit, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Şi pot să îţi văd feţişoara palidă.

Individul îşi schimbă poziţia corpului şi îşi vârî mâinile în buzunare. Vizibil din profil, Clara îşi dădu seama că era un bărbat înalt şi puternic.

În mod ciudat, constatarea nu se adăuga la neliniştea ei. Dacă ar fi vrut să o atace, cu siguranţă ar fi făcut-o până acum. Se purta de parcă încerca să cunoască un lucru sălbatic şi fragil.

– Nu te teme, micuţo, spuse bărbatul cu blândeţe. Nu am vrut să sperii pe nimeni.

Vocea lui joasă îi alungă teama. Nodul din stomacul ei se desfăcu singur, dar era încă tensionată. Se simţea ameţită, tulburată de prezenţa lui, deşi acesta putea fi rezultatul lipsei temporare de aer.

– De ce eşti aici? şopti ea.

– Nu să îţi fac rău, ţi-o jur.

– Da, dar n-ai venit să speli ferestrele, ripostă ea.

El râse încetişor, dar rămâne nemişcat.

– Adevărat, trandafirul meu.

– *Rose?* De ce... de ce mi-ai spus aşa?

– Simt parfum de trandafiri.

Săpunul pe care îl folosise să se spele în seara aceea. Propria ei glumă – să folosească săpun de trandafiri când juca rolul lui Rose.

Senzaţia de coşmar devenea mai degrabă una de vis. Iat-o aici, făcând conversaţie cu un străin în mod cert periculos, într-o mansardă întunecată, în mijlocul nopţii.

Cu greu putea fi considerat locul potrivit pentru o doamnă.

Nu îi era frică de el, nu era înspăimântată, însă se

simţea prinsă în irealitatea aceasta. Se simţea atrasă de el, de încercările lui de a o linişti. Ar fi vrut ca luna să apară de după nori pentru a-l vedea mai bine, dar cerul era acoperit, iar lumina felinarelor din piaţă n-o ajuta. Era numai întunecimea şi bărbatul. Iar vocea lui o atrăgea.

– Nu vrei să vii mai aproape, trandafir drăguţ? Nu trebuie să te ascunzi printre umbre.

Ea făcu un pas, apoi încă unul. El întoarse capul, parcă ar fi ascultat sunetul blând al pantofilor ei pe podea, şi ea îi văzu masca ce-i acoperea faţa.

– Un hoţ. Îngheţă din nou. Nu eşti nimic altceva decât un hoţ.

El tăcu o clipă, apoi dădu din cap.

– Ai putea spune şi asta, dar nu am venit să fur de la tine.

– Nu de la mine? De unde ştii că nu sunt stăpâna casei şi că nu am să fac apel la lege?

– Poţi fi o prinţesă, în felul tău, trandafirul meu, dar nu eşti o doamnă fină, după voce.

Clara îşi dădu seama că păstrase în continuare vocea necultivată a lui Rose, şi se felicită în sinea ei. El credea că este o simplă cameristă, şi prin urmare prea puţin importantă, pe care o putea convinge să nu dea alarma în toată casa.

În fond, un hoţ în casa lui Wadsworth nu era tocmai un lucru rău, nu-i aşa? Dacă cineva merita să fie furat, apoi acela era presupusul ei stăpân.

– Nu, nu sunt o prinţesă, nici o doamnă fină. Ea păşi mai aproape, curiozitatea fiindu-i mai puternică decât teama. Iar tu nu eşti gentilom, ci doar un hoţ obişnuit şi vorbăreţ.

– Nu, nu sunt unul obişnuit. El chicoti. Deci, nu-ţi este frică?

– Nu. Nu îi era, deşi era o nebunie să fie atât de

încrezătoare. Totuşi, în afară de gluma cu cuţărul, se purtase foarte respectuos până acum. Ceea ce nu se putea spune despre majoritatea oaspeţilor lui Wadsworth. Din cauza lor se alegea cu vânătăi de la degetele care o ciupeau în locuri de nemenţionat.

– Ar trebui să strig, cugetă ea cu glas tare. Ar trebui să fug spre scări şi să strig, să scol în picioare toată casa.

– Dar nu vei face asta. Părea foarte sigur.

Ea zâmbi.

– Nu, nu o voi face.

Dalton simţea că îi este foarte greu să stăpânească situaţia. Nimeni nu ar fi trebuit să fie în mansardă la ora asta. Şi mai ales nu o femeie cu un şorţ şi bonetă, zâmbind obraznic, în faţa lui.

Era surprins de strălucirea albă a dinţilor ei în întuneric. Crezuse că reuşise să o convingă pe servitoarea care tremura să nu dea alarma, dar acum era destinatarul unui rânjet conspirativ.

Asta nu figura în manual.

– Eşti sigură că nu îţi este frică? întrebă el din nou, încercând să recupereze terenul pierdut.

Ea râse tare.

– Dacă m-ai fi aruncat pe umăr şi m-ai fi scos afară, probabil că mi-aş fi strigat mulţumirile ca să se audă până la Westminster.

Dalton se relaxă. Putea să creadă o servitoare nemulţumită, ştiind tot ce ştia despre Edward Wadsworth. Îşi închipuia ce trebuia să îndure fata asta în slujba lui, dar se pare că nu îi frânsese spiritul.

Ea îşi trase ceva pe cap, ceva ce semăna cu un fel de bonetă, după care îi întinse mâna.

– Atunci este mai bine să mergem.

El ezită.

– Să mergem unde?

– Seiful este în biroul domnului. Sau oi fi venit după bijuterii? Sunt în camera domnului.

– N-nu, seiful este tocmai bun. Îi apucă mâna întinsă şi o lăsă să îl conducă pe un drum şerpuit prin mansarda încărcată. Cât de... neaşteptat.

– Oricum, stăpânul nu le are cu bijuteriile. Dar cred că poţi găsi ceva în seif.

– Foloseşte des seiful?

– În fiecare joi noaptea şi în prima duminică a lunii.

– De ce joia?

– O face după întâlnire.

– Întâlnire... în fiecare joi seara?

– Îhî. Tocmai a fost, ieri-noapte.

Corect. Dacă fata avea dreptate, Wadsworth nu îşi va verifica seiful zile întregi. Asta însemna că putea să scoată conţinutul fără a fi văzut, şi să-l examineze pe îndelete înainte să îl pună la loc.

– Nu mi-ai spus încă numele tău.

– Nici tu.

Dalton zâmbi, încântat de îndrăzneala ei.

– Monty. Era porecla lui din şcoală, în urmă cu ani.

– Este un nume drăguţ, pentru un hoţ.

– Sunt hoţ pentru o cauză bună, trandafirul meu.

Ea îşi înclină capul şi îl privi.

– Ştii, chiar cred că spui adevărul.

Ajunseră la o uşă îngustă care se deschidea spre o scară şi mai îngustă ce se pierdea în întuneric. Dalton îi plânse o clipă pe cei obligaţi să care lucrurile prin acele cotloane strâmte. Oare scările din propria casă erau la fel de inaccesibile?

Coborâră, cotind întruna. Dalton îşi dădu seama că îl conducea direct la parter.

Cu o mână în mâna fetei şi cu cealaltă pipăind de-a lungul peretelui pentru a-şi păstra echilibrul în întuneric,

Dalton nu își dădu seama că s-a oprit decât când era să dea peste ea.

Brațul lui îi cuprinse talia. Ea răspunse inspirând adânc, ceea ce nu făcu altceva decât să mărească strânsoarea.

Era mai înaltă decât crezuse, capul ei îi ajungea exact sub bărbie. Dacă s-ar fi aplecat, ar fi putut săruta vârful bonetei ei caraghioase. Nu că ar fi dorit asta, desigur, deși mirosea a flori și a femeie, și se potrivea atât de bine lângă el.

Îi trecu prin minte că era a doua oară în ultimele două zile când se găsea în poziția asta cu o femeie.

O simți expirând ușor, controlat. Apoi îi desprinse brațul cu calm și se îndepărtă, continuând să îl țină de mână.

– Îți mulțumesc că nu furi de la mine, om mascat. Seiful *meu* nu este pentru mâinile tale de hoț.

Dalton rânji în întuneric. Era o ființă îndrăzneață, acest trandafir de mansardă – grațios și echilibrat, dar obraznic. Decise că îi plăcea acea obraznicie.

Auzi un pocnet, și o lumină palidă, de formă dreptunghiulară, apăru înaintea lor. Ajunseseră în casă.

Pentru un moment regretă că părăsise intimitatea parfumată din întunericul de pe casa scărilor. Fata cea neînfricată îl vrăjise, și, cumva, îi era teamă să o vadă în lumină.

Chipul ei s-ar putea să fie la fel de plăcut ca vocea clară, cadențată și formele grațioase. Poate că avea nasul lung sau ochii bulbucați, ceea ce ar fi stricat totul.

Ea se întoarse repede, luminată din spate de cele câteva lumânări încă aprinse în sfeșnicul din hol. Boneta îi acoperea capul, dar Dalton văzu suficient pentru a se liniști. Nu era nici urmă de nas larg, ci un profil delicat, cu o bărbie mică, dar fermă.

Poate că nu era o frumusețe, dar părea să aibă trăsături fine și un ten curat. Drăguță, decise el, dar preocupată să nu fie remarcată. Ascunzându-se așa, încerca să nu atragă atenția în această casă de bărbați.

Era încântat că este drăguță, chiar și atunci când râdea de el. Ce nebunie, să își imagineze că este o fată din vis, o frumusețe creată doar pentru el în acea noapte magică.

Era doar o cameristă, iar el doar un idiot care trăise prea mult fără mângâierea unei mâini de femeie.

Și totuși își gusta aventura. El era Monty, hoț ticălos și vrăjitor de cameriste drăguțe. Viața lui era riscantă, dar liberă, și el lua tot ce putea din ea.

Fără responsabilități, fără loc în Parlament, fără probleme ale securității naționale, Monty își va gusta libertatea și va flirta cu o fată drăguță.

Îl conduse în josul holului, mișcându-se prea încet, în tăcere. Oare era obligată să tacă în timp ce își îndeplinea îndatoririle? Dalton își dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce însemna viața unei cameriste.

Fata se opri înaintea unei uși duble, care semăna foarte mult cu cea care ducea spre propriul birou al lui Dalton. Făcându-i semn să aștepte, împinse una din uși și intră, aplecându-și capul și târșâindu-și picioarele.

Când reveni îi aruncă același zâmbet vesel.

– Stăpânul a plecat la culcare de câteva ore, spuse ea. Apoi îl luă de mână și îl trase în birou.

– De unde știi?

– Focul. Este rece ca gheața. Nu ar îngădui să ardă focul decât dacă ar fi el în cameră. Risipă, spune el.

– Frig, șopti Dalton. În mansardă fusese deosebit de rece, la fel și în restul casei. Oare biata fată trebuia să muncească în acest loc neîncălzit?

Wadsworth era chiar mai zgârcit decât crezuse Dalton. Nepăsarea lui mergea până la cruzime. Dalton decise că se va bucura tâlhărind seiful lui Wadsworth.

Nu era unul prea complicat. Se pare că Wadsworth nu suporta să cheltuie nici măcar pentru siguranță. Dalton scoase două agrafe din buzunar și le introduse în gaura cheii seifului.

Simți mirosul de trandafiri, se uită în sus și văzu că fata era aproape și privea curioasă la ceea ce făcea el.

– Te gândești să te apuci de o nouă meserie? o tachină el.

Ea îi zâmbi provocator.

– Nu fi neobrăzat, domnule Monty Hoț-în-noapte! Întotdeauna m-am întrebat cum se procedează, asta este tot.

Dalton nu era sigur ce i se întâmplă, dar scoase agrafele din încuietoare și îi căută mâinile.

– Îți voi arăta.

Cu bunăvoință, ea se așeză în fața lui și îi permise să îi folosească mâinile în timp ce ea ținea uneltele.

– Vezi, spuse el ușor în urechea ei. Ții asta nemișcată până când găsești mecanismul cu cealaltă. Apoi răsucești până când cedează.

Nu era tocmai frumos din partea lui să se lipească așa de spatele ei. Dar, din nou, Monty nu era un cavaler, nu? Mâinile cameristei rămaseră nemișcate sub ale lui, apoi se sprijinise ușor de el, și se aplecă spre ceea ce o preocupa.

Încuietoarea scoase un clinchet și se deschise, dar simțurile lui Dalton nu îl percepură. Era încă amețit de dorința care îl copleșise la atingerea ușoară a fundului ei în poala lui. Surprins și... oarecum confuz.

Triumfătoare, ea se răsuci în brațele lui, ținând pilele în sus.

– Am reușit! Apoi, când îi văzu fața, îngheță.

Propria ei față era un oval palid, în întuneric, numai sprânceana, obrazul și bărbia prindeau un licăr din stradă.

Umbrele adăugau mister, așa că tot ceea ce vedea el în ochii ei era un adânc nesfârșit.

Ca hipnotizat, mâna lui se ridică spre fața ei. Ea nu se mișcă, ci continuă să-l privească în ochi. Își lăsă încheieturile să alunece de-a lungul obrazului ei catifelat și tresări ușor. Simțea și ea?

În liniștea încăperii el o putea auzi respirând. Își trecu un deget peste buza de jos a fetei, pentru a vedea dacă era la fel de catifelată ca pielea ei. Buzele ei se întredeschiseră și lăsară să scape un suflu. Lui Dalton îi plăcea cum îi simțea buzele. Îi plăcea mai ales cea de sus, care era doar o idee mai cărnoasă pentru a fi perfectă, dar care i se potrivea foarte bine.

Scoase un sunet slab atunci când o atinse și își ținu respirația.

Asta a fost suficient pentru a-l trezi din amețeala dorinței. Dalton deveni conștient de două lucruri, în același timp. Mirosea mai bine decât orice femeie pe care o cunoscuse vreodată și începuse brusc să tremure lângă el.

Erau doar ei doi, iar el o dorea. Avea toate motivele pentru a-i fi teamă. Îl îmbolnăvea gândul că o speriase. Niciodată în viața lui nu profitase de o femeie, nici măcar de o cameristă, deși în poziția financiară și socială în care se afla nu i-ar fi fost greu să o facă.

Făcu un pas înapoi și își lăsă în jos brațele, străduindu-se să râdă.

– Ei, nu poți să dai vina pe un tip că a visat, nu?

– Ar fi bine să nu visezi la mine, Monty Hoț-în-noapte. Pentru că ai visa în zadar. Apoi se depărtă cu abilitate de el, oprindu-se doar atunci când se interpuse un scaun mare între ei. Continuă-ți treaba. Se face târziu.

Dalton privi seiful deschis, simțindu-se stupid. Avea o

misiune. Nu era aici ca să dezmierde cameristele. Supărat pe el însuşi şi pe ea pentru că era mai concentrată decât el, începu să răscolească conţinutul seifului.

Stând cu spatele la ea, lăsă la o parte bancnotele împăturite frumos, şi luă numai mapele cu documente, bine legate. Documentele lui Wadsworth vor avea mai mare valoare pentru misiunea lui decât banii.

Le băgă grăbit într-o geantă mică, pe care o purta pe umăr, în aceeaşi ordine în care le scosese din seif, apoi închise catarama, încuie seiful şi întinse mâna.

– Agrafele mele.

Clara îşi privi, surprinsă, degetele, care mai ţineau încă agrafele de metal. Degetele i se desfăcură repede după ce fuseseră încleştate mai multe minute. Avea urme roşii, adânci, în palme.

O speriase mai rău decât crezuse.

Speriată, oare aşa erai? De-asta ai genunchii moi şi nu îţi poţi regla respiraţia?

Bineînţeles că asta era. Ce altceva ar fi putut fi în afară de frică?

Frică şi trupul unui bărbat înalt, cu umeri largi, şolduri înguste, care era şi mai tentant datorită mănuşii negre pe care o purta.

Clara îşi scutură capul înainte de a putea răspunde. Era ceva în neregulă cu ea. Privindu-l pe Monty cu precauţie, păşi înainte ca să pună agrafele în mâna lui, după care se retrase din nou în spatele scaunului.

O atinsese atât de... cu dor? Nu, nu fusese nici pe departe dor. Fusese ceva mai intens în acele atingeri delicate, senzuale ale degetelor lui.

Bentley o dorise fizic şi ea fusese suficient de dornică, deşi niciodată teribil de entuziasmată. Dar el nu *tânjise* niciodată după ea, aşa cum atingerea lui Monty îi arătase că simte.

Şi cu siguranţă ea nu răspunsese niciodată în felul acela la o simplă atingere. O clipă se întrebă cum ar fi reacţionat dacă ea ar fi fost cu adevărat Rose.

Rose ar fi putut ceda unui hoţ şi, dacă ar fi fost prinşi, nu ar fi făcut pe nimeni de ruşine, în afară de ea. Desigur, bietei Rose nu i-ar trece prin minte să facă aşa ceva. Probabil că singurul lucru pe care îl avea era virtutea ei.

Monty termină de încuiat seiful şi se întoarse spre ea.

– Ştiu drumul până afară. Nu trebuie să îmi arăţi uşa. Vocea lui era blândă, aproape rugătoare.

Dintr-odată, Clara se simţi prost pentru că îi fusese frică de el, dacă asta era cu adevărat emoţia pe care o simţise. Făcuse altceva în afară de faptul că o atinsese? Nu îi făcuse niciun rău, în ciuda ocaziilor pe care le avusese.

– Nu, te duc eu înapoi. Îi zâmbi şi îi apucă din nou mâna.

De data asta, conştientiza cât de mare era mâna lui, şi cât de caldă. Sesiză ceva nou în strânsoarea lui. Cunoaştere şi ... precauţie? Îi ţinea degetele cu grijă, ca şi cum ar fi vrut să îi spună că era liberă să îşi retragă mâna când dorea.

Era binevoitor, decise ea. Binevoitor şi îndrăzneţ, foarte, foarte... interesant.

7

Clara nu scoase un cuvânt cât timp îl conduse pe Dalton, prin casa scărilor întunecată, înapoi în mansardă. Se opriră în faţa ferestrei pe care intrase el.

– Stăpânul meu îşi va deschide seiful peste câteva

zile. Îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbi uşor în lumina slabă care intra prin fereastra afumată.

Dalton îşi dădu seama că îi lipsise acest zâmbet de copil sălbatic.

– Ai face bine să aduci toate hârtiile alea înapoi până atunci, adăugă ea.

Tresărind, Dalton realiză că nu se lăsase prostită. Îl văzuse că luase numai hârtiile sau doar bănuise?

Ea se dădu înapoi, aproape dispărând în umbrele mansardei.

– La revedere, deci, Monty. Târşâitul uşor al pantofilor ei se auzi îndepărtându-se, şi ea dispărn în întuneric.

– Aşteaptă. Nu mi-ai spus cum te cheamă.

Râsul ei moale ajunse plutind până la el, prin întuneric.

– Ei, Rose, desigur.

Periferiile Londrei îi aminteau lui James Cunnington mai degrabă de decadenţă. Comunităţile care se constituiseră de-a lungul anilor în jurul estuarelor Tamisei – cu mult înainte de a fi transformate în *periferii* – atinseseră cea mai joasă treaptă a civilizaţiei. Excremente, de animal şi om, se vedeau în rigole. Pretutindeni se simţea duhoarea pătrunzătoare de urină, veche şi proaspătă. Fumul de cărbune se amesteca cu miasmele, pentru a crea aburi înăbuşitori care aproape ascundeau soarele, chiar şi la ora amiezii.

Acum soarele nu se vedea deloc, pentru că orele se apropiau de miezul nopţii. Torţe luminau intrările acelor clădiri care nu îşi permiteau felinare.

Împreună cu Collis, se afla acolo pentru a investiga personajele unui alt desen al lui Sir Thorogood. În ziua aceea identificaseră mai mult de două duzini de perso-

naje şi erau al naibii de obosiţi din cauza asta. Acum se aflau pe urmele unei prostituate cunoscute sub numele de Fleur.

Tavernele erau presărate de-a lungul străzii, iar prostituatele aşteptau pe alei. Pentru un penny, oricine putea să le aibă, pe o saltea de paie, în vreun cotlon nenorocit. Dacă vreun individ se lipsea de jumătate de penny, sau doar de o duşcă, două din sticlă, putea să aibă o prostituată chiar acolo, sprijinită de un perete, fără să-şi mai şifoneze pantalonii.

James încercase odată, în tinereţea lui, în zilele de beţie, dar mirosul fetid al gurii femeii îi stinsese patima ca pe o lumânare. O plătise totuşi, şi se afundase în noapte, pe jumătate ruşinat, dar mai degrabă uşurat că se oprise la timp.

Acum, putea să îi citească lui Collis gândurile, ca şi cum ar fi fost ale sale, nu cu mult timp în urmă. Nu era uşor pentru un gentilom să-şi satisfacă nevoia de sex. Tinerele doamne aveau limite, exact aşa cum şi trebuia. Amantele erau costisitoare, iar James îşi petrecea prea mult timp cu Simon – fiul unei prostituate – ca să dorească acest fel de viaţă vreunei femei. Văduvele erau o posibilitate, dar de cele mai multe ori se aşteptau la o căsătorie. Nevestele erau cele mai convenabile, dar cele mai periculoase, având bărbaţi predispuşi la gelozie.

Lavinia fusese măritată. Desigur, Lavinia fusese şi perversă, răpind şi ucigând spioni francezi. Ea adusese moartea mai multor Mincinoşi înainte să fie oprită, dar când James o cunoscuse nu ştiuse aceste lucruri. Tot ceea ce ştia era că se pricepea să facă lucruri de care el doar auzise, dar care îi dădeau suficiente informaţii despre caracterul ei.

Nu va mai fi niciodată atât de prost. Şi nici Collis nu va fi, dacă el va avea un cuvânt de spus.

– Bagă-ți ochii la loc în orbite, Col. Fundurile astea sunt modelate de corsete și râsul se datorează opiumului.

Collis își trase capul înapoi în trăsura fără însemne, fără niciun regret.

– Nu-ți face griji, James. Doar mă uit. Nu o să orbesc doar pentru că mă uit.

James pufni.

– Nu, nu de la *privit*.

Râseră și apoi se întoarseră la discuția despre planul lor, care fusese întreruptă de neatenția lui Collis. James nu știa cât de mult îi dezvăluise Dalton moștenitorului său despre Clubul Mincinoșilor, așa că păstrase secret scopul căutărilor sale, spunându-i lui Collis doar că trebuia să dea de urma celor mai recente personaje ale lui Sir Thorogood. Collis acceptase totul cu entuziasm, fără întrebări, așa că James își zise că prietenul său ar fi venit cu orice scuză pentru a-l face să aibă mintea ocupată.

– Suntem doi mocofani care au mai mulți bani decât creier și s-a pus pariu la White's că vom fi primii care o vor găsi pe Fleur.

Collis ridică o sprânceană.

– Îmi place. Original.

Nu era original deloc, aflară ei curând. Primul cârciumar cu care vorbiră le răspunse aproape înainte să își termine ei întrebarea.

– Nu știu nicio Fleur, nu-i de p-aci. Dar este o fată acolo, în colț, care o să vă lase să îi spuneți cum veți voi.

James și Collis se uitară cu atenție prin taverna plină de fum pentru a o studia pe fata care stătea pe banca din colț. Era drăguță și destul de curată, dar în ochii ei se vedea o anume deșertăciune care se învecina cu idiotenia. Collis fluieră încet.

– Nu cred că este spion francez, tu ce spui?

James tresări. Aventura lui cu Lady Winchell și actele

ei de trădare fuseseră făcute publice de însăși Lavinia. Se apărase susținând că nu intenționase niciodată să îl împuște pe primul-ministru, ci că îl țintise de fapt pe fostul ei iubit, James. Numeroasele bârfe se întrecuseră unele pe altele zile întregi, deși Prințul îl decorase pe James în același timp cu numirea lui Simon Raines drept cavaler.

Collis îi aruncă o privire plină de regrete.

– O, ... îmi pare rău, bătrâne.

James se chinui să zâmbească și se scutură de arsura familiară a umilinței și a regretelor. Pur și simplu trebuia să se obișnuiască cu asemenea lucruri.

Collis se întoarse spre cârciumar, cu un aer dezaprobator, fluturând o bucată mototolită de hârtie pe care era tipărit un desen.

– O vreau pe adevărata Fleur. O vreau! Am parale ca să o plătesc bine, și pe tine la fel.

Bărbatul se scutură, de parcă auzise asta de mult prea multe ori ca să îi mai pese.

– Nicio Fleur. Nimeni nu o cunoaște. Al naibii ziar care vă trimite pe voi, nătărăii din tot orașul, să căutați o curvă care nu există. Îi întoarse spatele, mormăind despre timpul pierdut și despre nenorociții de nătărăi.

Asta se întâmplă peste tot la periferie, și într-un târziu James și Collis se gândiră să își încheie seara. Sau mai bine spus, dimineața.

– Aceste fete își schimbă numele mai des decât își schimbă chiloții, se plânse James, când se întoarseră la trăsură. A plecat de mult, dacă a existat vreodată. Care este următorul nume de pe listă?

Collis scoase foaia și se uită pe desene.

– I-am identificat pe toți din lista asta, cu excepția a două persoane dintre cele patru din desenul cu Fleur. Pun pariu pe ce vrei tu că Fleur este doar o născocire a lui Sir Thorogood.

James aprobă.

– Sună bine pentru mine. Mă îndoiesc că vom identifica vreodată cel de-al treilea bărbat, având la îndemână numai jumătate din față. Mai sunt două ore până în zori. Hai să dormim puțin. Am multe de făcut mâine.

– Vrei să spui astăzi. Collis căscă. Ei bine, dacă ți-ai dorit să mă vindec de ideea de a vizita vreodată o prostituată, tocmai ai reușit. Înfiorându-se, privi pe geamul trăsurii la femeile care încă mai rătăceau pe străzi. Ce viață!

– Nu aș numi-o astfel. James dădu din cap. Asta nu este viață.

Dalton nu avea niciun motiv să se uite în spate la fiecare pas, în timp ce se îndrepta spre club, a doua zi dimineața, și totuși o făcea. Se simțea obligat să verifice sub fiecare bonetă, sub fiecare pălărie înaltă care umpleau străzile în jurul său.

O mulțime de oameni erau pe străzi astăzi, fie pe jos, fie cu trăsura. Trăsuri și căruțe pe aleile pietruite, oameni de toate soiurile pe drumuri. Dalton avea bani ascunși adânc în buzunarul hainei, căci știa că mulți din cei aflați pe stradă își vor pierde astăzi gențile.

Un licăr de păr blond îi ajunse în raza vizuală, când un domn își ridică pălăria în fața unor doamne și Dalton încercă să-l identifice în mulțime. Nu, individul era prea în vârstă...

Dalton începu să se gândească dacă nu cumva își pierdea mințile. Îl văzuse pe omul cu păr blond de două ori de când fusese atacat în aleea aceea, cu o zi în urmă, sau cel puțin credea că îl văzuse. De ambele dăți fusese o imagine fugară prinsă cu coada ochiului, dar când încercase să se uite mai atent, străinul dispăruse.

Îl descrisese pe om Mincinoșilor în cel mai mic de-

taliu, dar nimeni nu fusese în măsură să-l ajute și nici nu păruseră teribil de impresionați de insistența lui.

Se va ocupa de asta pe cont propriu, așa cum se ocupa de cazul lui Sir Thorogood.

Caz în care nu înainta deloc. Își petrecuse două seri mergând la cele mai ridicole baluri și serate muzicale, dar nu apăruse nimeni care să protesteze împotriva faptului că își asumase o altă identitate.

Poate doar bărbatul blond. Nu era exclus să fie asociat cu caricaturistul sau să fie chiar el, deși nu arăta ca un artist.

Și totuși, în afară de cazul în care individul ar fi lăsat în urmă un desen propriu, Dalton nu avea prea multe șanse să îl identifice doar după ceea ce reținuse din înfățișarea lui. Era destul de rău că Mincinoșii nu aveau un portretist al lor...

Se opri brusc. Ce idee excelentă. Un artist ar fi putut furniza fiecărui Mincinos o schiță a personajelor suspecte. Numărul identificărilor ar crește. Niciun inamic operativ nu ar mai fi în siguranță între granițele Londrei sau Westminsterului!

Dalton își dădu seama că rămăsese nemișcat în mijlocul străzii cu un rânjet stupid pe figură, ca un copil care a zărit cofetăria. Două doamne pășiră pe lângă el, ciripind, urmate de doi lachei încărcați cu cumpărături. Dalton își scoase pălăria și făcu o plecăciune adâncă în cel mai pur stil Sir Thorogood.

– Scuzele mele, stimate doamne. Am rămas împietrit de strălucirea dumneavoastră. Vă cer iertare.

Ciripitul crescu în intensitate, iar privirile lor trecură de la a judeca, la flirt, în timp ce își continuau drumul. Dalton își așeză din nou pălăria pe cap și se întoarse ca să traverseze strada principală aglomerată.

Traversa străzile periculoase ale Londrei de mulți ani,

şi asta devenise o a doua natură a sa. Păstrează-ţi atenţia asupra ambelor direcţii ale traficului intens, priveşte trăsurile care trec, căruţele, călăreţii şi aleargă pentru viaţa ta.

Aproape traversase, când un bărbat călare schimbă brusc direcţia spre el, încercând să îl doboare. Dalton blestemă cu răsuflarea tăiată şi făcu un salt în lături, spre partea din spate a calului.

Zăngănitul greu al unor roţi se auzea mult prea aproape şi Dalton văzu o căruţă cu bere îndreptându-se cu toată viteza spre el. Sări din calea ei, cu pulpana hainei ştergând mijlocul de transport de la o distanţă de câţiva centimetri. Saltul îl aduse în calea unei căruţe încărcate cu cărbune care se îndrepta rapid spre el. Calul din faţă îşi săltă sus capul, alarmat. Dalton nu putu face altceva decât să îl prindă de căpăstru şi să se roage.

Mâna i se strânse pe bucata de piele din jurul botului calului şi fu trântit. Cu toate forţele, trase de curea, folosindu-se de acest sistem de pârghii pentru a pune un picior pe spatele calului. Atârnă de-o parte a animalului cu ochi sălbatici, simţindu-se ca un nebun de la circ, dar cel puţin nu zăcea pe jos, ciopârţit de şaisprezece perechi de copite potcovite.

Căruţaşul strigă la cai să se oprească, iar Dalton simţi cum animalul se opreşte tremurând. Recunoscător, alunecă cu picioarele pe pământ, şi dădu drumul curelei.

– O, Doamne! Sunteţi bine, dom'le? Căruţaşul coborî şchiopătând să îşi ţină calul. Faţa îi era transpirată de groază. Nu v-am văzut! Cărbunele este greu şi căruţa nu poate fi oprită uşor. Spuneţi-mi că sunteţi bine, domnule.

Dalton se scutură de praf.

– Sunt foarte bine, om bun. L-ai cârmit bine.

O expresie de uşurare se răspândi pe faţa bărbatului masiv. Fără îndoială că individul mai avusese de-a face

cu gentlemenii. Mulţi dintre ei l-ar fi învinuit pe om, pentru mai puţin.

Dar să fi fost un accident sau chiar ceva mai rău? Pietonii erau atât de des loviţi pe străzile Londrei, încât, în orice alte circumstanţe, Dalton ar fi crezut că a fost doar o suită de ghinioane. În fond, dacă nu ar fi fost bărbatul călare...

Un bărbat cu părul blond, bine îmbrăcat, cu pălăria trasă pe faţă. Dalton abia apucase să îi arunce o privire scurtă, în timp ce ocolea calul. Nu văzuse deloc faţa individului. Nu putea fi foarte sigur. Şi totuşi, carul cu bere nu îşi încetinise mersul.

Oare bărbatul misterios îl atrăsese pe Dalton în mod premeditat în pericol? Dacă era aşa, ar însemna o crimă perfectă. O moarte cauzată de un car cu bere nu ar fi fost niciodată investigată. Ar fi reprezentat o altă poveste pe care doicile să o spună, o istorie prevenitoare despre cum trebuie să te uiţi în ambele părţi înainte de a traversa strada.

Dalton se îndreptă pe stradă spre un loc unde aşteptau trăsuri. De acum înainte, va lua o trăsură. Plimbările lui zilnice deveneau periculoase.

Lumina dimineţii năvăli în biroul lui Oswald Trapp, transformând firele de praf în fulgi de aur şi făcând ochii Clarei să lăcrimeze, în timp ce privea seiful de nedeschis al lui Oswald.

Îşi îndepărtă părul de pe ochi şi se aplecă spre încuietoare să încerce din nou. Nu îi spusese Monty să ţină agrafa de deasupra nemişcată şi să o mişte pe cea de jos, sau era exact invers?

Poate seiful lui Wadsworth funcţiona altfel decât cel al familiei Trapp. Sau poate ea nu era pricepută pentru asemenea lucruri. Din fericire, se hotărâse să încerce mai întâi pe seiful lui Oswald.

Zgâlțâi din nou în încuietoare agrafele făcute în casă, dar nu se întâmplă nimic. Suspină. Avea nevoie de niște ustensile adevărate. Un ac de pălărie și o bucată de foarfecă dezmembrată nu erau făcute pentru a fi folosite în asemenea scopuri.

Își schimbă poziția și încercă din nou, deși se mustra singură pentru propria încăpățânare. Era o idee îngrozitoare. Își pierduse mințile. Nu mai rămăsese nimic interesant în seiful lui Wadsworth.

Cu excepția cazului în care Monty ar fi adus înapoi hârtiile. Și undeva, în teancul acela de documente, putea fi biletul potrivit pentru a-și atinge obiectivul. Ștersese biroul lui Wadsworth timp de luni întregi, sperând că bărbatul va lăsa, din greșeală, ceva folositor, dar nu visase niciodată că va putea umbla în seiful lui.

Nu mai trebuia să menționeze faptul că era o scuză foarte bună pentru a-l vedea din nou pe Monty.

– O, termină, se dojeni ea. Habar nu ai ce spui.

Monty. Îți amintești, cu masca misterioasă și zâmbetul strengăresc. Și felul în care îți făcea degetele de la picioare să se strângă când era lângă tine, în întuneric.

Clara suspină.

– Oh, acel Monty. Începea să devină la fel de prostuță ca Beatrice, la dracu'. Emoționată la culme din cauza unui bărbat.

Mai rău.Emoționată pentru un hoț.

Clara își mușcă buza și se forță să se concentreze asupra a ceea ce făcea. Nu avea acum timp să se gândească la căldura mâinilor lui așezate pe ale ei sau la cum se simțise în brațele lui, în timp ce îi arăta trucurile. Sau la atingerea vârfurilor degetelor lui pe gura ei, la felul cum corpul ei răspunsese, înfierbântându-se.

Încuietoarea cedă, se auzi un zgomot, și ușa seifului se deschise sub mâinile ei. Reușise!

Degetele Clarei tresăriră de curiozitate, dar se stăpâni, închise repede ușa și încercă să o încuie la loc, cu agrafele ei contrafăcute. Nu era aici ca să își bage nasul în afacerile lui Trapp, ci ca să exerseze ceea ce Monty îi arătase aseară.

Încercă din nou, dar agrafele îi înțepau degetele neîndemânatice și, indiferent cât de mult se concentra, nu reușea să repete ceea ce făcuse. Cum ținuse Monty agrafa asta, și cum o mișcase pe cealaltă? Ar fi trebuit să fie mai atentă, dar o tulburase cu trupul lui mare, apăsat de spatele ei. Îi simțise căldura trecând prin materialul rochiei, o simțise cum o pătrunde și o încălzește începând cu un anume punct. Era un bărbat înalt, mai mare decât Bentley. Se întreba dacă mărimea corespundea...

Încuietoarea făcu un *zgomot*. Clara clipi în timp ce ușa se deschise. O făcuse din nou, dar fusese atât de ocupată să se gândească la un anumit hoț mascat și anumite părți ale trupului acestuia, încât nu își mai amintea cum a făcut...

Aha! Zâmbi și închise ușa, folosind agrafele pentru a o încuia din nou. Apoi se coucentră dinadins asupra atingerii lui Monty, când se întorsese în brațele lui, cu fața spre el, și își dori să îl fi sărutat. Să îl fi sărutat și să își fi încolăcit brațele în jurul gâtului lui, să se fi lipit de el astfel încât să îi simtă proeminența...

Poc. Clara reveni la realitate, imaginându-și fascinantul conținut al pantalonilor lui Monty. Zâmbi când ușa se deschise încă o dată. Se pare că tot ce trebuia să facă era să aibă gânduri scandaloase despre Monty, și nimic nu rezista agrafelor ei.

Tocmai închisese din nou încuietoarea, când auzi zgomotul făcut de clanța ușii biroului. Cu rapiditate, se ridică și își îndreptă fustele. Când ușa se deschise și intră

Kitty, Clara examina în liniște raftul cu cărți, cu capul aplecat pentru a citi titlurile.

– O, aici erai, mătușică. Mama spune că este gata să meargă la cumpărături, dacă ești și tu.

– A,... da, la cumpărături. La dracu'. Era numai vina ei. Ieri promisese că își va cumpăra o rochie nouă. Avea nevoie de ceva potrivit, cu pene care să acopere capul, pentru a-l impresiona pe Sir Impostor cu stupiditatea ei. Îi aruncă un zâmbet lui Kitty. Sunt gata imediat.

Kitty îi zâmbi de parcă ar fi fost surprinsă că, într-adevăr, Clara va face acea plimbare.

– Minunat! Le pregătesc pe mama și pe Bitty imediat.

Un sfert de oră mai târziu, Clara aștepta în fața ușii casei Trapp, netezindu-și mănușile. Înăuntru, Beatrice încă își dădăcea gemenele, pregătindu-le pentru o zi de cumpărături.

Clara ieșise pentru a fi un moment la distanță de întreaga învălmășeală și pentru că observase că mai toate servitoarele lui Wadsworth erau afară, descărcând o căruță.

Nu era indiscreție dacă rămânea puțin la aer când unul din vecini se întâmpla să primească ceva, își spuse singură, strâmbând din nas. Rose era și ea afară, cu celelalte, și voia să îi facă un semn ca să schimbe locul cu ea în seara asta.

Domnul Wadsworth mânca bine, cu siguranță, observă ea, când un nou coș de legume fu descărcat. Urmă o legătură de păsări jumulite, apoi o copaie de lemn plină cu organe.

Mirosul măruntaielor ajunse până la Clara și ea strâmbă din nas. *Îh*. Poate că nu se va strecura în seara asta la Wadsworth, ca să servească.

Rose luă copaia de la servitoarea din fața ei și se în-

toarse spre scările înguste care duceau la intrarea bucătăriei. Vasul uriaș din lemn era atât de mare, încât o îndoia pe mica servitoare. Abia putea vedea dincolo de el.

Clara aproape ridică o mână pentru a protesta la vederea unui pericol atât de evident, apoi își aminti că nu trebuia să se știe că ea și Rose...

Rose se împiedică de o piatră și scăpă copaia. Clara nu mai putea privi. Închise strâns ochii, dar asta n-o ajută să împiedice bucățile de carne să se împrăștie pe scările din față ale lui Wadsworth.

– Țărancă nepricepută! Mugetul lui Wadsworth răsună peste stradă.

Clara deschise ochii.

O, nu. Domnul Wadsworth stătea în mijlocul unei mulțimi de măruntaie tremurânde. Îi aterizaseră pe pantofi și îi atârnau de jachetă și de jiletcă. Bucăți din ceva de nedescris tremurau atârnate în părul bărbatului și de favoriți.

Clara simți un chicotit ridicându-se în mod condamnabil de undeva din adâncul ei și se strădui să și-l reprime. Dacă ar fi râs, l-ar fi pus într-o situație și mai jenantă pe Wadsworth, iar lucrurile ar fi și mai rele pentru biata Rose.

Rose se agita în jurul stăpânului său, încercând să îl curețe cu un colț al șorțului ei. Bărbatul ridică pumnul.

– Pleacă, vacă proastă! O împinse pe Rose, care se prăbuși cu îndemânarea unei practici îndelungate, reușind să evite duritatea impactului. Mișcarea de împingere îl dezechilibră pe Wadsworth. Pantoful îi alunecă pe mizeriile de la picioarele sale și căzu cu fundul său mare direct pe mormanul de măruntaie.

Clara își apăsă pumnul înmănușat pe buze, dar tot îi scăpă un hohot înăbușit. Wadsworth înălță capul și se uită în jurul lui să vadă cine râde.

O pisică tigrată, de culoare portocalie, atrasă de festinul gratuit împrăştiat pe pavaj, se repezi să fure o bucată din grămadă. Wadsworth urlă şi îşi vărsă furia pe animalul inocent trimiţând pisica, cu o lovitură de picior sălbatică, direct în mijlocul străzii aglomerate.

Nu! strigă Clara şi sări înainte. Era prea târziu. Ţipătul bietei creaturi fu întrerupt brusc când ateriză dur pe pavaj.

Îngreţoşată şi plină de milă, Clara ocoli o căruţă care se apropia şi alergă spre corpul inert. Cu blândeţe, îşi vârî o mână sub ea. Simţi o respiraţie uşoară. Luă pisica neputincioasă în braţe şi o duse pe iarbă. Beatrice era pe scări, împreună cu gemenele, şi privea îngrozită.

– O, nu! Fără alte haimanale, nu în casa mea. Clara Simpson, lasă jos creatura aia murdară chiar în secunda asta! Doamne, ce ţi-a trecut prin cap să alergi în stradă pentru aşa un lucru?

Cu mâhnire, Clara se uită în sus spre Bea, care rămăsese pe scări. Se gândise să aibă grijă de biata pisică, dacă va putea, dar uitase că nu era casa ei. Dacă Bea nu îi permitea să ia pisica în casă – şi nu o va face – atunci Clara nu avea nicio putere.

Dacă ar avea propria casă...

Ei bine, nu avea. Era dependentă de Bea şi de Oswald, cel puţin deocamdată.

– Uite, domnişoară, spuse o voce moale lângă umărul ei. Lăsaţi-mă pe mine să iau mizeria asta. O s-o pun eu la gunoi pentru dumneavoastră.

Rose era lângă ea. O vânătaie îi înnegrea deja obrazul palid. Servitoarea îşi ţinu şorţul pentru a prinde pisica.

Bea puse piciorul în prag.

– Bine, dă-i-o, Clara! Şi pe urmă mergi să îţi schimbi mănuşile. Sper că nu ai luat niciun parazit pe rochia asta. Covoarele noi nu cresc în copaci, să ştii asta de la mine!

Clara îi aruncă o privire lui Rose, care clipi uşor.

– Am să o duc departe, domnişoară. Nu o va mai vedea nimeni, niciodată.

Clara zâmbi. Biata şi buna Rose. Pisica va aştepta în mansardă în noaptea asta, punea pariu pe agrafele ei.

– Mulţumesc. Atunci, te las pe tine să ai grijă de ea. Aşeză cu grijă pisica în şorţul lui Rose şi privi cum servitoarea se întorcea la bucătărie, tamponându-şi obrazul rănit cu şorţul ei umflat, ca pentru a-l linişti.

Camerista lui Bea îi strecură Clarei o pereche nouă de mănuşi. După ce şi le puse şi îi dădu cealaltă pereche femeii, Clara se întoarse spre Bea, care aştepta aplecată pe geamul trăsurii. Privirea ei nu prevestea nimic bun.

Lacheul îi deschise uşa şi îi întinse mâna. Cu un alt suspin, Clara se urcă în trăsură, convinsă că după-amiaza ei de modă urma să fie una tare plictisitoare.

8

Doamne, Etheridge. Chiar eşti în pas cu moda!

Dalton se strădui să afişeze un zâmbet, în timp ce se aplecă adânc în faţa Prinţului Regent. Chemările neaşteptate în faţa conducătorului Angliei îi zdruncinau întotdeauna nervii. Era obligat să se înfăţişeze cu podoabe complete à la Thorogood. Însă Prinţului George al IV-lea *îi plăcea* acel costum hidos. Cu fiecare fibră a fiinţei sale, Dalton se rugă ca Prinţul să nu decidă să adopte însemne ale regalităţii cu asemenea nuanţe ale curcubeului, deoarece i-ar obliga pe gentilomii din Anglia să se întreacă unul pe altul într-o imitaţie servilă.

Se îndreptă şi îl văzu pe George privindu-l cu ochi lacomi. O, pe toţi draeii. Demnitatea masculină era dis-

trusă. Apoi Dalton şi-l imaginã pe Lord Liverpool echipat în culori înveninate şi purtând pantofi cu tocuri înalte. Poate că era totuşi şi o parte bună ...

Simţindu-se mai bine, reuşi să îl salute pe Prinţ cu un zâmbet sincer.

– Bună ziua, Înălţimea Voastră.

– Ia te uită, chiar arăţi bine, Etheridge. Prinţul îi dădu ocol lui Dalton, atingându-i bărbia cu degetele. Oricum, păcat de acel Beau Brummell, care ne face să purtăm tot timpul haine de înmormântare. George pufni. Obişnuiam să port o jiletcă identică cu a ta, în vremurile în care ni se permitea puţină culoare. Cine este croitorul tău, totuşi?

– Este mort, spuse Dalton scurt. A murit săptămâna trecută.

George îşi încruntă sprâncenele.

– Păcat. Aş fi putut să îl fac un bărbat foarte bogat. Suspină. Ei bine, bănuiesc că asemenea haine ostentative nu ar da bine în vreme de război, nu?

– O observaţie foarte înţeleaptă, Înălţimea Voastră.

– Hmm. George nu părea să aprecieze răspunsul. Şi totuşi, *pantofii* tăi! Trebuie să îmi dai numele meşterului tău.

Dalton se gândi că o nouă presupusă moarte ar provoca suspiciuni.

– Voi trimite adresa lui valetului dumneavoastră. Bietul Button. Dalton nu îşi dorea să fie pe-aproape când micul valet va afla că îi scăpase o oportunitate regală, datorită propriei morţi premature.

– Vino, stai să bei ceaiul cu mine, îl invită George, arătându-i o masă care gemea de mâncare. Ceai pentru corpolentul Prinţ Regent însemna, din câte se părea, un festin de o săptămână pentru oricine altcineva. Spune-mi despre acest Thorogood. L-ai găsit?

Nu avea obiceiul de a da raportul direct, sărindu-l pe

Liverpool, dar cine era el să refuze o solicitare regală? Aşa că Dalton îi povesti lui George întreaga istorie a cazului, conştient că avea destul de puţin de spus după multe zile de lucru.

Prinţul dădu din cap şi se încruntă în timp ce curăţa farfurie după farfurie. Părea că abia dacă ascultă, dacă nu ar fi fost întrebările detaliate şi inteligent plasate. Dalton nu îl subestimase niciodată pe Prinţ. Era un bărbat sclipitor, ager şi hotărât, atunci când dorea.

Păcat pentru Anglia că îşi dorea prea rar.

– Aşa, deci, spuse Prinţul, în timp ce îşi ştergea gura cu un şervet cu monograma regală şi mânjea pânza imaculată cu o pată de sos de prune. O investigaţie pe două planuri. Sunt de acord. Ei bine, continuă. Şi apropo, vreau să îl întâlnesc pe Thorogood, când îl găseşti. De preferat înainte ca Liverpool să pună mâna pe el. Dragul nostru prim-ministru nu vrea niciodată ca ceilalţi să se şi distreze puţin.

Prinţul scutură din cap.

– Nu ştiu cum ai supravieţuit să fii crescut de acest om. *Încă* mai crede că mă poate dojeni ca pe un băieţel. Chiar în dimineaţa asta se îngălbenise amintindu-şi o poznă copilărească pe care am comis-o când aveam şaisprezece ani. Prinţul chicoti. Poate am să-l conving pe Thorogood să facă o caricatură a lui Liverpool. Este un tip al naibii de comic. Al naibii de comic.

Care dintre ei? Liverpool sau Thorogood? Dalton nu întrebă, pentru că nu era sigur că vrea să ştie.

Prinţul Regent plecă din încăpere râzând, lăsându-l în mijlocul rămăşiţelor de „ceai", şi Dalton se simţi de parcă ar fi reuşit să scape de o altă căruţă.

Oricine s-ar fi uitat la cei trei bărbaţi adunaţi lângă grajdul animalului s-ar fi gândit că vorbeau despre virtuţile calului.

Însă s-ar fi înşelat.

– A fost văzut în audienţă la Prinţ, îţi spun eu! Ar fi putut spune tot ce ştie până în acest moment! Bărbatul corpolent avea faţa roşie şi o privire dură. Trebuie scos din scenă!

– Mai întâi, nu ştim dacă are ceva de spus. Caricaturile le provocau neplăceri, dar ar fi putut fi şi mai rău. Bărbatul mai înalt, un gentilom cu părul blond, se sprijini indolent de stâlpul din capătul grajdului, fără să îşi ia ochii de la cal. Apropo, cine este informatorul tău din palat?

Al treilea bărbat, mic şi slab, se uită împrejur, cu teamă.

– O, cui îi pasă? Important este că ar trebui să plecăm acum! Dacă Prinţul prinde vreo vorbă despre noi, dacă îşi aminteşte de *Fleur*...

– Este puţin probabil să facă vreo legătură între Fleur şi orice altceva, spuse pe un ton liniştitor bărbatul cu părul blond. Încă mai cred că cea mai bună şansă a noastră constă în discreditarea lui Thorogood. În felul acesta, orice va spune va fi suspect.

Bărbatul gras mormăi.

– Acum, că s-a dat în spectacol, avem toate motivele pentru a-l elimina. Cu atâţia duşmani pe care şi i-a făcut, nimeni nu se va gândi la noi.

Bărbatul blond privi îngrijorat calul.

– Nu faceţi nimic pripit. Nu este timpul. Ce-ar fi să ne întâlnim mâine-noapte, ca să discutăm? Lucrurile nu sunt încă la locul lor, ai spus-o şi tu.

– Lucrurile sunt jucătorii *mei*. Nu uita cine te-a introdus în joc.

Pentru prima dată, bărbatul blond se întoarse să-şi

privească interlocutorii. Privirea sa era calmă, dar directă.

– Poate că sunt nou în jocul *acesta,* bunii mei domni, dar sunt în joc de când m-am născut.

Se depărtă de stâlpul grajdului, de care se sprijinise.

– Acum, dacă sunteţi amabili, scuzaţi-mă, cred că mă voi duce să cumpăr acest cal.

Magazinul croitoresei era încărcat şi mult prea cald. Clarei îi venea să caşte. După ce îşi alesese o jumătate de duzină de toalete din cartea de modele a lui Madame Hortensia, acceptase să i se ia măsurile. Desigur, Beatrice insistase să se facă asta în timp ce corsetul Clarei era strâns, deşi nu la fel de strâns ca în noaptea aceea.

Madame, o doamnă stilată, al cărei accent, odată puternic franţuzesc, se înmuiase de când se declarase împotriva lui Napoleon, dădu din cap şi examină aprobator procesul de măsurare. Ea protestase când Clara alesese din stocul de rochii deja confecţionate.

Rochia cu mult prea multe volane era făcută din satin adolescentin, roz şi supradecorată. În mod clar, aşa dorise clientul, căci volanele nu mai erau la modă de ani de zile. Chiar şi Clara ştia asta.

Madame Hortensia păli.

– Ce... ce-i cu asta? Doamnă, veţi arăta ca un panaş de şters praful, este mult prea încărcată! Stilul acestui sezon este silueta subţire. Trebuie să fie drapat, nu umflat!

Femeia era atât de înnebunită, încât Clara o compătimea.

– Am nevoie de o rochie pentru diseară, iar asta se potriveşte. Costă enorm, cu toate fundele şi perluţele ei. O durea să arunce banii, după ce economisise cu atâta

grijă. Dar toată munca ei ar fi în zadar, dacă nu îşi asigura o deghizare adecvată. Rochia este perfectă. Am să o cumpăr, sau voi merge în altă parte.

Madame Hortensia dădu din cap.

– Foarte bine. Dar dacă doamna vrea... dacă este întrebată de cineva de unde a luat rochia...

Clara zâmbi.

– Nu voi sufla o vorbă.

– Vă mulţumesc, doamnă. Uluită, croitoreasa plecă să noteze restul comenzii Clarei.

În timpul acesta, Beatrice doar dăduse din cap aprobator.

– Ce toană prostească, acest stil grecesc. Eu însămi prefer un volan, sau trei. Se uită îngândurată. Poate că ar trebui să îi cer lui Madame Hortensia să îmi mai facă şi mie câteva.

În afara zonei de probat, protejată de perdele, se auzi clopoţelul care atârna la uşa de afară. O voce cunoscută o strigă pe Madame Hortensia. Beatrice zbură către deschizătura dintre perdele şi aruncă o privire.

– O, este oribila aceea de Cora Teagarden! Sâsâi peste umăr. Şi e un bărbat cu ea. Este frumos şi tânăr, dar nu foarte tânăr pentru tine, Clara.

Se îndreptă şi îşi netezi repede gulerul rochiei, după care ieşi printre perdele.

– Cora, *dragă!* Mă bucur să te văd. Şi cine este acest domn frumos?

Clara îşi dădu ochii peste cap, în timp ce îşi punea din nou rochia ei neagră. Va atârna pe ea, cu corsetul atât de strâns, dar nu mai putea sta nici măcar o secundă în acea cameră de tortură.

Aproape că îşi scosese capul din rochie, când îi fu smulsă.

– *Nu* vei ieşi cu zdreanţa asta afară, şopti Bea furioasă. Acolo se află vărul nepotului Corei Teagarden, şi este *lord!* Cu o casă în Grosvenor Square!

– Vrei să merg să îl întâmpin în corset, Bea? Dă-mi rochia înapoi.

– Nu. Am trimis după Madame. Ne va ajuta ea.

Clara apucă rochia, dar Bea o aruncă pe podea şi se urcă cu picioarele pe ea.

– Bea! O să o strici cu pantofii tăi!

– Ei, şi? Oricum, nu era altceva decât o cârpă. O apucă pe Clara de braţ. Sir Thorogood este o ţintă bună, dar la felul în care arăţi, poţi mai mult. Acolo, afară, se află un lord minunat, care cu siguranţă nu este promis nimănui, din moment ce a fost la Viena până acum câteva luni. Se apropie şi mai mult. Dacă pui mâna pe el, asta le va deschide uşa şi lui Kitty şi Bitty.

– Atunci lasă-le pe Kitty şi Bitty să îl ia.

Beatrice se bosumflă.

– Îmi iubesc fetele, Clara, dar amândouă ştim că nu sunt făcute pentru un lord. Poate că dacă ar fi avut puţin creier... Scutură din cap. Nu are importanţă. Întrebarea importantă în acest moment este *ce vei purta în afara acestui magazin.*

Ceea ce purtă fu un foarte elegant costum de plimbare, din satin verde, care îi făcea ochii să îi lucească asemenea smaraldelor. Clara se uita la imaginea din oglindă, întorcându-se în toate părţile. Rochia îi fu adusă şi cu pălărie, căci persoana care făcuse iniţial comanda ceruse să fie asortată cu o pălărie din satin de aceeaşi culoare.

– O, mătuşă Clara, suspină Kitty. Arăţi ca o ducesă!

– Într-adevăr, doamnă. Şi niciun volan la vedere! Madame Hortensia gângurea de satisfacţie, cât şi din cauza bacşişului generos pe care Beatrice îl lăsase pentru o rochie pe care altcineva o comandase.

Clara se întoarse spre cumnata ei.

– Bea, nu te pot lăsa să faci asta.

– Consideră că este o investiție. Când vei pune mâna pe un soț bogat, o să mi-i dai înapoi. Cu un pic de dobândă, desigur.

Avantaj Beatrice. Clara o îmbrățișă cu sinceritate.

– Desigur.

Apoi Bea trase înapoi perdeaua și își mai salută o dată inamicul de-o viață.

– Cora, ți-o amintești pe draga văduvă a lui Bentley, nu-i așa?

Clara se aplecă să își scoată boneta prin perdea. Apoi tresări când se găsi față în față cu gentilomul blond de la balul Rochester.

Bărbatul zâmbi.

– A, văd că am reușit să obțin o prezentare potrivită, până la urmă! Se aplecă adânc, în timp ce se făceau prezentările.

Clara îngheță. *Balul Rochester... gentilom îndatoritor... corset desfăcut...*

Acesta trebuia să fie cel mai umilitor moment al vieții ei.

Nathaniel Stonewell, Lord Reardon, cavaler moștenitor, își dădu ochii peste cap când auzi laudele verișoarei sale și văzu curiozitatea avidă a lui Beatrice.

– Mă simt mai degrabă ca un premiu de consolare, murmură el mai mult pentru Clara. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă te-aș mușca?

Nu era decât amuzament în ochii lui. Nicio urmă de avertizare lascivă, nicio clipire de recunoaștere. Poate că nu a fost el. Clara zâmbi, ușurată, dar și de gluma lui.

– Beatrice ar considera-o, fără îndoială, echivalentă cu o logodnă.

El râse, îi oferi brațul, și ambele părți își terminară treaba în magazin.

– Este o zi frumoasă. Ai vrea să mergem să facem o plimbare în parc?

Clara își strecură brațul sub al lui. De ce nu? Glumea și era născut într-o clasă mult prea bună pentru ea, fără să mai țină cont că era mult prea frumos. Nu există pericolul de a se potrivi cu adevărat. Oricum era mai agreabil decât să facă cumpărături.

Uitându-se cu coada ochiului la profilul lui perfect, decise că era mult mai plăcut. Și pe urmă, nu voia să se gândească la ruina lui Thoro-șobolanul, la cina din seara aceea.

Clara se simțea pusă în evidență de rochia de plimbare elegantă. Era îmbrăcată foarte asemănător cu stilul celorlalte doamne care se plimbau pe High Street, împreună cu escortele lor.

Poate că acesta era motivul pentru care ochii celorlalți domni alunecau spre ea și rămâneau fixați. Poate că era din cauza atitudinii atente a Lordului Reardon care îi ținea cotul, în timp ce se plimbau, de parcă ar fi fost atât de delicată încât cu greu ar fi putut merge singură.

– Crezi că aceștia sunt primii mei pași?

Privirea pe care i-o aruncă nu putea fi descifrată – conținea surpriză și suspiciune. Râdea din nou de el, iar el știa.

– Îmi cer iertare.

– Domnule, sunt perfect capabilă să merg singură. Am exersat ani întregi.

El își trase mâna.

– Mii de scuze, doamnă Simpson. Nu am vrut să vă aduc o ofensă.

Clara suspină.

– Ce păcat.

– Ce anume?

– Că un bărbat atât de înzestrat ca dumneavoastră nu are simțul umorului.

Lordul rămase cu gura căscată.

– Înzestrat?

– Desigur! Sunteți frumos, aveți un titlu care înseamnă ceva, și evident o educație.

– O, spuse el, la *acest* gen de înzestrare vă refereați.

Gândurile Clarei nu merseseră pe acest drum, până atunci. Îi aruncă o privire pătrunzătoare, în timp ce el privea consternat.

Buzele ei se strânseră cu putere, dar nu își putu opri chicotitul. Asta sparse gheața. Clara fu obligată să se întoarcă, cu mâna înmănușată peste gură, iar Reardon, sprijinit de stâlpul unui felinar, râdea isteric.

Clara îl lovi peste brat cu geanta.

– Oprește-te, se înecă ea, sau... nu mă voi mai putea opri eu.

Cu un ultim hohot stins, Lord Reardon îi dădu batista lui pentru a-și șterge ochii înlăcrimați. Clara îi întinse propria bucată de dantelă, în schimb. El o luă cu mâna lui mare și se uită la Clara ușor crispat.

– Nu este suficient de bărbătească pentru dumneata, domnule? Clara zâmbi. Nu împărtășești predilecția lui Sir Thorogood pentru dantelă?

– Nu despre asta este vorba, doamnă Simpson, replică el, ștergându-și ochii, și punând batista ei în buzunar. O voi da la spălat și apoi voi avea o scuză pentru a te vedea din nou.

Împotriva voinței, se simțea flatată. Nu ar fi trebuit să fie atât de afectată de cuvinte frumoase, dar, în fond, nu beneficiase în viața ei de prea multă atenție din partea bărbaților. Nu existau mulți bărbați care să își consume

interesul pe fete cultivate, nepreocupate de ce îmbracă și cu un tată notoriu.

Era de vină doar rochia? Se înșelase în tot acest timp minimalizând importanța modei?

Putea fi, cu adevărat, Lordul Reardon atât de superficial?

– Domnule, poate că ar trebui să știți că nu arăt așa în mod obișnuit.

– Nu? Cum așa?

Jucându-se cu mânerul umbrelei sale, Clara se uită în altă parte.

– Vreau să spun că... nu așa arăt de cele mai multe ori. Am obiceiul de a ignora moda și ceea ce reprezintă, și rareori îmi pasă de... de îmbunătățirea aparențelor.

El se opri din mers și se întoarse spre ea, zâmbind. Clara simți că bărbia începe să îi tremure. El era mult prea frumos pentru a fi descris în cuvinte.

Când îl întâlnise acum două nopți, primul ei gând fusese că ar trebui să își împartă frumusețea cu o femeie mai merituoasă. Acum se întreba dacă nu cumva era în pas cu moda doar pentru a înfrumuseța zilele unei femei. Ea ar fi fericită să se uite la el ore întregi.

Degetele i se încordară. Avea cumva un creion în geantă?

– De ce anume vă pasă, dacă îmi este permis să întreb?

Își ridică o mână ca să păstreze tăcerea. Părul lui avea luciri aurii.

O, dacă ar fi fost pictor! Din nefericire, nu avusese niciodată talent la pictura în ulei. Totuși dorea să prindă magnifica linie a obrazului și a bărbiei lui, și o va face.

– Nu te mișca. Scotoci în poșetă după un creion, apoi se opri să desfacă o bucată de hârtie închisă la culoare de pe un pachet.

Îi luă doar un moment să desfacă hârtia pe o bancă. Era gata să înceapă. Se uită în sus şi îl văzu privind-o ciudat.

– O! Uitase să îi ceară permisiunea de a-l desena. De atâtea ori făcuse desene clandestine, încât uitase că bunul-simţ o obliga să-l întrebe. Pot să fac o schiţă?

Singurul lui răspuns fu o înclinare a capului. Ea îl împinse mai în spate, în poziţia corespunzătoare, prinzându-i bărbia între palmele goale. Fără să îşi dea seama, îşi scosese mănuşile pentru a desena, dar căldura pielii lui în palmele sale o şocă şi o făcu să se întoarcă la locul ei.

– Sunt perfect capabil să îmi mut capul singur. Exersez asta de ani întregi.

Mâhnită, ea dădu din cap.

– Ai exersat şi să fii foarte ascultător. Îmi pare rău. Dar eşti atât de... bine făcut. M-am gândit să prind felul în care arăţi chiar în momentul acesta.

– De acord.

Ea zâmbi, apoi se întoarse la hârtia ei.

– Ştii, mi se pare ciudat de ce unii oameni sunt consideraţi frumoşi şi alţii nu. O uşoară diferenţă a nasului, poate. Sau poate prea multă bărbie, sau poate nu suficientă ...

Cu mişcări sigure şi rapide, îl fixă pe hârtie. Când delimită unghiul acela ferm al maxilarului, partea minţii ei care nu era ocupată cu desenatul se întreba unde îl mai văzuse înainte.

Ei bine, mai vorbise cu ea, îşi zise, în timp ce degetele i se mişcau iute peste hârtie. Probabil că atunci îl observase.

Şi totuşi, parcă îl mai desenase de curând, deşi singurul personaj de care se ocupase în ultima vreme fusese Sir Thorogood – dacă nu lua în calcul şi numeroasele schiţe cu Monty.

Din scurtele momente pe care le petrecuse cu el, în întuneric, tot ceea ce luase cu ea era amintirea maxilarului dur al lui Monty, a bărbiei pătrate. Şi acea arcuire a buzei lui de jos, care îi făcea gura mai senzuală. Se întreba dacă restul feţei lui era la fel, perfectă. Masca de mătase ascundea totul până la vârful nasului, chiar şi urechile. Îşi dorea să vadă urechile lui Monty. Dacă exista un punct sensibil cu care era necruţătoare în ceea ce privea imaginea unui bărbat, acesta era reprezentat de urechi.

O făcea să pară superficială, ştia, şi era o slăbiciune, dar acum artistul din ea spera din toate puterile că urechile lui Monty erau bine lipite de cap.

– Ai terminat?

Clara reveni în prezent. Se uită în sus să îl vadă pe Lord Reardon, nu pe Monty. Privi apoi în jos, la variantele de schiţe ale hoţului ei mascat aflate pe pagina cafenie, suprapunându-se cu imaginea Lordului Reardon, unele cu urechi mari, altele fără.

Rulă repede hârtia şi o băgă în pachet.

– Nu încă. Am făcut doar câteva... studii preliminare. Nu era chiar o minciună. Desfăcu o altă bucată de hârtie din ambalajul cumpărăturilor şi reîncepu să deseneze.

De data asta, se concentră asupra subiectului, şi după câteva clipe reuşi un desen acceptabil al Lordului Reardon, sprijinit într-un cot de un ulm.

– Uite. Ea se dădu înapoi şi se uită de la bărbat la schiţă. Acasă va folosi schiţa, lărgind puţin umerii. Nici ghetele nu-i ieşiseră tocmai corect. Purta ghete cu tocuri joase, spre deosebire de acei dandy, şi asta îi dădea o alură bărbătească. Îl prefera înfăţişării afectate a lui Sir Thorogood.

– Ce spuneţi, domnule? Lordul Reardon venise lângă ea şi privea peste umărul ei. Nu îi răspunse imediat. În-

grijorată că desenul nu îi era pe plac, se uită la fața lui și îngheță.

Era ceva în ochii lui, ceva fierbinte și întunecat, ca un cărbune care era pe cale să se aprindă...

Apoi expresia aceea dispăru și redeveni zâmbitor, aplecându-se peste ea ca să apuce desenul.

– Pe cuvântul meu, ești o făptură talentată! Este chiar imaginea mea!

Clara se scutură de vibrația ciudată, trecătoare, pe care o simțise. Nu era obișnuită cu prezența bărbaților, dacă se simțea atât de vulnerabilă din cauza unui simplu moment de atracție.

Precis că asta se datora rochiei.

În timp ce Lordul Reardon continua să exclame privind desenul, Clara începu să se relaxeze și chiar să se bucure de cuvintele lui laudative. Erau spuse de circumstanță, însă se bucura că le primește.

– Pot să îl păstrez?

Ea aprobă, deși se gândise să deseneze după el. Totuși, atenția lui o flata și apoi dovedise răbdare pozându-i.

Clara făcu foaia sul și i-o oferi.

– Trebuie să îmi arăți și alte desene, doamnă Simpson. Ai o mapă cu mai multe lucrări?

Nu. Nu păstrase nimic de mai bine de un an.

– Mă tem că nu, domnule. Nu îmi mai desenez prietenii, în ultima vreme. Era adevărat, cu unele excepții.

– Atunci, trebuie să desenezi pe altcineva pentru mine. O cunoștință comună, poate, ca să nu fiu nevoit să mă uit tot la mine, pe peretele biroului meu.

Intenționa să expună desenul ei la el acasă? Un fior de plăcere o străbătu, depășindu-l de departe pe cel simțit când flirtase cu ea. Cu nerăbdare, se aplecă în față.

– Pe cine știm amândoi? Să o desenez pe verișoara ta, Cora? Nu era un personaj pe care l-ar fi ales, căci Cora

Teagarden avea o figură mai degrabă comună. Plăcută, dar fără să spună ceva din punct de vedere artistic.

Lordul Reardon păru să aibă aceeași părere.

– Hm... cred că nu. Se așeză pe bancă, lângă ea.

Clara simți din nou acel tremur nervos străbătând-o. I se părea o nebunie. În fond, era văduvă, nu o adolescentă timidă. Trebuia să fie mai relaxată. Cu siguranță putea sta pe o bancă, lângă un bărbat, fără să se simtă neliniștită.

Desigur, depindea de bărbat, nu? Oare înfățișarea Lordului Reardon o făcea să fie atât de neliniștită? Îi era frică sau era atrasă de el? Chiar nu știa. Era foarte atrăgător...

– Sir Thorogood?

Obiceiul Clarei de a-și ține gândurile pentru ea îi fu de ajutor în acel moment. Era aproape sigură că privirea pe care i-o aruncă Lordului Reardon era una mirată.

Se sili să inspire, apoi expiră, normal, afișând un zâmbet vinovat.

– Îmi pare atât de rău. Căzusem pe gânduri. Spuneați că ați dori să vi-l desenez pe Sir Thorogood ?

Lordul Reardon o privea atent, de parcă ar fi vrut să-și dea seama ce gândea.

– Da. V-am văzut vorbind cu el noaptea trecută, și m-am gândit că poate vă cunoașteți bine, din moment ce amândoi sunteți artiști.

– Da, spuse ea, cu o voce slabă. Amândoi.

– Îl știți demult? Vocea Lordului Reardon și atitudinea sugerau o nerăbdare copilărească. Am tot adunat desenele lui, de ceva vreme. Mi-ar plăcea foarte mult să îl rog să îmi semneze câteva.

Doamne, Lordul Reardon era un *fan?* O urmărea pentru a se apropia de Sir Thorogood?

Se simți în același timp ușurată, dar și revoltată. Bine, nu era asta ziua lui norocoasă.

– Voi... vă voi recomanda în seara asta, domnule. Nu îl cunosc bine, dar pare genul de om prietenos. Mai degrabă un monstru avid de faimă, dar cine era ea să-l judece?

Lordul Reardon păru încântat, şi mai continuă un timp s-o laude pentru talentul ei, dar Clara nu se putea gândi decât la întâlnirea cu Sir Thorogood, la misiunea ei de a-l demasca.

După alte câteva încercări de a-i capta atenţia, Lordul Reardon renunţă la conversaţie şi o conduse înapoi unde Cora Teagarden îi aştepta, împreună cu Beatrice şi gemenele. Clara reuşi să spună la revedere într-un mod politicos, în ciuda gândurilor care o frământau, dar cu greu îşi aminti drumul înapoi spre casă.

Cum naiba să-l demaşte pe impostor în seara asta? Aceasta era întrebarea care o frământa.

9

Dalton Montmorency, Lord Etheridge, îşi dădu la o parte pulpana hainei vişinii şi îşi aşeză fundul învelit în satin de un galben orbitor pe scaunul trăsurii sale fără blazon, pe care o folosea ca să se amestece în circulaţia de pe străzi.

Până şi caii erau de nerecunoscut. Fără însemne şi podoabe pe harnaşament care să personalizeze trăsura printre sutele aflate în mod normal pe străzile Londrei.

Cu toate acestea, el trase bine perdelele, deoarece podoabele sale nu se potriveau cu austeritatea echipajului. Îşi asuma un risc, plecând de la propria casă gata îmbrăcat în acest costum, dar nu putea pierde prea mult timp la club ca să se schimbe. Propriile afaceri aveau

nevoie de atenţia lui, deşi recoltatul şi depozitatul grânelor i se păreau mai mult decât plictisitoare.

Urma să petreacă o seară cu familia Trapp. De unde să ştie că acea plictisitoare doamnă Simpson locuia şi ea acolo? Acceptase invitaţia după ce aflase că Oswald Trapp locuia în Smythe Square, deci putea pune întrebări vecinilor lui Wadsworth pentru a afla lucruri interesante.

Dacă ar fi ştiut...

Dalton îşi frecă ceafa, simţind o presiune între omoplaţi doar la amintirea chicotitului ascuţit al doamnei Simpson. Poate că lui Trapp îi plăcea să bea, gândi în disperare de cauză. Poate îi va oferi nişte whisky înainte de cină, ca să se relaxeze.

Ar fi putut să se întoarcă şi apoi să se scuze.

Ridică pumnul gata să lovească în plafonul trăsurii, pentru a atrage atenţia lui Hawkins, dar anii de antrenament îşi făcură simţită prezenţa.

Trebuia să onoreze o invitaţie acceptată. Nu putea să-şi dezamăgească gazda în ultimul moment.

Nimeni nu trebuia să îşi pună coada pe spinare şi să plece de pe câmpul de luptă.

Doamne, spera că Trapp este un beţiv.

Rochia era suficientă pentru a face un bărbat să bea. Chiar şi Clara simţi nevoia să dea pe gât un lichior, când se văzu în oglindă.

Nu-i vedea să creadă cât de mult plătise ca să arate... cum spusese Madame Hortensia? A, da, un pământuf de şters praful, mult prea încărcat.

Un pământuf de şters praful, uriaş, roz. Cu picioare.

Nu i-ar strica un whisky.

Sau poate trei.

Era aproape la fel de lată pe cât era de înaltă. Volan peste volan de organdi roz se ridicau până la talia înaltă,

chiar sub sâni, care erau acoperiți cu satin roz, și cu funde mici de mătase și perle.

– O, Doamne ... Vocea lui Bea venind din cadrul ușii era extaziată.

Clara se întoarse și o văzu pe cumnata ei, privind-o cu ochii larg deschiși, cu o mână apăsată pe gât. Dacă și Beatrice fusese lăsată fără răsuflare, atunci Sir Thorogood cu siguranță va rămâne împietrit.

Sunt Meduza din organdi roz. Chicoti. Apoi făcu o întoarcere rapidă, ca Bea să poată prinde întregul efect al volanelor.

– Îți place, Bea?

– Ei... bine... ce culoare încântătoare ai!

De fapt, chiar așa era. Clara se analiză în oglindă. Rozul o făcea să pară proaspătă și tânără, iar ochii de culoarea alunei păreau de un verde-intens.

O, *minunat*, gândi ea iritată. Nu ar strica dacă chiar l-ar *cuceri* pe Sir Thorogood, nu? Ceea ce își dorea era să ajungă suficient de aproape pentru a-i descoperi intențiile și pentru a-l demasca, dacă era posibil. Totuși, dacă o găsea atrăgătoare în monstruozitatea asta, însemna că era și mai stupid decât Bea, și atunci nu mai reprezenta nicio amenințare.

Îi trebuia o pieptănătură asortată cu rochia? Rânji spre Bea în oglindă și își ridică părul în vârful capului.

– Mai ai vreo pană de struț, Bea? Cred că o să împrumut din nou pudra ta de față și fardul de ochi.

Dalton se oprise din număratul loviturilor pendulei. Pierduse șirul undeva între supă și friptură. Apoi începuse să mediteze la formule matematice privind amplasamentul florilor pe tapetul din salon.

Doamna Simpson părea mult mai stăpânită în seara asta, deși la fel de stupidă. Rochia era dovada acestui

lucru. Nu mai văzuse în viața sa un corsaj mai încărcat de decorațiuni. Parcă nu se putuse hotărî între perle, panglici sau volane, și atunci le alesese pe toate trei. Femeia arăta ca o prăjitură, biata de ea! O prăjitură roz, acoperită de o folie lucioasă. Amintirea lui se întoarse la momentul în care îi văzuse sânii goi și albi, în lumina lunii. Saliva i se adună în gură și i se puse un nod în gât.

Poate că era timpul să își caute o iubită. Dacă se simțea tentat de o femeie atât de fără minte și plictisitoare cum era Clara Simpson, atunci cu siguranță o lua razna din cauza abstinenței.

Chiar acum, ciripitul ei enervant îi zgâria nervii, în timp ce interpreta în mod greșit o afirmație perfect serioasă a domnului Trapp, considerând-o glumă.

– Este atât de amuzant, Beatrice! Sunt sigură că Sir Thorogood nu crede că ne oferim voluntari la spital doar pentru că suntem de acord cu războiul.

Se aplecă spre Dalton, ca pentru a-i împărtăși un secret. Dalton se forță să nu se îndepărteze, dar își simți privirea alunecându-i, pentru numai o secundă, spre decolteul femeii.

– Gemenele și cu mine ne căutăm soți! spuse ea cu o voce care putea fi auzită până în piața Covent Garden, într-o zi de târg.

Pentru un moment, doamna Trapp o privi cu gura căscată pe cumnata ei, apoi se întoarse spre Dalton și începu un comentariu fără sens despre vreme.

Recunoscător, Dalton susținu schimbarea de subiect a gazdei sale. Deși nu era cea mai inteligentă dintre femei, doamna Trapp era o ușurare, după jumătatea de oră trecută în care îndurase ciripitul superficial al celei de lângă el.

Când începuse să tânjească după o femeie cu care nu putea vorbi?

O femeie, nu o soție. Ar fi plăcut să aibă o iubită, dar era împotriva folosirii amantelor, și nici nu dorea să își piardă timpul cu una dintre soțiile disponibile ale *societății*. Încă mai credea în jurăminte solemne, spre deosebire de alții.

Alternativa era să abordeze o văduvă independentă material, ca să nu aibă impresia că se vinde pentru a avea din ce trăi.

Minunat. Iată că își făcuse deja planul. Dar unde naiba va găsi el o văduvă atrăgătoare, cu mijloace proprii de existență și de o anume vârstă, care să aibă și creier și inimă și o conversație captivantă?

Ca să nu mai vorbim de faptul că ar trebui să știe să se poarte și în dormitor. Pentru o clipă, Dalton încercă să își imagineze că ar împărți patul cu doamna Simpson. În ciuda înclinației ei evidente către el, era o femeie respectabilă. O văduvă, dar nu săracă, dacă judeca după rochia pe care o purta. De o anumită vârstă – ei bine, doamna Simpson avea până în treizeci de ani.

O analiză, în timp ce sporovăia și se aranja, abia oprindu-se să respire. Era mult prea plicticoasă ca să constituie un pericol pentru activitatea lui secretă. Și nu mai fusese cu o femeie de atâta vreme.

Poate că...

Râsul ei cutremurător îi zgârie urechile, făcându-i umerii să se ridice într-o încercare involuntară de a-și proteja auzul.

Poate nu.

Clara se abținu să își dea ochii peste cap. Ce bufon. Păcat că era atât de înalt și de atrăgător. Era prea mult să speri că bărbatul ar putea avea și creier.

Și ce ochi. Întreaga seară se străduise să facă abstracție de fascinația acelor ochi cu sclipiri argintii. Se va recule-ge, amintindu-și de minciunile lui, convingându-se sin-

gură că nu este nimic neobișnuit într-o pereche de ochi cu luciri de un gri-argintiu.

Când privirea lui se întorcea spre ea, aproape că își pierdea respirația din cauza frumuseții ochilor lui. Era suficient de frumos și fără acea privire care te hipnotiza. Nu era oare tipic bărbătesc, să ceri mai mult decât ți se cuvine?

Tot ce trebuia să facă ea era să adauge puțină plictiseală. Clara îl privea pe Sir Thorogood cum dădea înapoi când ea ciripea și sporovăia. Își dorea să poată râde în voie la vederea expresiei hăituite de pe fața lui.

Era timpul să se miște pentru a ucide. Având-i doar pe cei din familia Trapp ca martori, satisfacția era mai mică dacât dacă ar fi avut un public numeros, dar Clara obosise să aștepte. Dorea ca acest mincinos să fie demascat.

Deschise gura ca să-l pună la pământ și să îl forțeze să deseneze pentru ei – dar Kitty i-o luă înainte.

– Știai că și mătușa Clara desenează, Sir Thorogood? Și încă foarte bine, aproape ca un artist adevărat!

Clara îi aruncă o asemenea privire fetei, încât biata de ea se retrase confuză. Se simțea groaznic, deoarece Kitty, favorita ei, încercase în mod evident să o ajute în „cursa" ei pentru cucerirea lui Sir Thorogood. Din păcate, talentul ei pentru desen era ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl dea în vileag în clipa aceea.

– O, mâzgălelile *mele* sunt nimic în comparație cu desenele lui Sir Thorogood. Clara se hlizi. Da, sir, *dumneavoastră* sunteți un *geniu!* Un *maestru!* Acele caricaturi sunt la fel de pline de spirit, cât și de talent! Era distractiv. Ei bine, am auzit că însuși Prințului nu-i scapă niciuna din caricaturile me... *voastre!* În expresia lui se citea teama. *Da, ar fi bine să fii îngrijorat, prefăcutule.* V-am rămâne îndatorați dacă ați desena ceva pentru noi, în seara asta, nu-i așa, Bea?

Beatrice reacționă observând o oportunitate de a-și întrece rivala, pe doamna Teagarden. Să ai un desen original al lui Sir Thorogood la îndemână ar fi o lovitură. Desigur, Bea avea deja câteva, strânse mai degrabă din dispreț, dar Clara nu putea spune asta.

– Mi-am petrecut întreaga dimineață încercând să copiez unul din desenele dumneavoastră, Sir Thorogood, și mă dor mâinile, spuse Kitty. Cum de reușiți să desenați sute pentru ziar?

– Nu sunt desenate de mână, Kitty, îi explică Clara absentă. Originalul este dat gravorului, care îi sculptează liniile într-o bucată de metal, apoi este dată cu tuș și folosit pentru a se tipări...

Oprindu-se îngrozită, Clara se uită la lumea care o privea surprinsă. Sir Thoro-păcălici avea o sprânceană ridicată aproape de linia părului, iar Beatrice se oprise cu furculița cu mâncare în dreptul gurii deschise.

Chiar și Kitty era uimită.

– Hei, mătușă Clara, cum naiba de știi lucrurile astea?

Oh. Cum naiba de îi scăpaseră acele cuvinte.

– Hm. Am... vizitat un ziar odată... ca să dau un anunț. Și așa am aflat. Era timpul să schimbe subiectul. Sir, vreți să ne spuneți cum ați început? Cu cine ați studiat? Ackermann?

– O, nu am studiat deloc, spuse nepăsător Sir Thorogood. Am simțit întotdeauna că acea educație formală nu ar face altceva decât să îmi strice stilul.

Să îi strice stilul? Ea, care își dorise toată viața o adevărată instruire în artă, își dorea să strice mai mult decât stilul lui, ticălosul!

Dalton era gata de plecare. Acești oameni știau puține sau deloc despre Wadsworth. Întreaga seară abia reușise să afle că bărbatul era un vecin fără cusur, deși nu putea fi considerat chiar prietenos.

De fiecare dată când adusese în discuție acest subiect, doamna Simpson întorsese discuția asupra persoanei lui. Femeia credea desigur că el găsea măgulitoare o asemenea atenție.

Era aproape înspăimântătoare în zelul ei. Dalton putea jura că nu mai fusese niciodată urmărit cu atâta atenție. Femeia era ca un terier, nu își lăsa niciodată prada până nu era moartă. O trăsătură admirabilă pentru un coleg, dar nu la fel de atractivă pentru o iubită.

De fapt, începea să aibă o senzație de claustrofobie în această sală de cină mică, mult prea încărcată, prins în vizorul agresiv al unui prădător mic și mult prea împopoțonat.

Trebui să aștepte până când doamnele se ridicară de la masă, dar imediat ce avu posibilitatea, făcu câte o plecăciune, pe rând, deasupra mâinilor lor.

– Urăsc să mă despart de încântătoarea dumneavoastră companie, doamnă Trapp, doamnă Simpson, dar trebuie să mă îndrept spre casă. Există un asemenea orizont de inspirație în compania dumneavoastră extraordinară, încât mă dau bătut.

I se păru că aude un mic râs batjocoritor, întâmpinându-i cuvintele. Ridică privirea și o văzu pe doamna Simpson uitându-se spre el cu devoțiune.

– O, să reveniți repede, sir. Este o adevărată plăcere să afli atâtea despre artă de la dumneavoastră. Data viitoare, trebuie să desenați pentru noi. Promiteți asta, pentru mine? Își flutură genele spre el, până când ar fi putut jura că orbise.

– A... da, desigur. Data viitoare. Se întoarse să își ia haina de la majordom. Ușa era doar la câțiva pași distanță. Putea să ajungă ...

– O, Sir Thorogood! Clara tocmai îmi spunea cât de mult ar dori să ia puțin aer în Hyde Park, mâine. Credeți că veți fi liber pentru a o escorta?

Dalton era atât de surprins de proastele maniere ale doamnei Trapp încât ezită cu o fracțiune de secundă prea mult. Femeia își lovi palmele cu încântare.

– O, minunat. Atunci, veți face o pereche impetuoasă – când veți conduce, vreau să spun.

La dracu'. Încă o dată în compania acestei femei-vânător. Avea să se simtă ca o vulpe, înainte de a fi fugărită toată dimineața, așteptându-se să fie mușcat. Singura consolare era expresia feței doamnei Simpson. Se părea că doamna Trapp nu o consultase nici pe cumnata ei, căci doamna Simpson părea cu adevărat deconcertată.

Îi făcu o plecăciune. Ar fi făcut orice ca să iasă din casa aceea.

– Pe mâine, atunci, draga mea doamnă. Să vin să vă iau la prânz? Noapte bună, domnule Trapp, doamnelor.

Ieși pe ușă simțindu-se din nou liber. Până mâine-dimineață, oricum.

Totuși, pașii i se domoliră când se gândi la ultima lui sarcină din acea seară. Erau câteva lucruri pentru care trebuia să se întoarcă la Wadsworth. Lucruri care dovedeau că bărbatul era un jucător obraznic al unor jocuri vicioase.

Se întrebă dacă Rose va fi trează în seara asta, dar refuză să sesizeze că un zâmbet îi ridicase colțurile gurii, gândindu-se la ea.

Clara se grăbi să treacă din propria mansardă în cea a lui Wadsworth, făcând pauză doar în momentul în care coșul ei încărcat se împiedică în spațiul îngust dintre scânduri.

Un singur capăt de lumânare lumina spațiul întunecat și în strălucirea lui o putu vedea pe Rose îngenuncheată alături de o cutie mică, ponosită.

– Cum este? Clara îngenunche lângă Rose ca să privească trupul nemișcat al pisicii rănite.

– Încă mai respiră, domnișoară, dar nu a deschis ochii nici măcar o dată de când sunt aici.

Clara fu cuprinsă de milă.

– Eu sunt de vină. Dacă nu aș fi râs, poate că Wadsworth nu s-ar fi enervat și nu ar fi lovit-o.

– Cei ca el nu au nevoie de o scuză ca să lovească.

Clara se gândi la viața jalnică a lui Rose. Astăzi, Wadsworth lovise mai mult decât pisica.

– Probabil mă crezi proastă, pentru că îmi pasă de un animal când sunt atâția oameni care suferă în jurul meu.

Rose o privi cu seriozitate.

– O, nu, domnișoară, dumneavoastră niciodată! Ei bine, așa sunteți – genul căruia îi pasă, așa cum stăpânul este genul care nu ezită să rănească.

Clara era umilită de admirația sinceră din ochii lui Rose.

– Îți mulțumesc, draga mea, dar nu pot să îmi asum atâtea laude. Se întoarse spre pisică, înainte ca Rose să o facă să se simtă și mai rău. Am adus niște supă pentru pisică, spuse ea. Căută în coș și scoase un borcan mic. Îl așeză lângă cutie și căută din nou printre lucrurile pe care le adusese.

Apoi scoase o față de masă și o așeză pe braț, ca un șef de sală dintr-un restaurant elegant.

– Și pentru cina Doamnei Noastre, avem o minunată plăcintă cu carne, împreună cu obișnuita dumneavoastră ciocolată, desigur. Își ținu buzele și o servi pe Rose. Mica servitoare chicotea. După ce termini, vreau să treci în mansarda mea unde este cald și bine. Ar trebui să te odihnești până când mă întorc eu. Rose părea atât de obosită, încât Clara se simți vinovată pentru că oferta ei

se baza pe faptul că era aproape sigură că Monty se va întoarce şi îşi dorea să fie singură cu el. Dar Rose ar fi înspăimântată de prezenţa hoţului mascat în mansarda ei.

– Vă mulţumesc, domnişoară. Fără alt cuvânt, Rose se aruncă asupra mâncării. Clara îmbrăcă hainele de servitoare, apoi îşi îndreptă atenţia asupra pisicii.

Nefericita creatură părea aproape moartă. Mai respira, dar numai atât. Cu grijă, Clara îi înălţă capul cu bietele urechi zdrenţuite şi turnă puţină supă printre fălcile moi. Aşteptă, mângâind cu grijă gâtul murdar cu un deget, până când simţi o contracţie, semn că pisica înghiţise.

Dacă putea mânca, atunci va trăi, Clara era sigură de asta. Cu răbdare, picură supa în gura pisicii, o lingură după alta. Rose termină masa şi îi ură Clarei noapte bună. Clara îi răspunse absentă, cu atenţia concentrată asupra animalului care îşi revenea încet.

În sfârşit, supa dispăruse, şi pisica se ridicase suficient de mult pentru a-şi linge falca şi degetele Clarei cu limba ei aspră. Lăsând capul creaturii să se relaxeze, Clara se ridică şi se întinse.

Probabil că pierduse mai mult timp decât crezuse, pentru că i se făcuse frig.

Poate că Monty nu va veni.

Gândind că ar putea auzi paznicii spunând cât este ceasul, dacă ar deschide fereastra, traversă mansarda către geamul alcătuit din mai multe bucăţi de sticlă şi îl deschise.

Monty aştepta afară.

Clara se sperie, era mai mult decât o surpriză.

– Doamne, Monty, aproape că am murit de frică.

El se sprijini cu o mână de pervaz şi se ridică aşezându-se pe el. Picioarele sale lungi îi atârnau afară, iar ochii erau la nivelul ochilor ei. Lumânarea din partea

îndepărtată a mansardei îi lumină faţa suficient de mult pentru a-i vedea lucirea din ochii întunecaţi.

– Nu eşti surprinsă să mă vezi, floarea mea.

– Nu sunt. Mi se pare că ai cam vrea să aduci înapoi ceea ce ai luat din seiful stăpânului meu. Te-ai uitat bine la ele, nu?

El îi zâmbi şi se apropie de urechea ei, deşi nu era nimeni care să îi audă, mai ales că vorbeau aproape în şoaptă.

– Poate că m-am întors să îţi văd faţa zâmbitoare.

Respiraţia lui caldă îi gâdila gâtul şi îi ajungea până în ureche.

Clara îşi linse buzele, apoi înghiţi în sec. Fără să se gândească, se aplecă şi îşi expuse şi mai mult gâtul. El se conformă şi se aplecă şi mai aproape, expirând pe gâtul ei. Timpul părea că s-a oprit în loc, în acel moment în care aproape se atingeau. Ochii Clarei se închiseră pentru a gusta mai bine senzaţia plăcută a respiraţiei lui pe piele.

Apoi se deschiseră din nou şi se dădu înapoi pentru a-l privi.

– Sunt fată cuminte, domnule. *O, nu sunt!* Nu o să mă convingi să fac asta. *Te rog să mă convingi!* Clara una spunea şi alta gândea.

El se lăsă în jos, cu buzele uşor întredeschise, şi pentru o clipă Clara crezu că o va săruta. Apoi el râse şi se apropie mai mult, legănându-se comic cu o mână agăţată de marginea ferestrei, până când faţa lui aproape că se aşeză la sânul ei.

– Doar un sărut, floarea mea, şi o să mor fericit.

– Vei muri cu siguranţă, replică ea caustic. Cu pumnul meu în nas vei muri.

El îşi duse mâna la inimă şi se clătină pe pervaz.

– Asta a fost, atunci. Mi-ai frânt inima cu felul tău dur de a fi. Adio, fecioară crudă!

Se mişcă de parcă ar fi vrut să se arunce pe fereastră, dar Clara îl prinse de reverul hainei scurte de lână şi îl trase înapoi.

Cu o răsucire sprintenă, el reveni în mansardă. Strânsoarea ei îl făcuse să fie aproape lipit de ea. Trupul său mare bloca lumina difuză şi ea nu mai putea vedea ochii din spatele măştii, dar îi simţea râsul moale, ca şi cum ar fi venit din propriul ei trup.

– Ea spune da, ea spune nu, ea spune da din nou, murmură el. Aruncă-mă din nou, mică pescăriţă. Sunt bine prins.

Vocea lui era joasă şi caldă. Deşi îşi ţinea mâinile de-o parte şi de alta, Clara îl simţea lângă ea. El îşi înclină capul şi ea simţi pe frunte apăsarea buzelor lui fierbinţi.

Trebuia doar să-şi încline faţă şi să îl invite la sărutul pe care îl dorea.

Făcu un pas înapoi. Apoi încă unul. Al doilea fu mai uşor, dar nu prea mare. Urmă al treilea. Într-o clipă, va putea din nou să respire, era sigură.

Clara se forţă să îşi umple plămânii cu aer. De ce îi tăia respiraţia? Şi de ce ea îşi dorea s-o facă? Nu de asta era aici.

– Destul cu joaca, Monty. Ai hârtiile stăpânului sau nu? Avea intenţia ca după plecarea lui Monty să deschidă seiful, ca să le citească.

El îşi strecură mâna în buzunarele adânci pe care hainele asemeni aceleia le aveau pe fiecare coapsă.

– Uite. Le am aici.

– Bine, atunci. Casa este adormită. Hai să le punem acolo unde le este locul.

El îi prinse mâna.

– Ştiu unde să merg. Ar fi mai bine să stai deoparte, pentru binele tău.

– Şi dacă cineva aude un zgomot, vei fi tu cel care va pretinde că s-a strecurat la bucătărie pentru un pic de pâine? Ar fi foarte convingător, nu? Îi aruncă o privire neliniştită. Vrei să mergi, Monty? Nu avem toată noaptea la dispoziţie. Clara se întoarse şi plecă.

10

Dalton urmă silueta subţire spre uşă şi în casa întunecată a scărilor. În timp ce întunericul se închidea în jurul lor, îşi aminti de sentimentele nedomolite pe care le avusese ultima oară când fusese aici.

Încercarea lui de a flirta avusese intenţia de a o distrage de la întrebările ei. În schimb, era cât pe ce să se distragă pe el însuşi de la misiunea lui. Excitarea lui crescu la mirosul dulce de trandafir care se simţea în aer. Chiar era timpul să îşi facă de lucru cu vreo văduvă.

Imaginea doamnei Simpson se abătu asupra lui, în întuneric. Zăcea, pe jumătate îmbrăcată, pe o bancă din parc, în lumina lunii, numai că de data asta ochii ei erau deschişi, ca şi braţele ei.

Făcând un efort, Dalton dădu imaginea la o parte şi o înlocui cu cea a plicticoasei văduve, zbierând cu putere la masa de seară, în timp ce rudele ei prin alianţă o priveau cu disperare.

Uite. Dorinţa dispăruse cu totul.

Până când femeia din faţa lui se întoarse brusc, în timp ce el o urma în josul scărilor, şi îi puse o palmă pe piept, oprindu-l. El continuă să facă încă doi paşi, până

când intră în contact cu trupul ei şi fu obligat să o ia de mijloc pentru a o sprijini.

– Ă...

Mâna mică orbecăi repede spre gura lui şi i se apăsă blând pe buze. Apoi îşi strecură degetele pe după gâtul lui şi îi trase capul spre al ei.

O, da, dorinţa apăruse din nou.

– ... cel înalt, îi şopti ea în ureche. Dalton îşi dădu seama că îi scăpaseră primele cuvinte pe care ea i le spusese, în vuietul provocat de sângele lui care îi părăsise creierul pentru a se îndrepta spre alte zone.

El dădu din cap repede. Ea se aplecă şi mai aproape, până când pieptul ei mic se atinse de pieptul lui şi îi respiră uşor în ureche.

– Cred că am auzit paşi pe hol.

De data asta o auzi, dar nu îi păsă nici cât negru sub unghie de ce spusese. Tot ce dorea era să o ia în braţe şi să o tragă mai aproape, pentru un sărut lung, care să îi lase fără respiraţie.

Ea rămăsese unde era, cu sânii lipiţi de pieptul lui. Asculta atent să audă dacă era vreun pericol. El încercă să gândească. Bine. Ea putea asculta. El avea pofte trupeşti.

Mâna ei rămăsese pe gâtul lui. Capul lui era încă aplecat spre al ei. Încă puţin şi i-ar fi capturat buzele cu...

Probabil că nu ar fi protestat prea mult, asta dacă ar fi protestat. Putea să pretindă că este fată cuminte, dar era suficient de îndrăzneaţă ca să se întâlnească cu el în mansardă după miezul nopţii şi să îl conducă prin casa întunecată.

Nu era o doamnă, şi nici o debutantă aflată sub protecţie. Cu averea lui, putea face mai mult decât să compenseze orice mâhnire ulterioară. Dorinţa îl copleşi

din nou, pentru a-l convinge că ea era o pradă uşoară. O servitoare obraznică, fără un suflet care să o protejeze ...

De el.

Cu un tremur care îi tăie pofta, Dalton îşi dădu seama că se gândea cu adevărat să seducă o servitoare inocentă, să îi înfrângă orice protest virtuos şi să o aibă chiar acolo, pe acea scară de mansardă prăfuită.

Dispreţuia bărbaţii care făceau aşa ceva. Îi numea bestii egoiste, animale, care credeau că femeile nu erau decât jucării.

Cum de putea fi atât de josnic? Chiar şi numai să gândească aşa ceva despre o fată tânără, isteaţă şi curajoasă, cum era Rose? Plin de silă faţă de propria-i persoană, făcu un pas înapoi.

Era un Montmorency. Un nobil şi un cavaler. „Monty" nu era decât o fantezie şi, din punctul acesta de vedere, una periculoasă.

Cu atenţia concentrată încă asupra holului, Clara se întinse din nou după mâna lui Monty.

– Vino. Acum au plecat.

Deschizând cu grijă uşa, pentru a intra pe hol împreună cu el, Clara nu îşi permise să se gândească la riscul pe care şi-l asumau, însă posibilitatea de a-l distruge pe Wadsworth era un motiv mult prea puternic. Dacă Monty voia să îl curete cu totul, cu atât mai bine.

Totuşi, se întreba cum de cineva atât de onorabil şi de bun, cum era Monty, ar ajunge să fure. Cu galanteria lui bizară şi cu comportamentul manierat, părea mai degrabă un fel de cavaler de modă veche decât un criminal.

Intrară în birou şi Clara dădu din nou la o parte draperiile dinspre stradă.

Privindu-l pe Monty cum pune la loc cu repeziciune conţinutul buzunarului în cutia seifului, îi trecu prin minte că un hoţ obişnuit nu ar fi luat hârtii.

– Cine eşti cu adevărat? Îşi păstră vocea joasă, dar asta nu îl împiedică să tresară. Sau poate că de vină fusese întrebarea însăşi.

El ezită, rămânând cu spatele spre ea, în timp ce termina să repună seiful în drepturile sale. Apoi se întoarse, cu un surâs trist, în lumina slabă a felinarelor din stradă.

– Crezi că un hoţ ar lua mai degrabă bancnote decât hârtii?

Ea dădu din cap, dorindu-şi să îl poată vedea – ar fi observat mai bine acele mici semnale ale unei minciuni. Cei mai mulţi oameni nu observă lucrurile mărunte pe care le fac mincinoşii, evitarea privirii, mica încruntare care apare pentru mai puţin de o clipă.

Totuşi, era o expertă a fizionomiilor. Bentley nu putuse niciodată să ţină un secret faţă de ea, iar pe gemene le prinsese de nenumărate ori cu minciunile lor copilăreşti.

Vocea lui Monty era clară, şi nu-i evită privirea.

– Fac asta doar pentru că aşa mi-a cerut omul care m-a angajat, o asigură el. Nu vrea să fie dată alarma pentru ceva care ar lipsi din seif. Vrea să citească hârtiile, doar atât.

Clara îşi îngustă ochii. Să îl ajute pe Monty să îl cureţe pe Wadsworth de averea lui prost folosită era un lucru, dar ea nu avea niciun interes să ajute un străin care ar putea face lucruri mişeleşti.

– Acest bărbat, cine este?

Monty ridică din umeri.

– Doar un bărbat care lucrează pentru ei, şi care este suspicios în privinţa stăpânului tău. Ştii, chestii de genul Bow Street.

– Lucrezi *pentru* lege?

El păru jignit.

– Bineînţeles că da!

Clara reflectă o clipă. Până acum, se potrivea cu ceea ce credea ea despre Monty. Indiferent cine îl însărcinase să se ocupe de problema asta nu greşise. Şi ce ar putea fi mai bine decât să citească planurile infame ale domnului Wadsworth din propriile dosare? În fond, de asta era şi ea interesată.

Asta, şi să fie singură cu Monty.

Ţinând în continuare mâna lui Dalton, Rose intră în mansardă câteva minute mai târziu, dar o luă la dreapta, în loc să meargă spre stânga, spre fereastră.

– Vreau să îţi arăt ceva, şopti ea. Dădu drumul mâinii lui. Degetele lui simţiră răceala, fără mâna ei mică şi caldă în a sa. În întuneric, o văzu îngenunchind şi luând ceva dintr-o cutie.

– Vino la lumină, ca să vezi, îl chemă ea, ducând surpriza către fereastra deschisă. El o urmă, intrigat. Ce considera Rose un secret atât de important? Ceva ce găsise în casă? Se aplecă mai mult pentru a vedea, apoi se trase înapoi dezamăgit.

Ceea ce găsise era un trup de pisică. Nu mirosea, încă, dar după cum arăta, nu va mai dura mult. Pisicul era culcat cu grijă în coş, pe cârpe moi.

Nu voia să îi rănească sentimentele.

– A fost pisica ta?

Ea râse uşor şi mângâie animalul. El se înfioră.

– *Nu!* Nu îl atinge. Încă mai poartă boala care l-a răpus.

Întorcându-şi faţa către el, ea zâmbi.

– Nu-i mort, Monty. Şi dacă ar fi, nu cred că lovitura stăpânului se ia.

– Wadsworth a omorât-o?

– Monty. Nu este moartă. Aşeză coşul pe pervaz şi îl prinse de mână.

Dalton scrâşni din dinţi şi atinse pisica. Blana îi era

fără luciu şi murdară. Putea vedea coastele creaturii chiar şi la lumina lipsită de cruzime a lunii. Era încă destul de sigur că mângâie o preaiubită felină moartă.

Asta era, până când un hârâit jos ieşi de sub mâna sa şi o luminiţă ţâşni de sub un set de gheare destul de vii, sub care izbucni sângele. Îşi trase mâna înapoi şi o duse la buze.

– A naibii pisică ...

– Monty! Rose îl alungă. Cum poţi să spui asemenea lucru despre pisicuţa mea dragă!

Dalton îşi înfrână un suspin. Rose era o iubitoare de pisici. La dracu'.

– Da, este chiar drăguţă, boboc de trandafir. Un animal frumos.

Ea îl aprobă, cu atenţia concentrată încă asupra lăbuţei asasine acoperite de blană.

– Ştiu. Este minunată, nu? Dar nu pot să o păstrez, pentru că B... stăpânul nu mă va lăsa niciodată. Îi aruncă o privire tristă.

Ar fi trebuit să îşi dea seama că asta urma. Ar fi trebuit să vadă privirea aia în ochii ei şi să o ia la fugă. În schimb, se găsi prins de întunericul greu al ochilor ei înconjuraţi de gene. Oare ce culoare aveau? Nu o văzuse încă decât în lumină obscură. Oare ar recunoaşte-o dacă ar vedea-o în lumina zilei?

– Vrei să ai grijă de ea pentru mine? Doar pentru puţină vreme?

Se trezi că dă din cap, înainte de a-şi da seama cu exactitate ce îi spusese. Apoi realiză.

O, pe toţi dracii. Majordomul îl va ucide.

Dimineaţa următoare era destul de rece şi urâtă. Dalton spera ca doamna Simpson să trimită un bilet prin care să anuleze plimbarea lor. Din nefericire, părea chiar

mai nerăbdătoare când el sosi prompt, la prânz, să o însoţească. Valetul ei îi acompania, agăţat de partea din spate, deschisă, a trăsurii.

Alesese această trăsură în speranţa că ea se va simţi suficient de lipsită de confort pentru a încheia întâlnirea mai repede. Totul era împotriva voinţei lui de a displăcea în mod intenţionat unei doamne, dar cu cât reuşea să scape mai repede de această „plantă agăţătoare", cu atât mai bine.

Îşi limită conversaţia la monosilabe şi ridicări de umeri şi îşi ţinu caii într-un trap continuu. Dacă vremea nu o descuraja, poate că el o va putea plictisi de moarte.

Asta dacă nu murea mai întâi el de plictiseală.

Sporovăia. Chicotea. Îşi arunca penele în toate direcţiile, până când el strănută de mai multe ori. Arăta spre oamenii pe care nu îi ştia şi îl ruga să le facă cunoştinţă. Făcea sârguincios cu mâna către cei pe care îi ştia, deşi ei se uitau cu neîncredere când îi vedeau comportarea.

În sfârşit, calul se opri, obosit, cu capul plecat. Dalton nu îl putea învinovăţi. Dacă nu ar fi fost chicotitul scârţâit al Văduvei Vesele, ar fi adormit şi el. De câte ori începea să moţăie, ea îl făcea să tresară cu râsul ei strident.

Calul se oprise lângă aleea care ducea printre copaci şi peste serpentine. Poate puţină mişcare îl va ajuta să îşi ţină ochii deschişi.

– Mergem să ne plimbăm puţin?

Doamna Simpson sări jos cu vioiciune, debordând de energie. Ochii îi străluceau de bucurie, în timp ce se plimbau. Dalton o analiză, conştient că nu o mai văzuse în lumina soarelui.

Desigur, cu toate acele cosmetice nu o putea aprecia cu adevărat. Nu era exclus să fie o femeie atrăgătoare, dar nu îţi puteai da seama.

Cu siguranță, dădea dovadă de o mare înțelegere în ceea ce privea lipsa lui de atenție. Simțindu-se vinovat de comportamentul său, Dalton făcu o încercare sinceră de a fi amuzant, ca să-și dea seama dacă în comportamentul ei va sesiza vreo diferență. Ea continuă să se uite în toate direcțiile, nelăsând impresia că îl ascultă. Câtă lipsă de curtoazie. Dacă el era obligat de împrejurări să arate un interes fals, atunci la fel ar fi trebuit să facă și ea.

– Păreți distr...

– Unde sunt păsările?

La naiba, îl făcea să își piardă după-amiaza pentru aceste prostii?

– Crede-mă, nu știu ce vrei să spui.

– Au dispărut. Ea îi întâlni, în sfârșit, privirea. Păsările. Unde s-au dus?

Dalton privi în jur. Pentru numele lui Dumnezeu, avea dreptate. Spre deosebire de acum câteva minute, când erau stoluri întregi de vrăbii și porumbei, acum nu se mai vedeau decât fărâmiturile aruncate pe iarbă.

O, nu.

– Repede, ieși de pe potecă. Sunt prea multe trăsuri prin preajmă. O apucă de braț. Trebuie să ajungem la piciorul podului. Se întoarse să îl cheme pe valetul ei. Mergi spre pod, omule! Vine ceața!

Doamna Simpson gâfâi, apoi își apucă fustele și o luă la fugă. Dalton trebuia să admită că știa să se miște când trebuia să o facă.

Aerul se îngroșa, pe măsură ce se apropiau de stâlpii porților unui pod mic ce traversa serpentinele. O duhoare de fum de cărbune și canalizare îi surprinse și mantia umedă a unei ceți groase, maronii, îi învălui. În câteva secunde, Dalton nu mai văzu nimic în afară de scândurile podului de sub picioarele sale și fața palidă a doamnei Simpson.

– Este ca o după-amiază crepusculară, se minună ea, încercând să își recapete răsuflarea. Nu am mai fost niciodată afară pe o asemenea vreme.

– Nu-ți fie teamă. Este doar „particularitatea Londrei", îi explică el. Așa o numesc localnicii. Ar putea trece destul de repede.

Ea se întoarse să se uite spre el.

– Știu ce este „particularitatea Londrei", sir. Am trăit aici toată viața mea.

– Scuzele mele. Mulți oameni părăsesc orașul în anotimpul rece și nu văd niciodată acest fenomen. Este destul de neobișnuit în această perioadă a anului.

Ea își așeză mâna pe brațul lui.

– O, stai liniștit. Vreau să ascult.

Surprins, Dalton o cercetă cu privirea prin obscuritatea crescândă.

Dispăruse admirația agitată și flirtul sfios. Acum, stătea dreaptă, agățată cu o mână de grilajul podului, cu ochii pe jumătate închiși și cu un zâmbet ușor pe față. Un zâmbet de încântare – doar o mică ridicare a colțurilor buzelor.

Cu adevărat, buzele ei erau mai degrabă delicate, când nu le folosea pentru a spune nimicuri. Se întreba dacă ar fi arătat umflate și roșii după un sărut lung și dur...

Era clar, venise vremea să își găsească o iubită.

Pentru Clara momentul era mai degrabă tulburător. Să rămâi înghețat în timp într-o zi transformată în noapte era foarte excitant. Își dorea doar ca Sir Thorogood cel Imposibil să nu fi fost cu ea.

Dacă...

Dacă Monty ar fi fost aici.

Monty ar fi gustat aventura. Ar fi simțit magia în amorțirea bruscă a agitației orașului, în dispariția lumii sub o mantie...

– Doamnă? Doamnă, unde sunteți? Strigătul lui John venea de peste apă, din dreapta lor.

Clara deschise ochii și îl văzu pe impostor privind-o cercetător. Surprinsă de expresia lui, avu nevoie de o fracțiune de secundă pentru a reuși să își desprindă privirea pentru a scruta întunericul.

– John? John, nu veni mai aproape. Vei cădea în apă.

– Mda, doamnă. Sunteți bine acolo unde sunteți?

– Da, John. Suntem bine.

– Încearcă să ajungi la un copac, John, îi spuse mincinosul. Te va ajuta să te ridici în caz că apa va crește.

Într-adevăr, Clara putea auzi pufăitul de panică al cailor.

– Ai gândit bine, când ai hotărât să ne îndreptăm spre pod, admise ea cu ranchiună.

– Mulțumesc. Tonul vocii lui era sec. Nu pari la fel de ușor de impresionat ca mai înainte.

O, la dracu'. Uitase că trebuia să pară înnebunită după el. Simpla idee de a mai face încă o remarcă flatantă despre inteligența lui de mincinos o făcea să se simtă epuizată.

– Hai să nu vorbim acum, zise ea. Doar să ascultăm ceața.

El aprobă, privind-o ciudat. Ea se întoarse încă o dată spre lac, dar emoția momentului dispăruse. Felul în care o analiza era alarmant.

Suspecta ceva? Oare după cât muncise, își ruinase imaginea de inutilitate prostească doar cu un comentariu scurt?

Unde îi era autocontrolul? Clara de dinainte nu ar fi vorbit niciodată cu atâta asprime. Devenea la fel de sinceră ca și personajul Rose.

Brusc, își dori să fi fost cu adevărat Rose. Rose avea

libertatea de a fi puțin obraznică. Rose avea nopțile ei în mansardă. Rose îl avea pe Monty.

Monty Hoț-în-noapte. Bărbatul ar fi oripilat dacă ar ști cine era ea cu adevărat. Ar ocoli-o, chiar s-ar teme de ea, pentru că făcea parte din lumea care disprețuia oameni ca el. Nu ar fi crezut niciodată că ei nu îi păsa nici cât negru sub unghie de acea lume.

Era în mare pericol, își dădea seama. Nu din partea lui Sir Thoro-pungaș. Nu pericolul de a fi descoperită. Ea însăși era cauza.

Voia să îl aibă pe Monty ca iubit. Și de ce nu și-ar lua un iubit? Nu era o fecioară care trebuie să se păstreze pentru căsătorie. Mai mult ca sigur că nu va mai avea din nou ocazia de a se căsători și nu-și dorea asta.

Dar dacă tot ce dorea era să își ia un iubit, ar putea alege unul dintre numeroșii gentilomi. Din câte își dădu seama erau destui care căutau companie în pat.

Pentru un moment, gândul la Monty în patul ei o lăsă fără respirație. Gura lui... peste a ei. Mâinile lui... pe ea. Trupul lui suplu, umerii lui largi, pielea lui fierbinte sub vârfurile degetelor ei...

Era scandalos. Era rușinos. Era, oh, atât de tentant.

– La ce te gândești? Vocea lui Monty răsună caldă și joasă în urechea ei.

– Mm, ai fi surprins...

Monty? Ochii Clarei se deschiseră repede pentru a întâlni privirea cercetătoare a lui Thoro-șarpe. Cât de ciudat, că a putut să-l confunde, chiar și într-o asemenea... situație neobișnuită. Nu fuseseră niciodată născuți alți doi bărbați mai diferiți.

Își scutură capul și făcu un pas înapoi, lăsându-l în întunericul cețos.

– Îmi... îmi pare rău. Ce ați spus?

– Nu te mişca. Ceaţa devine şi mai densă. Nu vreau să te pierd în ea.

Eu vreau.

El se întinse după mâna ei. Clara se calmă. Nu era momentul să rămână singură.

Fără nicio tragere de inimă, îşi aşeză degetele în mâna lui, şi fu surprinsă de puterea strânsorii. Îşi imaginase că avea degete moi, reci ca un peşte.

El o trase uşor şi ea păşi mai aproape. Chiar devenea tot mai greu să vezi ceva. Pentru prima dată începu să se întrebe cum vor ajunge acasă.

– Dacă ceaţa nu se ridică...

– Cred că, pe măsură ce se va încălzi după-amiaza, se va ridica. Este un fenomen specific în anotimpul rece. Astăzi-dimineaţă a fost mai rece decât de obicei, asta este tot.

– Oh! Pari foarte bine informat asupra subiectului.

– Da, pot vorbi inteligent despre mai multe subiecte. Este de speriat mintea asta, nu?

Glumea? Ce ciudat. Înainte nu dăduse dovadă nici măcar de o urmă de umor. Ei bine, cu siguranţă ea nu îi putea răspunde în aceeaşi manieră. Clara cea cu mintea de găină nu avea umor deloc.

– O, *da!* Eu nu am putut înţelege niciodată vremea, nici măcar un pic. Vreau să spun, de ce plouă? Nu ar fi mult mai plăcut dacă soarele ar străluci tot timpul? Cu excepţia momentelor în care ies afară fără bonetă, desigur. Atunci o zi noroasă ar fi mult mai potrivită, nu crezi? Tirada ei trebuia să elimine orice suspiciune privind eventualitatea ca ea să posede ceea ce se numeşte creier.

Dalton suspină. Văduva Simpleton[1] apăruse din nou,

[1] Prostănac (engl.).

străbătând cărări ale lipsei de logică pe care doar ea le putea urma. De fiecare dată când credea că s-ar putea simţi atras de ea, arunca un potop de prostie insipidă.

Ei bine, măcar nu mai râdea, ca să nu fie tentat să o împingă de pe pod.

Ceaţa îi izolase de mai multe minute, estompând sunetele oraşului şi pe cele ale celorlalţi oameni prezenţi în parc, şi lui Dalton i se păru că erau singuri pe lume.

Când zgomotul de paşi se auzi pe scândurile podului, i se păru că vibrează direct prin el. Un alt zgomot îl urmă pe primul. Doamna Simpson tresări şi ea şi îi strânse degetele.

– J-John? strigă ea în direcţia sunetelor.

– Mda, veni un răspuns mormăit.

Dalton se relaxă. Dar doamna Simpson îi dădu drumul mâinii pentru a se apuca de braţul lui.

– *Nu* este John, şopti ea grăbit.

Dalton nu mai avu timp decât să o împingă în spatele său înainte ca bărbaţii să se năpustească asupra lor.

11

Nu! Protestul Clarei veni prea târziu. Idiotul o împinsese în spatele lui cu atâta forţă, încât o scosese din zona vizibilităţii. Sau exact asta intenţionase? Dacă nu îl putea vedea, nici străinii nu o puteau vedea pe ea.

Auzi zgomotele încăierării, fără să vadă ce se întâmplă. Podul se scutură o dată, apoi din nou. Percepu blesteme şi un sunet scurt de pumn care îşi atinse ţinta, dar nu auzi vocea lui Sir Thorogood. O altă bufnitură fu urmată de sunetul unor paşi care alergau pe pod. Cineva foarte mare trecu în fugă pe lângă Clara şi dispăru în ceaţă,

răsucind-o în loc din cauza impactului. Personajul dispăruse, rămăsese doar tăcerea.

– Sir Thorogood? Vocea ei sună subțire în întuneric, chiar și pentru ea. Sir, vă rog să îmi răspundeți.

Era bine? Se sacrificase pe el însuși ca să o salveze?

Ei bine, nu era perfect. Dacă blestematul se dovedea a fi onorabil, acum, în al doisprezecelea ceas, își va asuma răspunderea pentru ceea ce se întâmplase.

Rămase nemișcată o vreme, încercând să își recapete respirația. Apoi se gândi să îngenuncheze și să pipăie scândurile de sub picioarele ei. Alergaseră de-a lungul podului. Prin urmare, ar trebui să îi poată urma spre...

Stâlpul grilajului părea doar la câțiva centimetri înaintea ei. Oare era grilajul din partea dreaptă sau cel din stânga? Încercă să simtă bolta mică a podului de sub picioarele sale, dar era mult prea dezorientată pentru a-și da seama.

Dintr-odată, un răcnet răsună în spatele ei. Se întoarse, apoi se opri.

– Sir? Dumneavoastră sunteți?

Pipăind grilajul cu o mână, înaintă ținând-o pe cealaltă în fața ei. După câțiva pași se opri, căci nu dădu peste nimeni. Își imaginase sunetul? Oare rămăsese complet singură pe acest pod?

– Doamnă Simpson, sunt sigur că acești pantofi sunt foarte drăguți, veni o voce de undeva de la picioarele ei. Ați avea ceva împotrivă dacă v-ați da jos de pe mâna mea?

Clara se dădu înapoi cu iuțeală.

– O, Doamne! Scuze! Îngenunche și se îndreptă în direcția de unde venise vocea. Găsi haina costumului bărbătesc și o apucă. Haina urlă.

– Dă-mi drumul, pro... dragă doamnă!

Ea se execută.

– Îmi pare rău! Sunteți rănit acolo?

– Nu eram, icni el.

– Unde v-am... Ea se opri. Poate că nu vreau să știu.

– Nu, nu vrei, gâfâi el.

Liber în ceață să își atingă rănile din locurile intime, Dalton își suprimă un strigăt de durere. La dracu', mica idioată aproape că îl eviscerase! Cu *siguranță* nu avea de gând să înceapă o aventură cu femeia. Avea o strânsoare de menghină!

– Sunteți mai bine acum? se auzi o voce plină de speranță după câteva secunde.

Numai o femeie putea să întrebe așa ceva într-un asemenea moment. Dalton se chinui să își alunge iritarea. Nu era vina ei că se aflau în situația asta. Nu ar fi trebuit să-și dea acordul pentru ieșirea asta, știind că, mai mult ca sigur, cineva îl va urmări.

– Îmi pare rău că am strigat la tine. Da, sunt mult mai bine acum. Se întinse, apucă grilajul și se ridică sprijinindu-se de el. Văzu negru înaintea ochilor și se clătină sub atacul unei dureri de cap atroce. Asta îl convinse că nu era tocmai în regulă.

La un moment dat, primise o lovitură urâtă în cap. Acum, efectul loviturii se combină cu vârtejul de ceață pentru a-l dezorienta complet. Amețit, se aplecă și se așeză pe scânduri. Chiar și cu podul solid dedesubt, nu reușea să se stabilizeze.

– Eu... capul meu...

– Sst. Mâini răcoritoare, liniștitoare îi prinseră obrajii, apoi trecură încet prin părul lui pentru a găsi locul sensibil. Probabil că avea deja un cucui, căci degetele se mișcară imediat, într-o călătorie eficientă și tandră, în josul trupului său, pentru a căuta alte lovituri.

Nu credea să mai fie altceva în neregulă, dar vocea

lui nu voia să răspundă suficient de bine pentru a-i spune asta, căci atingerea ei îi făcea bine.

Mintea lui începu să o ia razna. Se trase înapoi. Ceață. Erau în ceață, ceea ce probabil fusese mai degrabă un ajutor pentru el decât un dezavantaj în timpul atacului. Totul fusese atât de confuz, încât jumătate din timp fusese convins că cei doi bărbați se luptaseră între ei. Apoi unul din ei căzuse în lacul de dedesubt, iar celălalt fugise să scape cu viață. Dalton era convins că și el suferise doar o ușoară comoție, nimic mai mult.

Asta dacă nu avuseseră intenția de a-i distruge „bijuteriile".

Clara încercă să își urmărească scopul, în timp ce își trecea mâinile peste el, în căutarea altor răni. Nu putea să nege că individul era destul de bine clădit. Căptușeala costumului nu îi ascundea pieptul și umerii, cu mușchi puternici, talia subțire nu se datora vreunui corset, ci constituției lui.

Nu era niciun semn de rană, nicio gaură în hainele lui, niciun strop de sânge lipicios. Totuși, știa că o lovitură puternică putea să fie periculoasă fără să lase nicio urmă. Teama începu să o cuprindă, și se întrebase cât va mai dura ceața.

Dacă i se va întâmpla ceva grav? O fi el un mincinos, dar se interpusese între ea și acei tâlhari fără cea mai mică ezitare. Probabil că îi datora viața.

La dracu'!

Terminându-și verificarea, încercă să se ridice și să se așeze lângă locul în care el își sprijinise capul de grilajul dur al podului.

– Cred că pot face mai mult de atât, spuse ea. Cu blândețe, îl convinse să își așeze capul în poala ei. El se lăsă destul de ușor convins și se prăbuși fără putere peste ea. Asta o îngrijoră. De când lucrase voluntar la spital,

știa că cei cu răni la cap nu trebuiau lăsați să doarmă, până când pericolul de a cădea în inconștiență trecea.

– Sir? El nu îi răspunse. Ea îi bătu ușurel obrajii. Sir Thorogood? Sir, răspundeți!

Panica adevărată începea să își facă simțită prezența, alături de disperare.

– O, vă rog să vă treziți. Nu trebuie să adormiți acum. Îl atinse din nou, de data asta mai ferm.

El se mișcă, rostogolindu-și capul pe coapsa ei, pentru a-și sprijini obrazul de abdomenul ei.

– Miroși bine, murmură el.

Ușurarea o făcu să râdă. Fericită că nu era inconștient, îi mai mângâie părul încă o dată.

– Rămâi treaz, te rog. Aș avea dificultăți în a explica cum de am ajuns să stau pe jos, pe podul acesta, cu un bărbat inconștient.

Îi putea simți râsul.

– Spune-le că m-a doborât... un exces de devoțiune.

Ea pufni.

– Ce întorsătură romantică. Le voi spune pur și simplu că ai încercat să profiți de mine și că am fost silită să mă apăr cu umbrela.

El se cuibări mai aproape, apăsându-și în mod intim obrazul de ea.

– A, și unde este această armă măreață? Nu aveai nicio umbrelă cu tine.

– Hmm. Adevărat. Va trebui să spun că a căzut în râu. De fapt, aș putea rezolva problema împingându-te și pe tine acolo, chiar acum.

– O crimă pasională. Cât de... teatral din partea dumneavoastră...

Vocea i se stinse. Alarmată, Clara îi atinse obrajii.

– Treziți-vă, domnule!

El nu îi răspunse.

– Sir Thorogood! Înspăimântată, îi trase o palmă peste obraz.

– Au. Mâna lui veni să i-o acopere pe a ei, pe fața lui. Ai grijă... Am să încep să cred că mă placi.

– Nu fiți absurd. Desigur că vă plac. Doar vă salvez viața, nu?

– O, așa se numește ceea ce faci? Credeam că... voi sfârși aruncat în râu.

– Doar vă tachinam, spuse ea blând. Ați luat lovitura asta pentru a mă apăra. Aș fi nerecunoscătoare dacă v-aș lăsa să plecați acum.

– Capul meu... arată rău?

– Ai un cucui. Ea își ridică mâna și îl acoperi. Cred că mâine vă veți simți sănătos tun. Între timp, este important să rămâneți treaz.

El se înfioră.

– Doamne, da. Trebuie să rămân treaz. Cineva pe care îl cunosc a primit o lovitură în cap acum câteva săptămâni... Încă așteptă să se trezească.

Compasiunea își făcu apariția când îi sesiză teama din voce. Situația lui părea de două ori mai grozavă, acum că avea și imaginea prietenului său în minte.

Parcă își amintea și ea că auzise de un caz asemănător, la spital, cu nu multă vreme în urmă. Un gentilom sosise, atât de rău bătut, încât nu se așteptau să treacă de acea noapte.

Bărbatul supraviețuise, dar conștiența nu îi revenise cât timp stătuse în spital. Probabil că îl luase cineva de acolo.

Dacă l-ar fi dus pe impostor la un medic, nu ar fi putut nici să îi spună adevăratul nume al acestuia. Nu știa absolut nimic despre el.

Procedase total greșit, își dădu ea seama. Trebuia să

îi câștige încrederea, să îl vrăjească pentru a-l face să-i împărtășească intențiile. Îl văzuse de câteva ori admirând-o. Dacă își exercita farmecele ei feminine atât de puțin folosite, poate că va reuși să își dea seama cu adevărat dacă era sau nu o amenințare.

Capul lui se mișca pe coapsele ei și își dădu seama că bărbatul leșina din nou.

Scotoci în geanta ei după sărurile pe care începuse să le poarte cu ea, de când cu experiența nefericită cu corsetul mult prea strâns. Găsi capete de creion, rămășițe de hârtie pentru copiat, o panglică din boneta lui Kitty, pe care promisese să i-o coasă la loc, și o mulțime de alte lucruri, dar nu și sărurile.

În starea lui de semiconștiență, Dalton își spunea că mai degrabă îi place să stea în poala unei femei. Nu i se oferise această oportunitate de prea multe ori. Decise să caute mai multe posibilități de a o face, în viitor.

O auzea pe doamna Simpson scotocind prin geantă. Ceva căzu din geanta ei și se opri peste orbita lui. Întinse mâna ca să caute obiectul de pe fața lui. Era ceva care semăna cu o pungă mică de pânză. Cuvintele *săculeț aromat* i se plimbau prin mintea încețoșată, dar nu despre asta era vorba. Săculețele erau de obicei plăcut mirositoare. Acesta avea o aromă de ierburi, ascuțită, nu prea plăcută.

– Ce este aici? mormăi el. Este ceai?

– O, Doamne, te-ai trezit din nou! Nu, nu este ceai, este iarba-mâței.

El cântări răspunsul un moment.

– De ce porți iarba-mâței?

Ea își continua căutarea.

– Pentru pisici, desigur.

Asta avea sens. Și lui Rose îi plăceau pisicile.

– Ai multe pisici?

– O, nu, niciuna, spuse ea absentă. Beatrice nu m-ar lăsa să le țin în casă.

Dalton se întinse până la buzunarul hainei și puse micul sac înăuntru. Nu voia să piardă iarba-mâței.

– A! Am găsit-o!

Geanta se opri să se odihnească pe sprânceana lui. Dacă nu ar fi fost perlele care îi atârnau în ochi, greutatea ei răcoroasă i-ar fi liniștit capul care-i vibra. Apoi cineva îi turnă o picătură în nas, care-i ajunse direct în creier, și uită de poșetă.

– Pe toți dracii! Se ridică brusc, aruncând într-o parte geanta și mâna care îi provoca neplăcerea, și care în continuare hoinărea în fața nasului său. De ce naiba ai făcut asta?

– Trebuia să te trezesc.

– Eram treaz. Cel puțin, cred că eram treaz. Acum îmi doresc să nu fi fost! Nasul îi ardea, iar durerea din cap crescu până când avu impresia că ochii îi vor țâșni din orbite.

O ura pe femeia asta. Putea să jure în mod solemn că nu urâse pe nimeni mai mult în viața lui, poate cu excepția băiatului acela cu fața pistruiată de la școală. Cel care îl poreclise Păpușa Dalton și îl trântea de câte ori i se ivea ocazia.

Asta se întâmplase până când Dalton crescuse cu câțiva centimetri mai înalt și stătuse deasupra băiatului o după-amiază întreagă, în timp ce studia un manual. Când băiatul se decisese, în sfârșit, să aleagă o poreclă mai plăcută, se născuse „Monty". Și atunci începuse o perioadă scurtă de acceptare din partea celorlalți băieți din școală.

Desigur, îl lăsase pe Monty în urmă, acum mulți ani. Nu era loc în viața lui pentru distracții copilărești sau

pentru amuzament. Viața era o chestiune mult prea importantă pentru a se ocupa de asemenea lucruri lipsite de importanță. Își aminti vocea lui Liverpool, când acesta fusese chemat să îl disciplineze pe tânărul Dalton pentru singura poznă copilărească din viața lui.

– Sunt prea multe de făcut, ca să îți pierzi vremea cu frivolități. Când vei fi gata să îți iei locul în Camera Lorzilor, va trebui să îți amintești asta. Un bărbat este tot atât de bun pe cât de bună îi este mintea. Educă mintea și vei educa bărbatul!

Așa că Dalton își pusese deoparte inima și sufletul, la fel cum își pusese deoparte bâta de crichet și patinele. Monty dispăruse și el într-un cufăr de vechituri, pentru a nu mai auzi niciodată de el.

Până acum două nopți.

– Sir? Sir, sunteți cu mine încă? Să vă mai dau să mirosiți din nou sărurile?

Doamne, nu! Cu greutate, Dalton se smulse din trecut, pentru a observa că era din nou instalat confortabil în poala ei. Avea nivelul perfect al moliciunii, decise el visător. Mai subțire, i-ar fi simțit oasele. Mai plin, nu ar mai fi putut să își răsucească capul cu atâta lejeritate pe abdomenul ei, unde își putea apăsa fruntea dureroasă.

– Ă, Sir Thorogood?

– Mmm... ?

– Vă... *frecați* cumva de mine?

Se freca. Ce cuvânt încântător.

– Da, cred că asta fac.

– Înțeleg. Sunteți sigur că este potrivit?

Potrivit. Potrivit nu era un cuvânt încântător. *Potrivit* era un cuvânt sufocant, rece. De fapt, *potrivit* era cu siguranță cuvântul pe care îl agrea cel mai puțin din limba engleza.

– Sir? Să nu adormiți din nou, sir.

– Atunci vorbeşte cu mine... Spune-mi... despre soţul tău.

Simţi degete reci pe capul lui care pulsa.

– Prea bine, dacă asta vă va ajuta să staţi treaz.

– Cum l-aţi cunoscut?

– O cunoşteam pe sora lui de ceva vreme, lucram ca voluntară la un spital. M-a invitat la cină de mai multe ori, şi aşa l-am cunoscut pe fratele ei mai tânăr, Bentley.

– Şi te-ai simţit atrasă de el?

O simţi ridicând din umeri. Îi dădea senzaţii delicioase mişcarea abdomenului ei.

– Nu de la început, deşi mulţi îl considerau un bărbat destul de frumos. Bărbaţii nu prea mă băgau în seamă aşa că nu m-am aşteptat la nimic din partea lui. Părea prietenos, asta era tot.

– Atunci cum ai ajuns să te căsătoreşti cu el?

– Chiar înainte ca tatăl meu să... moară, regimentul lui Bentley a fost chemat la arme. Pleca la război şi era plin de entuziasm şi romantism din cauza asta. La înmormântare, Bentley mi-a cerut să mă căsătoresc cu el înainte să plece. Cred că am acceptat fiind surprinsă, dar şi cu uşurare.

– Uşurare?

Degetele ei continuau să se plimbe prin părul lui. El se întrebă dacă îşi dădea seama ce face. Părea foarte diferită învăluită în ceaţă, mai... plăcută. Drăguţă, aşa cum o descrisese Agatha.

– Uşurată că voi avea o casă a mea, cred, o şansă pentru viitor. O familie.

– Şi pe urmă a fost ucis?

– Da. Şi eu am rămas dependentă de bunătatea lui Beatrice. Tăcu. Lui Dalton îi lipsea vocea ei moale, căci ascultând-o reuşise să mai scape de durerea de cap şi să îşi recapete raţiunea.

– Spune-mi despre desenele tale.

Ea păru să se încordeze pentru o clipă.

– Nu sunt prea multe de spus.

– Dar eşti foarte interesată de desen, iar nepoata ta zicea că eşti destul de pricepută. Cum ai învăţat să desenezi?

Îi simţi corpul relaxându-se sub capul lui.

– Mama adora să deseneze şi să picteze. Primele mele amintiri sunt cu ea, strângându-mi mâna, în timp ce ţineam un creion, şi desenând împreună o floare. Când a murit, am desenat pentru că mă ajuta să mi-o amintesc. Pe urmă, am desenat pentru că nu aveam o altă alegere la îndemână. Desenul a fost pentru o vreme o cale de a scăpa de viaţa cotidiană. O cale de a visa.

– Şi despre ce visai? şopti el.

Ea nu îi răspunse.

– Cred că ceaţa se va ridica în curând. A început să se lumineze puţin.

Dalton deschise un ochi, apoi îl închise repede. Lumina era mai puternică, într-adevăr, şi prin urmare chiar mai dureroasă pentru creierul lui zguduit. Începu să îşi piardă iar şirul gândurilor. Ceaţa părăsea împrejurimile, în schimb îi întuneca mintea.

Simţi o mână rece cuprinzându-i obrazul. Mâini reci şi o poală fierbinte. O iubea pe femeia asta. Care îi era numele? Rose?

– Sir, credeţi că tâlharii sunt în continuare prin preajmă?

Tâlhari. Nu, trebuie să îi spună...

Se scutură, întinzându-şi mâna spre ea.

– Când ceaţa se va ridica... cheamă-l pe John... ieşiţi din parc şi trimiteţi pe cineva după mine...

– Sst. Nu am să fac aşa ceva.

– Nu... înțelegi. Cred că cineva încearcă să... nu ești... în siguranță cu mine...

– Bărbații aceia veniseră după dumneavoastră? Credeam că sunt simpli hoți.

– Chiar și... tâlharii stau acasă... pe vremea asta. Îi apucă mâna cu putere. Cred... că de vină sunt caricaturile. Cineva vrea să le oprească. Nu pot... capul meu... dacă încă mai așteaptă, nu pot... să îi alung.

Sentimentul de vinovăție o copleși pe Clara. Era numai vina ei. Apoi adevărul gol-goluț o șocă. O, Doamne. Nu îl voiau pe *el*. O voiau pe *ea!*

Cineva voia s-o omoare.

12

Doamna Simpson apucă mâna valetului ei și coborî din trăsură înainte de casa familiei Trapp. Cu o expresie îngrijorată, se întoarse să îl privească pe Dalton care rămăsese înăuntru.

– Ești sigur că nu vrei să intri și să îmi dai voie să chem pe cineva? Dacă îți vei pierde din nou cunoștința?

Împreună cu John, reușise să îl pună pe picioare și să îl ducă până la trăsură, când ceața se ridicase. Rămăsese conștient tot drumul.

El o privi simțind un moment dificultatea de a-i spune pe nume.

– De ce aș face asta?

Ea îi luă hățurile din mâinile care nu opuseră rezistență.

– Insist să rămâi. John poate să se întoarcă cu un om de-al tău într-o clipă.

El dădu din cap.

– Oamenii mei. Apoi o privi printre gene, cu suspiciune. Oamenii... mei?

Dalton se opri la un pas de a-i spune adevărul despre el. Trebuia să se concentreze! Ce să facă? Cum să ajungă la James?

– Prietenul... meu, domnul Cunnington. Concentrează-te, la naiba! Poate fi găsit la clubul pe care... îl frecventez. Oare spusese prea mult? Nu, nu, nu era nimic neobișnuit în a avea un prieten la club.

Doamna Simpson aprobă rapid.

– Excelent! John, ajută-mă să îl duc pe Sir Thorogood înăuntru. Se întoarse spre Dalton. Îmi permiți să chem și un doctor?

Dalton dădu din cap cu putere. Asta îi produse o nouă durere de cap și mai puternică. La naiba, avea nevoie de un doctor, dar nu unul ales de doamna Simpson. Probabil că va aduce vreun șarlatan, care i-ar lua sânge și ar pune prea multe întrebări, pe care trebuia să le evite în starea în care se afla.

– Prietenul meu... vă rog, doar găsiți-mi prietenul. John îl ajută să se ridice. Dalton se scutură și coborî singur. Amețeala se disipa, dar știa că nu trebuia să conducă singur calul.

În casă fu obligat să îndure tulburarea doamnei Trapp și a fiicelor sale, până când doamna Simpson le goni din salon. Dalton închise ochii, recunoscător pentru tăcerea care se așternu.

O mână rece se așeză pe tâmpla lui, apoi îi alunecă ușor în păr, ca să îi verifice cucuiul. El tresări, dar nu prea mult, căci atingerea delicată era minunată.

– Te doare foarte tare?

Întrebarea era rostită de foarte aproape, și respirația fierbinte îi flutură peste ureche. Dintr-odată, Dalton fu năpădit de dorință.

Involuntar, mâna lui captură mânuța din părul lui și o duse scurt la buze. Degetele se neliniștiră în strânsoarea lui, ca un fluture capturat, apoi se traseră, ușor, înapoi.

Dalton oftă și își lăsă capul să îi cadă înapoi pe fața tapițată a canapelei. Durerea devenea o pulsare suportabilă.

– Cred că mi-ar face bine puțin coniac.

Un râs ușor risipi tăcerea apăsătoare.

– Și eu mi-aș dori o pereche de aripi, dar niciunul dintre noi nu va obține ceea ce își dorește, astăzi. Alcoolul este o idee foarte proastă, în acest moment.

Dalton o aprobă. Avea perfectă dreptate.

– Sunteți foarte bună cu mine, doamnă Simpson, mai ales după ce am fost o companie atât de îngrozitoare în timpul plimbării noastre.

– Ați fost? Eu n-am observat.

Asta îl deranjă, din nu se știe ce motiv. Ajunsese să se bucure de atenția femeii, dar acum părea să fi pierdut interesul ei.

Ce importanță mai are? Ai o misiune!

Luat prin surprindere de propriul gând, Dalton deschise ochii, și o văzu pe doamna Simpson privindu-l concentrată. Ea înclină capul și îi aruncă un zâmbet slab.

– Ochii dumneavoastră sunt mult prea frumoși pentru a aparține unui bărbat. De ce toți cavalerii pe care îi întâlnesc sunt mai drăguți decât mine?

El râse tare, apoi își strânse capul între palme pentru a-și păstra cumpătul.

– Au!

Clara zâmbi. Nu știa în ce moment se hotărâse să îl ierte pe bărbatul care își asuma identitatea ei. Poate că atunci când îi spusese că fusese atacat din cauza caricaturilor. Poate atunci când o împinse în spatele lui ca s-o

ferească de pericol. Sau poate din cauza felului în care-i stătuse în poală, cu încredere, fără altă apărare decât protecția ei.

Oricare ar fi fost motivul, își dădea seama că putea să îi zâmbească lui Sir Thorogood, fără a simți dorința de a-i smulge părul din cap. Deci, își asuma responsabilitatea desenelor ei – ei bine, și ce dacă? Nu avea nici o intenție să își reclame vreodată opera. De fapt, șarada asta nu făcea decât să îi ușureze treaba, căci acum nu mai putea fi suspectată.

Se îndoia că va înțelege vreodată ce anume ar putea determina pe cineva să procedeze așa, dar furia ei dispăruse cu totul. Lasă-l să se scalde în lumina candelabrelor pentru o vreme.

În cel mai rău caz, putea fi recompensată de acceptarea din toată inima a societății, pentru desenele ei.

Sau dezaprobată.

Dacă cineva o urmărea... îl urmărea... dacă cineva îl urmărea pe Sir Thorogood, atunci acesta era în pericol din cauza ei – în ciuda faptului că el își asumase de bunăvoie responsabilitatea pentru caricaturi.

Se aplecă înainte, gândindu-se cum să îl avertizeze.

– Sir Thorogood, spuneai că cineva încearcă să te rănească din cauza desenelor... tale.

– Am spus eu asta?

– Da, pe pod. Dacă este adevărat, nu crezi că ar fi înțelept să..., ei bine, să te arăți mai puțin în public?

– O, n-are legătură. Au fost doar niște tâlhari dornici să profite de vremea rea pentru a mai ușura pe câțiva de genți și ceasuri de buzunar. Tonul lui era înalt, dacă nu chiar vesel.

– Dar ai spus ...

– Oh, o minte rătăcită poate spune o mulțime de

lucruri stupide, draga mea doamnă. Chicoti şi îşi flutură mâna. Lucruri stupide, într-adevăr.

O, Doamne. Redevenise omul afectat şi pompos, şi asta când tocmai începuse să îl placă.

– Prietenul ar trebui să ajungă în curând. I-am spus lui John să îl aducă imediat. Poartă un nume interesant, acest Club al Mincinoşilor.

Sir Thorogood mormăi ceva frecându-şi tâmplele. Nu cu mult timp în urmă, ar fi crezut că numele i se potriveşte de minune clubului.

Clara oftă, gândindu-se că în câteva ore va fi în mansardă, pentru a se transforma în Rose. Se întreba cât timp va trece până ce prietenul lui Sir Thorogood va sosi. Plină de nerăbdare, se gândi la planurile pe care şi le făcuse pentru seara aceea. Astăzi era prima duminică din lună. Dacă Monty îşi amintea ce îi spusese despre obiceiurile lui Wadsworth, era posibil să se decidă să apară în noaptea asta, pentru a afla ce documente proaspete îşi făcuseră apariţia în seif, după întâlnirea lunară a domnului Wadsworth.

Tot ce trebuia să facă era să îl trimită pe Sir Thorogood pe drumul lui, şi asta cât mai repede posibil.

James bătu la uşa casei din Smythe Square, până când îi deschise un majordom cu o faţă binevoitoare. După ce se prezentă, fu condus într-un salon foarte confortabil, unde îl găsi pe Dalton şezând pe divan, secondat de o fată atrăgătoare, într-o rochie verde.

Fata se ridică în picioare şi se îndreptă spre el, cu mâna întinsă. După o apreciere rapidă, James decise că era o femeie, nu o fată, deşi avea o înfăţişare tinerească ce îi stârni interesul.

Suspină, gândindu-se că altcineva ajunsese mai întâi

la ea. Toate femeile de calitate îi erau suflate de bărbaţi ca Simon şi Dalton.

– Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede, domnule Cunnington. Sir Thorogood a primit o lovitură în cap, dar nu mi-a permis să chem un medic. Vă rog să chemaţi dumneavoastră unul, în numele meu, bine?

– Desigur, domnişoară...

Ea clipi, surprinsă, apoi râse.

– Îmi pare rău, domnule Cunnington. James se simţi captivat de privirea ei şi ochii de culoarea alunei... doamna Simpson, zise ea.

James aproape rămase cu gura căscată. *Aceasta* era „Văduva Simpleton" pe care Dalton o descrisese drept plictisitoare?

Doamna Simpson îi interpretă tăcerea drept îngrijorare.

– Sunt sigură că se va recupera, dar a tot leşinat timp de vreo oră. Poate vă puteţi da seama mai bine de starea lui, căci îl cunoaşteţi, spre deosebire de mine.

Îl conduse lângă Dalton. James îi aruncă o privire, dar, în afară de paloare, părea că este în regulă – nătărău cu capul tare! James era mult mai interesat de văduva cea drăguţă.

Curiozitatea nu-i fusese domolită, deoarece doamna Simpson se îndreptă spre camera de desenat.

– Am să vă las să îl luaţi pe bietul om acasă, dacă se poate. Valetul meu a avut şi el parte de neplăceri, şi trebuie să văd dacă este bine.

Se uită spre James, ca şi cum abia ar fi aşteptat să plece. El putu doar să aprobe, zăpăcit de impresiile sale contradictorii despre doamna Simpson.

– A plecat?

Strigătul încărcat de suferinţă venea de pe divan.

– Da, a plecat. Îmi place. Se aşează într-un fotoliu din apropiere. Ai fost scos din circulaţie, nu?

Dalton îşi duse mâna la cap.

– O, am avut şi eu partea mea de scos din circulaţie, mulţumesc pentru grijă. Cu o expresie încărcată de dezgust, aruncă deoparte pătura, care fusese aşezată cu un sentiment matern în jurul lui. Du-mă afară din iadul acesta roz, bine? Nu am mai văzut niciodată atât de multe femei într-o singură casă. Patru! Cum de suportă Trapp?

James se uită peste el spre camera confortabilă de desen. Era ceva decor colorat în roz, dar cu siguranţă nu ceva mai rău decât văzuse. Propria-i mamă avea înclinaţie pentru roz, şi asta nu îl deranjase niciodată prea mult.

Ridicând din umeri, îl ajută pe Dalton să se pună pe picioare.

– Poate că Trapp se simte un bărbat norocos, cu patru femei care se agită în jurul lui întreaga zi.

Dalton îl privi chiorâş, aşa că James abandonă subiectul. Dacă Dalton era hotărât să nu o placă pe doamna Simpson, însemna că-i lipsea o doagă. James se gândea că lui i-ar plăcea tare mult să o cunoască mai bine. Era drăguţă, inteligentă, şi se pare că *nu se afla* încă sub vraja lui Dalton.

James dădu din cap, cu mirare.

– Standardele tale sunt inumane, bătrâne.

Dalton ieşi şi îşi potrivi haina.

– Nu am habar despre ce vorbeşti.

James strânse buzele, uitându-se spre uşa pe care în mod clar *ne-simpla* doamnă Simpson dispăruse.

– Aşa-i, cred că nu ştii.

Se întoarse spre Dalton.

– Deci, vrei să îţi duci durerea de cap acasă, sau vrei să o dublezi, mergând la club?

Dalton închise ochii.

– Spune-mi.

– O, nu este chiar aşa de rău. Stubbs l-a auzit pe Fisher spunându-i lui Kurt că Button... Vorbind în timp ce părăseau casa, James aruncă o ultimă privire înapoi, sperând s-o vadă pe doamna Simpson.

O oră mai târziu, Dalton şedea la biroul şefului, de la club, şi lăsa discuţia aprinsă să îi treacă precum un vârtej peste cap. Grupurile din club deveneau din ce în ce mai dezbinate. Starea de spirit care se aşternuse după pierderile din ultimele luni suferise o nouă cădere. Acum Mincinoşii nu numai că nu aveau încredere în Dalton, dar începuseră să îşi piardă şi încrederea unii în alţii.

Fisher, ultimul om care încălcase regulile codului, îşi petrecuse, în mod evident, prea mult timp singur în camera secretă. Dalton nu îşi dăduse seama cât de bântuit era bietul om de fantoma predecesorilor săi. Cum trebuia să se simtă, ştiind că departamentul lui fusese ţintă mai mult decât oricare altul, incluzându-i pe asasini?

Fără a fi de la început un curajos, Fisher simţise probabil că retragerea în camera secretă era un lucru sigur, de unde poţi duce un război. În plus, era doar un ucenic atunci când superiorii lui fuseseră ucişi, unul după altul. Ascensiunea lui bruscă drept autoritate absolută probabil că fusese destul de traumatizantă.

Kurt Bucătarul, şeful Mincinoşilor, primul la mânuit cuţitul, făcuse excepţie de la ascensiunea rapidă a lui Fisher, şi a lui Button, a cărui atitudine efeminată nu-l ajutase cu nimic să se facă îndrăgit de către gigantul arţăgos.

Dalton înţelegea dorinţa lui Kurt pentru o ordine corectă a avansării, şi era adevărat că Button putea fi foarte obositor, mai ales de când începuse să se implice în activitatea Mincinoşilor, datorită faptului că o cunoscuse

pe Lady Raines. Agatha era o favorită printre bărbați, și Button avea tendința de a se lăuda cu relația lor apropiată.

Acești bărbați aveau nevoie de cineva pentru care să lupte, Dalton înțelesese asta. Numai că ar fi dorit ca ei să aleagă singuri pe acest cineva.

Nivelul disputei creștea în jurul lui. Button ajunsese să stea în picioare pe un scaun, pentru a-și scoate în evidență punctul de vedere, punându-și degetul în pieptul lui Kurt. Poate că Dalton ar trebui să îi amintească lui Button că un valet fără degete și-ar putea pierde locul de muncă.

Poate că era timpul să găsească o femeie care să intre în club. De preferat de umplutură.

Kurt îl făcuse pe Button să atârne, apucându-l de ceafă. Fisher părea tensionat, gata să țâșnească precum o săgeată din arc. James ședea într-un colț, cu capul sprijinit în mâini.

Unde era grupul unit care lucrase cu precizia unui ceas pentru a o salva pe Agatha, doar cu câteva săptămâni în urmă? Dalton își drese vocea, și se făcu tăcere.

– Dragi lorzi, sper să nu fie nevoie să ne pregătim curând pentru o misiune de salvare. Voi toți la un loc nu ați putea să colaborați nici măcar pentru a scoate o bucată de cărbune din foc.

Fisher roși, dar își menținu privirea provocatoare, Kurt răcni ceva de neînțeles, iar Button își îndreptă haina cu un pufnit sfidător. Dalton se uită spre James, dar nu găsi sprijin în ochii căprui, neutri. Așa deci... nici măcar James.

Atunci, la dracu' cu echipa. Dalton se ridică.

– Am o misiune de condus. Vreau să lămuriți toate problemele singuri. Dacă cineva va vărsa sânge pe podea, îl va spăla cu propriile mâini.

Ieși din cameră și din club, dar nu suficient de rapid ca să-i scape sunetul vocilor ridicându-se din nou în spatele lui.

Clara era în camera ei când răsună vocea lui Bea.

– Claaa-raaa!

Refuzând să răspundă în același fel, Clara suspină și își părăsi camera, pentru a coborî scările. Beatrice era pe prima treaptă, trăgând cu putere aer în plămâni ca să mai strige încă o dată.

– Vin, Bea, spuse Clara repede. Nu avea cum să o convingă pe Bea că urcatul scărilor sau măcar deranjarea unei servitoare era o cale mult mai potrivită de a chema pe cineva.

– Clara, dragă, ai un vizitator! Un *adevărat* vizitator!

Era foarte stânjenitor, căci Clara coborâse deja scările suficient de mult pentru a-l vedea pe Lord Reardon, stând chiar în spatele lui Bea. Mare noroc că „înălțimea" sa nu era un „adevărat" vizitator, altfel Clara ar fi fost tentată să deseneze o caricatură cu o altă Mamă Societate.

Nu, Lord Reardon era aproape un prieten, din fericire. Părea amuzat de Beatrice, dar nu la modul ironic. Clara îi zâmbi recunoscătoare.

– Ce coincidență minunată. Ați luat ceaiul, domnul meu? Ați dori să mă însoțiți? Clara ajunsese la același nivel cu el și îi întinse mâna.

Lordul Reardon se înclină și îi trimise o privire măgulitoare.

– Ce plăcere să vă găsesc acasă, doamnă Simpson. Aș fi încântat să vă deranjez cu un ceai.

Urmând tot ceremonialul, se retraseră spre salon, iar Clara sună pentru ceai. Bea nu găsea un motiv suficient de bun pentru a rămâne și ea, iar Clara nu o invită.

În momentul în care rămaseră singuri, Lord Reardon se aplecă înainte şi spuse:

– Am venit să vă restitui ceva şi să vă cer o favoare. Scoase un pachetel mic, învelit, din buzunarul de la piept şi îl puse în mâna Clarei. Lucrul mic şi moale nu era mai mare decât o carte de joc.

A, era batista ei. Clara zâmbi.

– Sunteţi foarte prompt. Aşează pachetelul deoparte. Acum, spuneţi-mi cum pot să vă fiu de ajutor, domnul meu.

– În această marţi sunt invitat să cinez cu verişoara mea, Cora. Aş dori să mergeţi cu mine, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Clara îl privi surprinsă.

– Cu siguranţă nu am nicio obiecţie împotriva doamnei Teagarden. De ce aş avea?

El râse.

– Nu, nu mă gândeam la o obiecţie în privinţa mătuşii mele, ci împotriva îndrăznelii mele de a vă folosi pentru o conversaţie inteligentă în timpul mesei. Aveţi o fire foarte amuzantă.

Clara suspină.

– Şi eu care credeam că mă iubiţi pentru frumuseţea mea excepţională!

El tresări surprins şi apoi zâmbi.

– De ce nu vă temeţi să mă tachinaţi? Cele mai multe fete nu fac altceva decât să suspine şi să se agite în preajma mea.

– Păi, cu greu pot să spun că sunt o fată, milord. Şi pe urmă, nu sunteţi serios când îmi faceţi curte. Prin urmare, putem fi prieteni, iar eu mă ofer să vă amuz în timpul cinei cu mătuşa dumneavoastră.

– Nu, spuse el uşor. Nu pot fi serios când vă fac curte. Şi cu toate astea...

Ea îşi aplecă capul şi aşteptă, dar el nu termină ce voia să spună şi se mulţumi să zâmbească.

– Nu ar trebui să vă reţin prea mult. Astăzi aţi avut deja o zi plină.

Clara dădu din cap aprobator, apoi îl privi cu asprime.

– Cum de ştiţi asta?

– Cumnata dumneavoastră mi-a spus întreaga poveste despre plimbarea neplăcută pe care aţi făcut-o de dimineaţă. Aţi fost foarte curajoasă.

– Nu ştiu cum de aţi ajuns la această concluzie. În fond, n-a fost decât un pic de ceaţă care mi-a făcut însoţitorul să se împiedice şi să se lovească la cap. Oricum, asta era versiunea pe care i-o spusese lui Beatrice.

Privirea lui stărui asupra ei, un moment.

– Într-adevăr.

Apoi îi zâmbi din nou. Ochii lui păreau mai degrabă visători când zâmbi, făcându-l să semene cu un înger curtenitor.

Clara îşi stăpâni un oftat. Şi-ar fi dorit să îl ţintuiască pe scaun, pentru a-i fi model ore întregi. Desigur, i-ar fi trebuit un birou adevărat. Nu i-ar fi putut cere să stea în dormitorul ei...

– Să vin după dumneavoastră la şapte?

– Hmm?

– Marţi seara? La şapte?

Clara clipi.

– O, da, sigur. Râse în sinea ei. Îmi pare rău. Mă gândeam din nou să vă desenez. Mă port prosteşte când fac asta.

Zâmbetul lui se stinse, iar privirea i se înăspri.

– O, nu, doamnă Simpson. Dumneavoastră nu vă purtaţi prosteşte niciodată.

După ce Lord Reardon ieşi, Clara îşi aminti de pachetel. Îl desfăcu, aşteptându-se să găsească batista ei

simplă. În schimb, se trezi cu o superbă batistă din dantelă de Bruxelles... o batistă demnă de o ducesă.

Clara o ridică cu gingăşie întrebându-se ce voia Lord Reardon să spună cu acest cadou. Nu se putea să îşi exprime o afecţiune pentru ea, nu? Un bărbat ca el? Nu, cu siguranţă dorise să îşi exprime aprecierea pentru portretul pe care i-l făcuse.

Ceasul din hol sună şi Clara zâmbi. Doar şase ore scurte mai erau până când se va transforma din nou în Clara Rose.

13

Când ajunse acasă, Dalton se duse direct în birou, tânjind cu ardoare după puţină pace. În timp ce se relaxa în camera mare, verde, mirosind plăcut a piele şi ţigări fine, îşi simţi umerii începând să i se relaxeze.

Cearta de la club îl extenuase şi îl lăsase puţin cam deprimat. Ca de obicei, bărbaţii îi vorbiseră cu o lipsă de respect cu greu ascunsă, numindu-l „cavaler", o aluzie iritantă care îi aducea în minte diferenţa de clasă socială care stătea în calea integrării lui totale.

După câteva ore, îmbrăcase costumul „Monty" pentru încă o aventură la miezul nopţii. Ţinând cont de ceea ce citise în documente, Wadsworth punea la cale şantajarea unei persoane importante, dar nu ştia a cui. Dalton era foarte interesat de progresul planurilor lui Wadsworth.

Oare Rose nu avea nimic de-a face cu acest interes?

Dalton îşi frecă ceafa, protejându-şi capul, deşi pulsaţia dureroasă dispăruse la un moment dat. Nu era

tocmai pregătit să analizeze atracţia pe care o reprezenta Rose. Avea toate motivele să creadă că se simţea doar puţin privat de ceva. În fond, nu era călugăr.

Chiar şi doamna Simpson avea un efect asupra lui, ceea ce nu făcea altceva decât să arate cât de departe ajunsese. Mai mult, în momentul în care James îl salvase, în după-amiaza asta, ajunsese chiar să o placă pe această femeie.

Totuşi, în timpul petrecut în compania ei, gânduri legate de Rose îi străbătuseră mintea. Ardea de dorinţa de a o părăsi pe doamna Simpson, pentru a ajunge la floarea lui obraznică. Dorea să îi audă râsul moale, să îi vadă zâmbetul mortal... să îi simtă mirosul de trandafir.

Rose cea curajoasă şi amuzantă, conducându-l, de mână, prin întuneric ...

Arată-mi calea, floarea mea. Te voi urma oriunde.

Dar asta era cu siguranţă ceea ce nu putea face. Ea nu era pentru el. Era pentru un bărbat ca Monty, un spirit liber, care îi putea da ceea ce îşi dorea, care ar fi putut trăi fericit în lumea ei, care nu ar fi obligat-o să trăiască nefericită în a lui.

Îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului. Poate că exagera. Era doar o persoană care deţinea informaţii importante, până la urmă o fată pe care o plăcea şi o respecta, care îl ajutase să ajungă la secretele lui Wadsworth.

Abia aştepta clipa când o va vedea din nou, probabil din cauza nerăbdării lui de a rezolva acest caz şi de a-şi dovedi singur că este capabil să îi conducă pe Mincinoşi.

Focul din biroul lui asigura o atmosferă caldă şi plăcută. O odihnă de câteva ore...

Se sprijini de scaun şi închise ochii, dar îi deschise imediat, când uşa se deschise brusc şi se trânti de perete.

Dalton sări în picioare, cu faţa spre uşă, pregătin-

du-se instinctiv pentru luptă. Majordomul era în picioare, în faţa uşii larg deschise, asudat şi însângerat pe antebraţe. Ceva ud şi îmblănit atârna în strânsoarea lui grijulie.

– Milord, dacă îmi mai ordonaţi să spăl din nou monstrul acesta, voi cere respectuos să fiu mai degrabă cercetat de Curtea Marţială.

Dalton îşi zise că nu era o ameninţare fără temei. După tonul stins al vocii majordomului, era cu siguranţă o prezentare a stării de fapt.

– Dar era aproape inconştientă când ţi-am dat-o.

– S-a trezit destul de repede când am pus-o în cadă.

– Înţeleg. Dalton se uită în jos spre creatura contorsionată care atârna în mâinile majordomului. Te aştepţi să o iau eu?

– Sau să mă scăpaţi de această nenorocire cu un glonţ.

Dalton se uită la ghearele scoase ale animalului, la urmele roşii de pe mâinile şi braţele bărbatului. El îşi scosese redingota şi o lăsase alături de jiletcă, înainte de a intra în birou, cu câteva minute înainte. Se uită spre piepţii cămăşii sale, apoi din nou spre dungile însângerate de pe cămaşa udă a majordomului.

Dalton îşi puse din nou jiletca. Pe urmă şi redingota. Hainele puteau fi înlocuite, dar majordomul nu părea că se va vindeca prea curând.

– Uri, găseşte-mi un prosop, ordonă Dalton.

Tânărul valet făcu un pas înapoi.

– E-eu, domnule?

De necrezut. Uri fusese soldat brav, un spadasin de clasă, şi un servitor absolut indispensabil. Dalton se uită spre el.

– Laşule!

– Da, domnule!

– Prosopul este pentru majordom, Uri. Şi pentru mine.

Uri răsuflă uşurat.

– Da, domnule. Mulţumesc, domnule. Se năpusti pe hol, strigând de zor după cameristă.

Când veni cu prosopul, Dalton îşi înfăşură o parte din el pe ambele braţe şi se apropie cu grijă de majordomul în suferinţă. Un urlet cumplit ieşi din bestia care atârna, şi o gheară zbură cu repeziciunea fulgerului în direcţia lui Dalton.

– L-ai rănit? Lui Rose nu i-ar plăcea dacă animalul ei favorit ar fi rănit.

– Absolut deloc, milord. Monstrul stă chiar confortabil, în afară de faptul că este ud.

– A... bine. Dalton făcu un pas mai aproape. O altă lovitură şi un alt urlet demonic. Dalton răsuflă adânc. Pot să te întreb de strategia adoptată până acum? Ca să ştiu ce să evit, dacă mă înţelegi.

– Nu, milord, nu puteţi. Nu aveţi cum.

Dalton suspină.

– Da, mă tem că înţeleg.

– Număr până la trei, milord, dau drumul animalului şi fug să îmi salvez viaţa. Puteţi să păstraţi compensaţia pentru concedierea mea pentru a vă angaja o armată.

– Haide, haide, nu este nevoie de atâta dramatism...

– *Unu.*

– În fond, este doar o pisică...

– *Doi.*

– O, perfect! Dalton sări înainte, cu prosopul întins. Reuşi să îi înfăşoare o parte din el în jurul picioarelor din spate, ţintuindu-i uşurel ghearele ascuţite. Asta îi dădu ideea de a arunca restul prosopului în jurul picioarelor din faţă ale creaturii şi peste cap, lăsându-i afară numai nasul roz şi o jumătate de mustaţă.

Dalton arăta ca şi cum ar fi ţinut un copil în braţe, un copil demonic, ale cărui urlete prevestitoare de rău nu puteau fi înăbuşite.

– Atunci vă las, milord.

Pachetul se răsuci şi ţipă în braţele lui Dalton.

– Nu, *aşteaptă*... Bărbatul care ar fi rămas lângă Dalton, chiar dacă ar fi fost înconjuraţi de o sută de duşmani, plecase, evadând pe hol ca un şobolan care părăseşte o corabie ce se scufundă.

Era pe cont propriu. Cu grijă, Dalton puse legătura sub braţ. Prosopul era deja foarte umed, iar în cameră era rece. Pisicilor le plăcea căldura, nu? O duse mai aproape de foc, folosindu-se de mâna liberă pentru a întoarce fotoliul cu faţa spre foc.

Se aşeză, lăsând cu prudenţă animalul înfăşurat să i se odihnească în poală. După un moment de gândire, îşi zise că poate nu era cea mai bună idee. Era un loc vulnerabil. Îşi întinse braţul şi luă o pernă de pe divan, pe care o aşeză între pisică şi „bijuteriile" personale.

Abia apoi îşi permise să se relaxeze un pic. Putea să stea aici un timp şi să permită căldurii să usuce creatura. Poate că acea baie o curăţase suficient.

În fond, se spune că pisicile au grijă singure să rămână curate. Viaţa fusese cu siguranţă grea pentru această creatură, dacă renunţase la o activitate instinctivă. O străfulgerare de simpatie îl luă prin surprindere.

Dacă era cineva pentru care ar fi trebuit să îi pară rău, atunci acesta era majordomul. Sau chiar pentru el însuşi, deoarece fusese procopsit cu îngrijirea acestei bestii, pentru a-şi ţine promisiunea faţă de Rose.

Rose. Dalton îşi dădu seama că zâmbea. Se surprinsese făcând acest lucru mult mai des în ultima vreme, în special când se gândea la o anumită servitoare.

Pisica se oprise din mieunat şi stătea nemişcată. Îngrijorat, Dalton se aplecă să arunce o privire prin tunelul îngust de pânză şi văzu un ochi răutăcios, verde, strălucitor.

– Pis, pis, pis, o chemă el blând.

Urletul de răspuns fu atât de adânc, încât aproape îl simţi înainte de a-l auzi. Sunetul îi ridică părul de pe ceafă, şi el se îndepărtă repede. Bine. Nu se va mai uita. Fără *pis-pis*. Înţelese.

Dalton îşi aminti unde era, ţinând cu grijă legătura şi simţind căldura jăraticului pe faţă. Casa era tăcută. Servitorii se ascundeau toţi la parter, fără nicio îndoială. Ai naibii laşi!

Ar fi trebuit să fie la club, sau măcar să treacă pe acolo căci era preocupat de lupta lui pentru a obţine respectul Mincinoşilor.

Liverpool credea că Dalton dorea putere şi influenţă, că preluarea conducerii Mincinoşilor îl va plasa într-o poziţie pentru a avansa ca prim-ministru, într-o bună zi.

Liverpool se înşela.

Ceva în poala lui Dalton începu să vibreze. Înmărmurit, se uită în jos şi văzu că mângâia, absent, legătura umedă pe care o ţinea. Aplecându-se cu grijă, fără să-şi oprească mângâierea ritmică, aruncă o privire spre pisică.

Sunetul care ieşea din animal nu mai era decât un tors înfundat. Îl *plăcea?*

Dalton îşi sprijini capul de spătar şi râse cu putere. Cineva îl plăcea, în sfârşit, cineva pe care nimeni altcineva nu îl putea suferi.

Cu excepţia lui Rose.

– Ea ne place pe amândoi, nu-i aşa? Mâţa continua să toarcă. Monstrul şi hoţul.

Oare l-ar mai plăcea dacă ar şti că nu era hoţ?

Clara reuşi în sfârşit să se strecoare în mansardă, după ce le spusese gemenelor versiunea cenzurată a aventurilor ei de cel puţin cinci ori.

De data asta, îl aşteptă pe Monty cu fereastra deschisă şi cu o lumânare aprinsă. Avusese o zi lungă, aşa că adormi pe mormanul de draperii vechi pe care le scosese din cufăr.

Se trezi şi îl văzu îngenuncheat lângă ea. Obrazul îi pulsa din cauza atingerii degetelor lui fierbinţi. Smulsă din oboseală, ea îi zâmbi adormită.

– Eşti bine, boboc de trandafir? Te-a muncit stăpânul prea mult astăzi?

Clara aprobă şi deschise gura să îi răspundă, dar fu surprinsă de un căscat brusc. Îşi puse o mână pe gură, stânjenită, dar Monty chicoti.

– Ar trebui să caşti. Eşti trează la o oră foarte târzie.

– Ca şi tine, îi răspunse ea zâmbind. O, era fericită să îl vadă. Ochii lui cenuşii licăreau în spatele măştii, iar dinţii îşi arătau albeaţa la lumina lumânării. Flacăra lumânării pâlpâia mică şi slabă, şi totuşi era cea mai puternică lumină în care îl văzuse.

– Eşti frumos, şopti ea, apoi se opri. Roşi. Cel puţin, cred că eşti. Nu am cum să ştiu cu adevărat, nu?

Monty se aplecă mai aproape pentru a-i şopti în ureche, cu respiraţia fierbinte şi mângâietoare:

– O să te las să-mi scoţi masca.

Numai gândul de a dezbrăca acel trup puternic îi trimise o fierbinţeală până sub pântec. Dintr-odată – *cu disperare* – îl dorea. Probabil că văzuse asta în ochii ei când se îndepărtă, căci zâmbetul din ochii lui dispăru.

– Îmi pare rău, Rose. Nu ar trebui să mă joc...

– Nu, nu ar trebui! Se ridică repede, lovindu-l în umăr căci rămăsese în calea ei. Odată ce se ridică în picioare, simţi că îi era mult mai uşor să respire.

Dalton se blestemă, dar rămase în faţa ei. Nu avea nicio intenţie să profite de Rose, însă de câte ori se afla în preajma ei nu se putea opri să vorbească în maniera de

flirt a lui Monty. Ca şi cum Monty ar fi fost un om adevărat, poate chiar adevăratul bărbat din străfundul său. În fond, cine ştie ce rămăsese după ani întregi de cizelare?

Câteodată nu se putea recunoaşte în oglindă, era doar o imagine mai tânără a lui Liverpool.

Şi acum Rose a lui cea neînfricată se uita la el cu ochii plini de îndoială şi dor. Ar fi un ticălos, să se joace aşa cu ea. Dacă se îndrăgostea de el? Cum ar fi fost pentru ea să afle că este un gentilom, un nobil, ceea ce îl distanţa de ea, şi că doar se folosise de ea pentru a intra în casa lui Wadsworth?

Ar fi putut fi pedepsită pentru ceea ce făcea pentru el. *Sau spânzurată!*

Pentru câteva clipe i se opri respiraţia. Doamne, nu se gândise niciodată la asta. Trebuia să o scoată de acolo, decise el. Nu ca să o angajeze el, desigur. Nu ar fi fost corect, simţind pentru ea ceea ce simţea şi intuind sentimentele ei *pentru el.*

Va vorbi mâine cu Agatha şi Simon şi le va cere să o ia sub protecţia lor. Va fi tratată bine printre vechii tovarăşi, şi o va putea vedea şi el din când în când...

Nu. Ar fi mai bine să nu o mai vadă deloc. Nu ar face decât să îi accentueze starea de confuzie. Nu trebuia să îşi facă nicio speranţă în ceea ce îl privea. După noaptea asta, îi va găsi un loc sigur, departe, şi nu o va mai vedea vreodată.

Sau, poate, mai târziu, când nu va mai suferi gândindu-se la ea.

Clara îşi făcea de lucru aranjându-şi boneta, în timp ce depăşea momentul acela de dorinţă mistuitoare. Apoi luă lumânarea. Când se întoarse spre Monty, sentimentele nu i se puteau citi pe faţă.

– Vrei să mergi spre birou? Stăpânul trebuia să aibă

o altă întâlnire în noaptea asta. Vocea îi suna destul de normal.

Monty se uită la ea ciudat.

– Nu ştii dacă a avut întâlnirea sau nu?

La dracu', îi scăpase.

– Eu... Eu m-am prefăcut că sunt bolnavă şi am venit sus să te aştept. Într-adevăr, adevărata Rose era răcită şi în clipa aceea dormea în mansarda Clarei, cu o pătură călduroasă pe picioare şi cu o cataplasmă pe piept. Sunt sigură că întâlnirea a avut loc, pentru că bucătarul a muncit o zi întreagă. Dovada acestui lucru era mirosul de mâncare care ajunsese până în mansardă.

– Ia cina cu ei în birou?

Ea râse.

– Sigur că nu. Iau o cină târzie în salon, apoi se retrag în birou cu vin de porto şi ţigări.

El păru intrigat.

– Unde este salonul?

– Vino, am să îţi arăt.

Coborâră la parter pe scara pentru servitori, de data asta cu lumânara aprinsă. Clara simţea că era periculos pentru amândoi să rămână în întuneric cu Monty.

Gânduri despre frumosul ei tâlhar îi bântuiau mintea, în timp ce îl conducea spre holul care dădea spre salon. Sfeşnicele erau încă aprinse, aşa că stinse lumânarea şi o lăsă pe scări.

Când deschise uşile salonului, rămase descumpănită văzând focul aprins şi masa aşezată, în lumina strălucitoare a candelabrului. Dintr-odată, îşi dădu seama de ce era încă atât de puternic mirosul mâncării, la o oră atât de târzie.

– O, nu! Se întoarse şi îl împinse pe hol. Probabil că întâlnirea a fost amânată. Repede, înapoi la scări!

El se mişcă, dar nu suficient de repede. În capătul

îndepărtat al holului, uşa din faţă se deschise şi făcu loc unui grup mare de gentilomi, care discutau, în timp ce Soames le lua hainele.

Clara îl împinse pe Monty înapoi în salon cu o mână şi închise uşa. El se întoarse să fugă pe uşa din partea opusă, dar ea îl opri.

– Nu, uşa aia dă spre bucătărie! Cu siguranţă că acolo sunt mulţi oameni.

Nu avea de ales. Clara îl trase spre locul ei favorit în care se ascundea – în bufetul din perete. Cu câteva luni în urmă îl golise de supierele şi feţele de masă pline de praf, fără ca cineva să observe. Era suficient spaţiu pentru o persoană. Spera că vor încăpea două.

Deschise larg uşa dulapului şi îl împinse pe Monty înăuntru. El pătrunse cu grabă, o trase după el şi închise uşa, rămânând amândoi în întuneric.

Oaspeţii lui Wadsworth îşi începură cina cu o discuţie vie despre desenele lui Sir Thorogood, ceea ce o făcu pe Clara să simtă un val de mândrie. Vocile se ridicau în afara dulapului. Reuşise, cu siguranţă, să le inspire o dispută dură despre dragostea cumpărată. Sau poate vorbeau despre război?

– Mai degrabă îmi place noţiunea, spuse o voce. O amantă este exact ce este ea pentru mine.

– Este mult prea poetic pentru gusturile mele, sir, adăugă o altă voce, una pe care Clara o recunoscu ca fiind a lui Wadsworth. Prefer să păstrez lucrurile în manieră de afaceri. Plată pentru serviciile oferite.

O a treia voce intră în discuţie, un ton jos şi cultivat, care o făcu pe Clara să se gândească la încăperi destinate desenatului şi la plimbări în parc.

– Wadsworth, se arată rădăcinile tale plebee. Nu pot să particip în afacere la nivelul statutului meu. Pur şi

simplu nu accept ideea. Nu, prefer să mă gândesc la un vin bun, să mă înfrupt, apoi să îmbătrânesc lângă cineva mai... rentabil.

Se auziră râsete şi un murmur aprobator, deşi Clara nu putea înţelege de ce. I se părea greu să se concentreze pe orice altceva care nu era Monty. Era mult prea aproape. Parfumul lui o înconjura şi devenise parfumul ei. Căldura lui străbătea straturile de haine, devenind căldura ei.

– Tremuri, îi şopti el în ureche. Trebuie doar să taci, nu ne vor găsi aici.

El nu înţelesese. Ultimul lucru pe care îl simţea era teama. Poate doar o urmă, dar care adăuga un plus celorlalte tensiuni care îi traversau trupul.

Când mâna lui se ridică puţin pe şoldul ei, ea tresări. El îi apăsă ferm coapsa.

– Sst.

Clara îşi simţi coapsele tremurând. Ar fi vrut să îşi mişte mâna. Singura problemă era că îşi dorea să o îndrepte spre un loc mult prea scandalos al corpului ei. Ca să fie mai precisă, spre alte câteva locuri.

14

Dalton avea o problemă, care creştea cu fiecare moment. Corpul cald şi ferm al Clarei îl înnebunea. Îşi înclinase uşor capul pentru a-i şopti, şi nu mai era în stare să şi-l mute. Mirosea la fel de plăcut a femeie şi a petale de trandafir, şi din ce în ce mai mult, a pasiune.

Pielea gâtului ei era atât de aproape, încât îi putea simţi fierbinţeala pe buze. Doar câţiva centimetri şi ar putea să o guste. Numai Dumnezeu ştia cât de mult îşi dorea s-o facă.

Din salon se auzeau zgomotele argintului lovit de porţelan, amestecat cu zgomotul scaunelor mişcate. Cina se terminase, şi adunarea se va muta curând în birou. Vor putea să plece în siguranţă, după ce servitorii vor strânge masa.

Nu dorea să plece. Dorea să rămână lipit de Rose, în acest spaţiu mic, cu respiraţiile fierbinţi amestecându-li-se şi cu fiecare mişcare transformându-se într-un dans de modă veche. De fapt, dorea mai mult. Mult mai mult...

Cedă ispitei. Doar să o guste scurt, pe furate. Doar o atingere a limbii lui pe pielea ei parfumată.

Ea tresări uşor şi el îşi apăsă palma şi mai ferm pe coapsa rotundă. O ţinu nemişcată. Domnul să-l ajute, dacă ar fi protestat, nu era sigur că ar fi ascultat-o.

În schimb, ea îşi lăsă capul să îi cadă, pe umărul lui, expunându-şi şi mai mult gâtul moale explorării gurii lui.

Un suspin uşor îi scăpă, un suspin de abandonare şi de dor, sau cel puţin aşa îl interpretă el.

Clara nu avea alte simţuri la îndemână în afară de atingere şi de miros. Întunericul îi dădea confortul anonimatului. Dacă nu puteau vedea ceea ce se întâmplă, poate că nici nu se întâmpla cu adevărat.

Şi totuşi, căldura gurii lui pe pielea ei era foarte reală, ca şi apăsarea chinuitoare a mâinii lui pe coapsă. Mai ales acum, când degetele lui trasau urme care se potriveau cu modelul spiralei descrise de limba lui.

Fiecare atingere uşoară lăsa o urmă fierbinte. Îşi imagină că, dacă s-ar uita în jos spre mâna lui, ar vedea flăcări apărând sub atingerea lui.

Îşi strânse coapsele, involuntar, şi şoldurile ei se rotiră fără să mai asculte comanda minţii ei. Îl simţea dur în spatele ei, de parcă ar fi fost sprijinită de o bară de fier.

Dacă nu se înşela, era o bară destul de mare. Se

învârti, experimentând, şi simţi ca răspuns o apăsare a vintrelor lui pe fesele ei. Propriul ei sex era fierbinte, umflat de o nevoie neostoită.

Corpul îi era străin. De unde venise toată această nevoie? Cine era femeia aceasta care se apăsa în mod scandalos de un străin, în întuneric?

Era Rose. Rose, care îşi strecură mâna pentru a o acoperi pe cea de pe şoldul ei. Rose, care îşi înclină capul pentru a chema gura lui fierbinte spre lobul urechii ei.

Era Rose cea care lăsa fierbinţeala lui să o pătrundă şi să se contopească cu propria dorinţă adunată de ani.

Şi tot Rose era cea care îi chema mâna să o atingă pe talie, sub panglicile tremurânde care îi acopereau sânii.

Scoase un sunet slab când el o cuprinse şi îşi frecă degetul de sfârcul care se ridicase prin corset. Sunetul fusese mult prea tare, şi amândoi încremeniră de teamă. Dar zgomotul discuţiilor nu se opri, şi într-un sfârşit îşi permiseră să respire.

Şi totuşi, sentimentul fugar de teamă nu reuşise să le adâncească dorinţa, iar iminenţa pericolului le oferi o scuză pentru a profita de acest moment concentrat şi fierbinte de arest până la capăt.

Fără să se mulţumească cu sânul acoperit de haine care îi umplea palma, Dalton alunecă cu mâna spre gâtul ei şi începu să îi lărgească gulerul rochiei de culoare maronie. Fiecare centimetru de piele expusă era întâmpinat cu un sărut de mulţumire.

Rose a lui tremura acum atât de tare, încât, pentru un moment, Dalton ezită. Îi era frică de el? O obliga cumva să facă ceva ce nu îşi dorea?

În timp ce el ezita, Rose scoase un sunet mic şi se frecă din nou de erecţia lui, făcându-l să îi iasă ochii din cap din cauza dorinţei. Era mai excitat decât îşi amintea

să fi fost vreodată, dorinţa provocându-i o adevărată durere în vintre.

Respiraţia i se înteţi şi pulsul i se accentuă, până când simţi că dorinţa lui devine periculoasă. Însă respiraţie lângă respiraţie, inimă lângă inimă, dorinţa ei părea să ţină pasul cu a lui.

Rochia ei alunecă şi îi imobiliză braţele. Sânii îi erau şi mai strânşi, marginea decolteului trasând un semn adânc în carnea moale.

Din fericire, Dalton era experimentat în desfacerea nasturilor de rochie pe întuneric.

Clara simţi fiecare nasture care ceda uşor, ca pe ceva inevitabil. Părea că Monty fusese prins în aceeaşi vrajă ca şi ea.

– Dulce, murmură el, eliberând-o din strânsoare. Rose a mea, indiferent de nume...

Shakespeare? Doamne, exista ceva mai atrăgător decât un hoţ mascat, care citea poezii? Ultima fărâmă de voinţă a Clarei se topi sub şoapta lui tandră.

Ar fi simţit la fel dacă ar fi ştiut cine era cu adevărat... nu asta vrusese să spună?

Aşa cum ar face şi ea.

Ultimul nasture cedă, şi corsajul rochiei căzu. Pentru un moment, îşi aminti cum îşi revenise din leşin în noaptea aceea, în grădină. Apoi gândul fu îndepărtat de atingerea lui care o arunca în flăcări.

Sânii îi erau goi. Simţea respiraţia lui fierbinte, trecând peste ei, în timp ce buzele lui Monty se întoarseră să-i sărute gâtul.

Nu mai stătuse niciodată goală în faţa unui bărbat. Se simţea atât de vulnerabilă, şi totuşi liberă. Când palma lui îi cuprinse sânul, ea tresări la atingerea fierbinte. Apoi mângâierea începu, şi ea uită cu totul că erau doi străini.

Mai întâi i-l prinse în palmă strângându-l cu blândeţe.

Apoi îşi lăsă degetele să traseze o spirală care descreştea, până când vârfurile degetelor îi strânseră, uşor, sfârcul.

Ea se zvârcoli şi el o muşcă uşor de gât, pentru a o ţine nemişcată. Mâna lui repetă mişcarea de tachinare, de strângere pe celălalt sân. Atingerea de pe gâtul ei se combina cu durerea din mijloc, alături de plăcerea şocantă provocată de degetele lui pe sânii ei.

Avea să moară. Chiar atunci, chiar acolo.

Mâna îi părăsi sânul şi el îi eliberă gâtul din strânsoare cu o sărutare. Tremura de dorinţă.

– Nu te opri, suspină ea.

El nu îi răspunse, ci îşi coborî mâna oprindu-se la încheietura genunchiului. Îşi simţi poala rochiei ridicată până la pulpe. Capul îi căzu pe umărul lui.

– O, da, şopti ea. Te rog.

El îi ridică fusta deasupra genunchilor. Clara simţi aerul răcorindu-i pielea, apoi degetele calde care o atingeau în interiorul coapselor.

– Deschide, îi ceru el în ureche, iar ea se supuse. De ce să se opună, când nu simţea decât o imensă dorinţă la fiecare atingere a lui?

Simţi atingerea slabă a mâinii lui pe părul pubian, apoi o apăsare uşoară, de explorare. Cu precizie, el îi găsi centrul plăcerilor, pe care Bentley nu îl localizase niciodată, cu adevărat. Încet, el îşi strecură vârful degetelor şi o atinse într-o mângâiere circulară, care îi tăia respiraţia.

Se răsuci neajutorată spre el. Era doar pe jumătate conştientă de respiraţia lui grea şi de erecţia rigidă care-i apăsa fesele.

Gura lui se întoarse lângă urechea ei.

– Nu scoate niciun sunet, îi ordonă el şi o pătrunse cu degetele mai adânc. Un scâncet de plăcere îi ţâşni din gât, în timp ce se forţa să îi muşte buzele, pentru a-l opri.

Aceasta a fost ultima ei fărâmă de control. Se împinse şi fremătă, eliberându-se.

Îşi reveni, în întuneric, şi auzi doar sunetele respiraţiilor lor grăbite. Brusc îşi aminti unde erau şi de ce.

– Ne-au auzit? şopti ea îngrozită.

El îi sărută urechea.

– Frumoasa mea floare, au plecat de mult. Servitorii strângeau când tu te-ai deschis pentru mine.

Ea îi simţi mâna retrăgându-se de sub cutele rochiei şi dorinţa i se amesteca cu teama. Ce făcuse?

Când putea să o mai facă încă o dată?

– Cred că ar fi mai bine să pornim spre mansardă, bobocule.

– D-da, şopti ea. Deschise încet uşa dulapului şi aruncă o privire afară. Când se convinse că nu mai era nimeni, ieşi. Roşie de furie şi incapabilă să se uite spre Monty, ajunse în hol şi apoi în siguranţa scărilor pentru servitori.

El o ajunse din urmă pe scări şi rămaseră din nou singuri, în întuneric.

– Nu cred că mai putem aprinde lumânarea acum. O apucă de mână. Condu-mă, floarea mea.

Clara nu îi putea răspunde. Putea numai să urce treptele, năucă de umilinţă şi de dorinţă.

Dalton era încă aprins. Încercase să nu îi arate intensitatea dorinţei sale. Îi venea să-i ridice din nou fustele şi să o sprijine de perete...

Fusese atât de fierbinte şi de pregătită pentru el. Dalton încă se gândea s-o trimită undeva, în siguranţă, departe de locul acesta. Dacă ar fi fost Monty – tâlharul, ar fi putut împărţi salteaua din mansardă cu dulcea Rose, în seara asta.

Când ajunseră în mansardă, lumina lunii răzbătea prin

fereastra deschisă. Argintul razelor dădea camerei aerul unui locaş de basm. Era umed şi rece, şi totuşi magic.

– O! Ea înaintă, aşezându-şi mâinile pe pervaz şi ridicându-şi faţa spre cer. Ador lumina lunii.

– Şi ea te adoră pe tine, şopti Dalton din spatele ei. Era atât de dulce în lumina curată, o fecioară blondă, dăruită lui de lună pentru acest ultim moment.

Un vis, ştia. Şi totuşi simţea că, dacă ar fi pierdut această fantezie, nu i-ar mai rămâne altceva în afară de muncă seacă, pentru tot restul vieţii lui.

– Nu voi mai veni, spuse el. Devine mult prea riscant.

Ea se întoarse spre el, cu faţa ca o mască a unui arlechin, în semiîntuneric. Şi totuşi trebuia să o vadă în lumină.

– Devine prea periculos pentru tine?

Cu un zâmbet, el dădu din cap.

– Nu, drag boboc de trandafir. Este mult prea periculos pentru tine.

Ea îl privi îndelung, apoi se întoarse încă o dată spre lună.

– Deci, nu te voi mai vedea, nu?

– Nu. Era mai bine aşa. Va verifica să fie mai bine, iar viaţa lui va fi puţin mai luminoasă, ştiind că ea avea parte de puţină fericire.

– Atunci, doar pentru noaptea aceasta, Monty...

– Da?

Se întoarse şi îl privi drept în ochi.

– Numai pentru noaptea aceasta, vrei să fii iubitul meu?

Dacă Monty nu îi răspundea imediat simţea că va arde din cauza focului din interiorul ei.

Poate că ar trebui să îi aducă aminte de plăcerea pe care o putea împărtăşi. Păşi mai aproape şi îşi trecu palma peste haina lui, iar degetele îi alunecară pe sub jiletca

aspră, trasând cercuri mici pe cămaşa lui moale. Putea simţi ritmul inimii lui de sub degetele ei.

– Lasă-mă să îţi dau înapoi ceea ce mi-ai dat tu, Monty.

Respiraţia lui devenea din ce în ce mai grea.

– Dar... nu mă voi întoarce, Rose. Tu... Nu pot să fac asta şi pe urmă să te părăsesc.

Tâlharul ei onorabil. Se apropie mai mult şi îi atinse gâtul cu buzele.

– Nu mă lăsa neiubită, dragul meu, şopti ea lângă urechea lui. Nu am întâlnit niciodată un bărbat pe care să îl doresc aşa cum te doresc pe tine. Şi nu voi mai întâlni un altul. Vrei să îmi trăiesc zilele fără să ştiu cât de minunat este, cât de minunat poate fi?

Acum el era cel care tremura. Îi putea simţi inima pulsându-i sub buzele ei mângâietoare. Şi totuşi, nu o atinsese, nu făcuse nicio mişcare.

Ea aşteptă, numărându-i bătăile inimii, în timp ce el nu făcu niciun gest.

Deci, se terminase. Clara se smulse de lângă el şi îşi înclină capul, înfrântă.

– Îmi pare rău. Am crezut...

El o strânse tare la piept şi o sărută. Era un sărut lacom, iar ea îi răspunse cu propria-i nevoie care o mistuia.

De data asta, ambele mâini ale lui Dalton erau libere să o mângâie. Încercă să îşi amintească de ce nu ar fi trebuit să îşi treacă palmele de-a lungul spatelui ei zvelt, spre pieptul ei rotund, dar rotunjimile ei îi şterseră din minte ultimele urme ale raţiunii.

Nu exista niciun Lord Etheridge. Nu era niciun Club al Mincinoşilor.

Era doar golul rece al singurătăţii sale şi căldura lui Rose în lumina lunii.

Clara nu își dorise niciodată să atingă un bărbat așa cum voia să îl atingă pe Monty. Mâinile îi tremurau de nevoia de a-i atinge trupul. Râse ușor la încercările ei neizbutite de a-i desface jiletca, dar el îi acoperi zâmbetul cu gura lui fierbinte și își smulse vesta, rupându-i nasturii.

Îl dorea, oh, cum îl dorea. Și totuși puterea dorinței ei părea infimă în comparație cu torentul nevoii lui. Era devorată.

Nimeni nu o dorise atât de mult. Dorința lui era aspră și copleșitoare. Îi fura răsuflarea cu sărutările lui, îi aprindea simțurile cu mâinile și tot i se părea că nu e destul.

Fu nevoie doar să facă o mișcare pentru a-i scoate cămașa din pantaloni. El o sfâșie și o aruncă într-o parte. Când degetele ei pipăiră nasturii de la pantalonii lui, descheindu-i, Dalton era excitat la maximum.

Corpul lui era uimitor. Clara nu mai văzuse niciodată un bărbat complet gol, și se lipi de pielea lui cu o intimitate care umbrea tot ceea ce se întâmplase între ea și Bentley.

Monty era gol ca o statuie grecească, dar sub mâinile ei cercetătoare nu era marmură rece, ci un mascul fierbinte, al cărui sex dur o făcea să se topească de dorință. Dacă ar fi putut, ar fi desenat fiecare centimetru al zeului ei grec, cu cerneală argintie, pentru a prinde licărul lunii pe întinderile goliciunii lui puternice.

Doar masca îi umbrea ochii în întuneric, masca ce îi ascundea identitatea. Masca pe care, slavă Domnului, nu făcu nicio încercare să o înlăture. Masca însemna misterul și visul care, în mintea ei, era Monty.

Indiferent cât de mult își dorea să îl vadă, o parte din ea știa că, atunci când masca ar fi îndepărtată, visul ar lua sfârșit. În clipa aceea ar fi trebuit să se trezească și să redevină corecta Clara.

Undeva în timpul „luptei", hainele ei dispăruseră și ele, în timp ce se îmbrățișau în lumina lunii. Tremura în aerul rece al mansardei, dar tremurul ei nu avea nimic de-a face cu frigul.

El o întinse pe salteaua de draperii, continuând s-o sărute sălbatic.

Când veni peste ea, cu o coapsă desfăcându-i-le pe ale ei, ea îl opri o clipă. Avea nevoie pentru un moment de simțuri și de respirație.

– Nu vreau să rămân însărcinată, îi spuse ea cu respirația tăiată. Nu este timpul potrivit.

Din câte se pare, el nu se gândise la asta, pentru că rămase cu capul plecat o vreme. Clara se întrebă dacă nu era obișnuit cu femeile. Chiar și ea învățase trucul conceperii planificate de la Bentley, care nu fusese interesat de a fi prea repede tată.

Apoi Monty își coborî ușor gura peste a ei și o sărută blând, cu nevoia dură încă prezentă sub tandrețe.

– Dacă lucrurile ar fi stat altfel, floarea mea, nimic nu mi s-ar fi părut mai frumos decât să fac un copil cu tine.

Lacrimi de nicăieri apărură și ea le alungă cu nerăbdare.

– Dacă lucrurile ar sta altfel, dragul meu, nu te-aș lăsa niciodată să mă părăsești, trecând prin fereastra aceea.

Îi luă obrazul în palme și îl chemă mai aproape pentru un alt sărut.

– Dar suntem cine suntem, dragoste. Mansarda asta, noaptea asta, este tot ce avem. Să nu mai pierdem nicio clipă.

Dalton simți lacrimile care îi arseră buzele. Ceea ce făcea era o greșeală. Era nedrept, însă în același timp cel mai onest moment din întreaga lui viață.

Încet, își apropie corpul dur, fierbinte de corpul ei

moale şi răcoros. Îşi strecură coapsele între ale ei, iar ea îi ură bun venit cu o îmbrăţişare a picioarelor în jurul şoldurilor lui.

– Intră în mine, şopti ea. Te voi păstra acolo pentru totdeauna.

Dalton simţi cum ia foc, la auzul acestor cuvinte. Nu era o împerechere febrilă, aşa cum îşi imaginase pe scări. Era un moment sacru, o promisiune. Dacă va fi cu această femeie, nu va mai fi niciodată ca înainte.

O sărută lung şi apoi o pătrunse încet. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă.

Clara fu sfâşiată de pătrunderea lui, iar şoldurile i se arcuiră ca să îl accepte. Nu era Bentley, nu era nici un iubit anonim. Trăia un moment frumos şi unic, la fel ca Monty.

Lupta ei de a-l primi se domoli şi, ca răspuns, el îşi intensifică mişcarea, până când ea nu mai putu să simtă altceva decât prezenţa lui dură. Era incapabil să mai gândească.

Fiecare pătrundere era o revelaţie, fiecare respiraţie pe care o împărţeau era o promisiune. Ameţită, îşi trecu mâinile peste trupul lui, memorând fiecare centimetru pe care îl atingea. Deasupra ei, el se cutremură şi o pătrunse cu o mişcare înceată, implacabilă. Muşchii maxilarului i se contractau în ritmul mişcărilor, hipnotizând-o odată cu plăcerea care o inunda.

Linia obrazului lui se contura în lumina fantomatică a lunii. Ochii îi luceau în întuneric, misterioşi şi chinuitor de periculoşi.

Ar fi trebuit să îi fie ruşine de ea, dar nu îi păsa. *Nu* putea merge mai departe fără acest moment cu el.

Apoi plăcerea care se răspândea o copleşi şi nu mai gândi nimic. Existau numai senzaţii.

El. Înăuntru. Deasupra. Atingerea lui. Căldura lui.

Dragostea lui.

Apogeul se apropia şi ea păşi cu încredere pe culme. Îşi înfăşură braţele în jurul lui, îl ţinu strâns şi îl luă cu ea.

15

Camera nu se mai învârtea cu ea, însă mintea Clarei încă se străduia să înţeleagă. Ceea ce făcuse era de nedescris. Să îşi aleagă ca iubit un străin?

De ce nu se simţea deloc ruşinată?

De fapt, simţea exact invers. Binecuvântare, poate. Sau poate chiar... speranţă. Ca şi cum inima ei obosită ar fi îmbobocit în sfârşit, la căldura – *fierbinţeala* – dorinţei din ea.

Planuri bizare i se adunau în minte, unele care nu mai îndrăznise să le aibă de când era copilă. Ar putea pleca, chiar acum, cu Monty. Să se căsătorească cu el şi să aibă o cameră mică, să trăiască din nimic altceva decât din dragoste.

Era puţin cam dramatic, desigur. Avea ceva economii, şi era sigură că Monty ar fi văzut sensul unei cariere ceva mai convenţionale.

Desigur, nu îi ceruse să fugă cu el. Dar îi spusese că dacă lucrurile ar fi stat altfel...

Nu i-ai văzut nici măcar chipul.

Clara suspină. Vocea aceea mică şi plictisitoare avea dreptate. Poate că gândea prea departe. Se rostogoli căutând căldura corpului lui Monty.

El zăcea în lumina lunii, cu mască cu tot. Corpul lui frumos abia dacă era acoperit cu un colţ al unei draperii de catifea. Şovăi, apoi o smulse de pe el cu o singură mişcare.

– Hei, uite! Ochii lui se deschiseră şi îi zâmbiră. Şi mie îmi era teamă că vei fi din nou cuviincioasă. El smuci acum draperia cu care era acoperită ea. Cum e turcul şi pistolul.

Clara râse şi îl lăsă să o dezvelească până la talie. Apoi îşi puse o mână pe mâna lui, pentru a-l opri.

– Nu este tocmai cavaleresc, eu să fiu goală puşcă, şi tu nu.

El o privi, surprins.

Clara arătă spre propriul obraz, cu înţeles.

– Ce fel de femeie sunt, din moment ce nu ţi-am văzut încă faţa?

El ridică o mână spre mască. Când ezită, inima Clarei începu să tremure. Apoi el îi aruncă un zâmbet timid.

– Am uitat de ea.

– O, deci nu te-ai născut cu ea? îl tachină ea.

El ripostă, strecurându-şi o mână pe după gâtul ei şi trăgând-o pentru un sărut care îi făcu genunchii să tremure şi picioarele să i de desfacă involuntar. Când îşi deschise ochii, masca dispăruse. În lumina lunii, îi putea vedea fiecare trăsătură a feţei.

Durerea fu cumplită şi bruscă, în timp ce inima ei se spărgea în două.

Dalton aşteptă în tăcere o reacţie, dar cu excepţia ochilor care se deschiseră larg, nu văzu o altă modificare în expresia ei. El se ridică încet. În sfârşit, trebuia să spargă tăcerea.

– Nu îţi place ceea ce vezi?

– Eşti perfect, şopti ea. Cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Dalton înălţă capul să o sărute din nou. Buzele ei rămaseră reci pentru o clipă, apoi se încălziră sub ale lui. El se rostogoli deasupra ei, gata să reia îmbrăţişarea.

Ce îi făcea femeia asta...

Braţele ei se ridicară să se apuce strâns de gâtul lui şi să adâncească sărutul până când rămaseră amândoi fără răsuflare. El se trase deoparte, ascunzându-şi uimirea cu un chicotit slab.

– Dacă aş fi ştiut că voi primi un asemenea sărut, mi-aş fi scos masca din prima seară, o tachină el.

Ea nu zâmbi, doar îi prinse faţa în mâini. Erau lacrimi în ochii ei. El le zări lucirea în ultima rază de lună. O privire aruncată spre fereastră îi confirmă că cerul se acoperise de nori. Lumina se va stinge în curând, în totalitate. Din nou întuneric, ca întotdeauna. Îşi dădu seama că el nu o văzuse încă în lumină.

Dar era timpul să plece.

– Mă voi întoarce, promise el, întinzându-se după haine.

– Nu, spuse ea. Se ridică şi se întoarse ca să îşi tragă peste cap rochia. A fost să fie numai acest moment al lui Rose şi Monty, în lumina lunii. Vocea ei sună înfundat prin pânză, de parcă plângea. Oricum, când se întoarse din nou spre el, părea că îşi revenise.

El se mişcă pentru a sta în faţa ei, înconjurând-o cu braţele.

– Nu pot să plec, pur şi simplu...

Ea îi acoperi buzele cu vârfurile degetelor.

– Eu pot.

Îl duru să o audă spunând asta:

– Tu poţi?

– Nu trebuie să confunzi fantezia cu realitatea, S... Monty. Făcu un pas înapoi. Mansarda asta a fost un tărâm de vis, iar tu şi eu, doar un miraj.

Pentru o clipă, Dalton se întrebă de unde apăruse

răceala asta nouă în tonul vocii ei. Apoi durerea îi blocă toate gândurile.

– Nu am să las să se întâmple asta!

Ultima lucire slabă a lunii muri în spatele norilor, şi ea se pierdu, în întunericul ce invadă mansarda. Auzi un sunet slab, ce semăna cu scrâşnetul de lemn uscat. Apoi nimic.

– Rose! Rose, nu s-a terminat aici. Nu se poate!

Şoapta lui răguşită răsună în toată mansarda, întorcându-se la el dintr-o cameră la fel de goală ca propria-i inimă.

Dalton fierbea în biroul lui secret din mansarda Clubului Mincinoşilor, când Simon bătu în uşa ascunsă şi intră fără să mai aştepte invitaţia.

– La naiba, Simon! Acesta nu mai este clubul tău, îţi aminteşti? Cum să îl stăpânesc pe Jackham cu tine foind pe aici, ieşind de prin pereţi?

– Jakham a plecat în Scoţia, să caute un nou furnizor de băuturi, din moment ce ultimul a fost ridicat pentru că a fost prins făcând contrabandă cu coniac franţuzesc. Preferă să se ocupe de whisky personal.

Dalton se enervă.

– Adică să guste whisky, vrei să spui.

Simon ridică din umeri.

– Jakham se gândeşte numai la profitul pe care îl aduce clubul.

– Dacă aş fi în locul lui Jakham, m-aş îngriji mai mult de aspectul moral al clubului.

– Ai uitat că Jakham nu ştie despre afacerile clubului decât ceea ce le furnizăm ambelor tabere?

– Hoţi sunt de ambele părţi, dacă ar fi să îl întrebi pe Sir Thorogood.

Simon se aşeză pe un fotoliu şi îşi întinse picioarele în faţa lui.

– Cum merge cazul Sir Thorogood?

– Nu este uşor.

– Chiar aşa? Credeam că ai întins o cursă destul de bună omului, cum ar fi să îţi iei două identităţi şi să nu-l scapi din ochi pe Wadsworth.

– O, am descoperit o mulţime de lucruri picante despre Wadsworth şi i le-am pasat lui Liverpool, dar nu am găsit nimic care să îl lege de caricaturistul nostru. Thorogood este mai isteţ decât m-am aşteptat. Nu a fost nicio reacţie la momeala cu impostorul... Ei bine, aproape niciuna.

Simon se ridică.

– Ce vrei să spui?

Dalton îşi frecă ceafa.

– Am fost atacat de tâlhari de două ori, o dată pe o stradă, şi a doua oară în Hyde Park.

– Tu? Sau Thorogood?

– Thorogood.

– Hmm. Ar putea fi doar o coincidenţă sau o simplă răfuială pusă la cale de vreun personaj din caricaturile sale.

– Tocmai. Se pare că omul are un motiv întemeiat să îşi păstreze ascunsă identitatea. Cu siguranţă, nu mi-aş dori ca jumătate din parlament să fie pe urmele ascunzătorii mele.

– Nu cred că este atât de grav.

– Nu ştiu. Cineva m-a urmărit... pe Thorogood. Un bărbat blond, care încearcă să pretindă că nu este nobil.

– Poţi să îl descrii?

Dalton ridică din umeri, cu frustrare.

– Blond, înalt, genul arătos. Destul de tânăr. Ceea ce se potriveşte cu o treime din membrii societăţii. O de-

scriere nu este bună. Va trebui să îl zăresc singur, pentru a-l prinde.

– Cât de des l-ai văzut?

– De două ori, cu ocazia primului atac şi...

– Cealaltă dată?

Dalton descrise faza cu căruţa de cărbune, şi călăreţul blond pe care de-abia îl văzuse.

Simon se aşeză din nou.

– Este cam puţin. Totuşi, dacă instinctul îţi spune că a fost un act premeditat, probabil că aşa a fost. Eşti un fin cunoscător al naturii umane.

Dalton îşi acoperi ochii cu o mână.

– După noaptea trecută nu ştiu dacă mai pot să cred asta. Cel puţin, nu în privinţa propriei mele naturi.

– Noaptea trecută?

Dalton suspină. Nu voia să îşi dea în vileag lipsa de profesionalism faţă de Simon, dar avea nevoie de ajutor ca să îşi pună ordine în gânduri.

– Îţi aminteşti de sursa din interiorul casei lui Wadsworth despre care ţi-am povestit?

– Da, servitoarea Rose.

Dalton aprobă tăcut.

– Am ştiut că nu ar trebui să o fac. Chiar în momentul în care o făceam, am ştiut că este o greşeală...

Simon se dădu înapoi oripilat:

– *Nu ai făcut-o*?

Dalton îşi frecă ceafa.

– Ba da. Pe podeaua mansardei. Mă simt ca un ticălos.

– Eşti un ticălos! Să te implici în timpul unei misiuni în aşa ceva?

Dalton mormăi.

– De parcă nu ai făcut şi tu la fel.

Simon se încruntă, dar se întoarse la fotoliul lui.

– Este diferit. Eu eram îndrăgostit de Agatha.

Afirmaţia îl tulbură pe Dalton, dar alungă acest sentiment.

– Oricum, Rose nu este suspectă. Nu are niciun fel de legătură cu Sir Thorogood.

– Adevărat. Ce ai de gând să faci cu ea?

– Am de gând să o scot de acolo. M-am gândit să o aranjez...

– Nu îmi vine să cred! Poate că este o simplă cameristă, dar...

– Taci, Simon, spus Dalton aspru. Voiam să spun „să îi aranjez o nouă poziţie", imbecilule!

– O! Scuze. Este un subiect mai sensibil pentru mine.

– Ştiu. Trebuie să recunosc că urăsc gândul să renunţ la ea. Este ceva legat de ea...

Simon clipi.

– Ai făcut o pasiune pentru o cameristă, Lord Etheridge?

– E greu de crezut. Dalton îşi încrucişă braţele şi înclină capul, gest care îl identifica cu Liverpool. Îşi aşeză uşor palmele pe biroul din faţa lui.

– Oricum, trebuie să o scot din casa aia. Nu este într-o poziţie tocmai bună, şi, cel mai important, am pus-o în pericol cu activităţile mele. Dacă se află că a ajutat un hoţ...

– Poate fi închisă, termină Simon. Sau mai rău.

– Poate Agatha să o ia? Să găsească ceva mai bun pentru ea?

– O slujbă nouă? Asta este tot ce îi poţi oferi, Dalton?

Dalton ridică o sprânceană.

– Ce altceva aş putea face?

Clara aruncă ultima haină sobră, de doliu, din dulap, în geanta de pe podea, şi îngenunche pentru a ajunge la

cufărul ei secret de sub pat. Îl scoase afară şi îl aşeză pe pat.

Idioata. Ce făcuse? Tremura. Mai degrabă, ce anume nu făcuse?

Nu încercase să afle mai precis pentru cine lucrează. Nu se întrebase de ce nu îşi îndepărta niciodată masca în prezenţa ei.

Pentru o clipă închise ochii. *Nu ai vrut să ştii.*

Fusese mai mult decât idioată. Fusese iresponsabilă, şi, pentru Dumnezeu, *naivă*. Intrase în jocul lui, având încredere în el, plimbându-l prin toată casa – Doamne, îi dăduse până şi *pisica* ei!

Of, bietul animal. Fără îndoială că îl lăsase să moară încet şi dureros, în vreun coş de gunoi, la câteva secunde după ce părăsise mansarda.

În tot acest timp, o vânase.

Puterea o părăsi la acest gând. Se simţise în siguranţă şi protejată stând în umbră. Dar era *proastă*. Iar acum trebuia să plătească pentru prostia ei.

Cu disperare, Clara îşi învinse frica. Trebuia să plece *acum*, pentru că în toată nebunia ei nu se pusese doar pe sine în pericol, ci şi familia care avusese grijă de ea când se aflase în nevoie.

La început se gândise la scandal, de aceea îşi păstrase anonimatul. Acum, privind înapoi, îşi dădu seama că fusese o prostie tot zelul ei de a descoperi corupţia. Îşi făcuse duşmani. Duşmani puternici.

Nu-şi va ierta niciodată dacă se va întâmpla ceva rău familiei soţului ei. Indiferent cât de superficiali şi de nebuni ar fi, se purtaseră frumos cu ea în cursul ultimilor doi ani.

Chiar şi Beatrice, mult prea ocupată să studieze piaţa căsătoriilor, fusese de nenumărate ori îngrijorată pentru

ea. Desigur, atenţia bărbaţilor era ultimul lucru pe care şi-l dorise.

Până acum. Până când îl întâlnise pe bărbatul acesta şi căzuse sub vraja lui manipulatoare.

– Mătuşă Clara? Unde te duci?

Clara se răsuci, aşezându-se între uşă şi geantă. Kitty venise să îi aducă înapoi materialele pentru copiat. Cu ochii larg deschişi, Kitty cerceta evidentele ei pregătiri de plecare.

Clara se mişcă repede şi o apucă pe fată de braţ, trăgând-o în cameră. Închise uşa.

– Trebuie să plec pentru o vreme, Kitty. Am fost tare nesăbuită şi v-am pus pe toţi în pericol. Dacă nu voi mai fi aici, când vor veni după mine, poate că tu şi familia ta nu veţi fi consideraţi răspunzători pentru ceea ce am făcut eu.

– Ce vrei să spui? Cum ai fost nesăbuită?

Clara strecură cu greu cutia mică în geantă.

– Mătuşică, ai grijă! Îţi vei şifona rochiile.

Clara se abţinu să nu chicotească, în ciuda panicii.

– Rochiile nu contează, Kitty...

– Nu contează? Dar mama spune...

– Kitty, taci şi ascultă. Dacă te întreabă cineva, nu ştii unde am plecat. Nu ştii nici când mă întorc, sau dacă o voi face vreodată. Am fost retrasă toţi aceşti ani, iar tu nici măcar nu mă placi foarte tare. Poţi să ţii minte asta?

– Dar noi te plăcem, mătuşă Clara, sincer! Ştii că mama poate fi dificilă, uneori, dar...

Senzaţia că ogari o muşcau de călcâie se amplifică. O scutură pe Kitty cu nerăbdare.

– Fă ceea ce ţi-am spus, Kitty. Nu ştii nimic despre mine şi nu ţi-a păsat niciodată, mă înţelegi?

Kitty mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi, dar dădu afirmativ din cap.

– Dacă ţii atât de mult la asta, atunci foarte bine.

Clara o trase mai aproape pentru o îmbrăţişare rapidă.

– La revedere, dulce Kitty.

Apoi îşi luă geanta şi plecă spre scările din spate. Fără niciun cuvânt, alergă prin bucătărie şi până la jumătatea treptelor ce dădeau în stradă. Rămase pentru o clipă locului privind cu grijă împrejurimile.

Totul părea normal, dar ce ştia ea, în fond, despre asemenea lucruri? Cineva poate că o urmărea chiar acum.

El poate că o urmărea.

Durerea din inima ei ameninţa să se transforme în panică. Apoi se scutură. Monty era, şi fusese întotdeauna, o minciună. Ea nu putea iubi o minciună.

Aşa cum nu putea iubi un mincinos.

Cu o ultimă privire rapidă în lungul străzii, Clara o luă spre locul unde treceau trăsuri. Era momentul să părăsească Londra, dar mai întâi trebui să se oprească undeva.

Dalton, deghizat în Monty, cu pălăria trasă pe ochi, aştepta pe strada din spatele zidului grădinii lui Edward Wadswortb.

Stubbs se plimba agale pe lângă poarta servitoarelor şi îl abordă pe „Monty".

– I-ai trimis mesajul? Dalton reuşi să îşi păstreze tonul rece. Nu era atât de uşor pe cât îşi închipuise.

– Da, dom'le. A spus că va ieşi într-o clipită. Stubbs se duse să se sprijine de peretele din spatele lui Dalton. Ştiţi că aveţi păr de pisică pe haina Domniei Voastre?

Dalton îi aruncă o privire lungă pe sub borurile pălăriei. Stubbs îşi strânse buzele.

– Bine, atunci. Voi pleca. Tânărul portar îşi strecură mâna în buzunarul hainei şi se îndepărtă, fluierând uşor şi afişând un aer de nevinovăţie.

Dalton se pregăti din nou pentru aşteptare. Încerca să rămână distant şi rece, dar simţea nevoia să o vadă, să o simtă, să îi atingă faţa...

Un zgomot uşor pe aleea din spatele porţii îi atrase atenţia şi se retrase înapoi în umbra peretelui. Poarta se deschise cu un scârţâit, din cauza balamalelor ruginite, şi o siluetă mică, acoperită cu un şal mare ieşi grăbită. O şoaptă veni de sub pânza care îi acoperea capul.

– Domnişoară?

Dalton făcu un pas înainte.

– Rose! Fără să îşi poată stăpâni impulsul, o atrase în braţele sale râzând fericit.

Ea scânci şi îl împinse cu cotul, îndepărtându-l furioasă.

– Dă-mi drumul! Se dădu înapoi, privindu-l cu ochi suspicioşi de sub şalul cu care îşi acoperise jumătate din faţă.

Însă nu avea cum să îşi ascundă vocea. Nu o mai auzise pe fata asta în viaţa lui.

– O, la dracu'. Idiotul chemase o altă servitoare! Dalton se întoarse grăbit. La dracu', Stubbs, mormăi el. Am spus *Rose*.

– Eu sunt Rose, spuse o voce slabă. Ce vreţi de la mine? Nu sunt... Nu am făcut nimic.

În timp ce Dalton se întoarse să se uite la ea, se gândi că nu părea foarte convinsă.

– *Tu eşti* Rose?

Ea dădu din cap pufnind, dându-şi şalul înapoi şi ştergându-şi nasul cu încheietura degetului. Un semn proaspăt pe obrazul ei se alătura unei vânătăi mai vechi. Avea ceva din Rose a lui, sau din ceea ce putuse vedea din ea. Aceeaşi înălţime şi siluetă, acelaşi păr închis la culoare, dar nu era niciun pic de obrăznicie în privirea fetei, ci numai precauţie.

– Şi nu mai este nicio altă Rose în această casă?

Ea îl privi ca un şoarece prins în capcană.

– Nu. Doar eu. Nicio altă Rose. Cum... cum ar putea să mai fie?

Dalton cunoştea frica de a fi descoperit, atunci când o vedea. Se apropie, înfigându-şi privirea în ochii ei. Suspiciunea începea să-l răscolească.

– Într-adevăr. Cum ar putea fi? Cum ar putea o femeie – care seamănă foarte mult cu tine – să poată să intre aici, să îţi folosească numele, să se mişte liber prin această casă... şi să nu stârnească nici cea mai mică alarmă?

Se aplecă spre ea, ţintuind-o cu privirea. Ştia ce efect aveau ochii lui gri-argintii asupra oamenilor. Toată viaţa, cei ignoranţi îşi făcuseră semnul crucii, mulţumind Domnului, când credeau că el nu îi vede. Fata nu era altfel. Îi văzu mâna mişcându-i-se într-o parte.

– Spune-mi, Rose. El aproape şoptea. Spune-mi cine este. Trebuie să o găsesc. Te rog!

Nu avusese de gând să o roage. Nu vrusese să lase acel semn de disperare să se strecoare în vocea lui.

Dintr-odată, frica dispăru din ochii fetiţei şi ea îl privi lung.

– Sunteţi îndrăgostit de ea, nu?

Dalton tresări.

– Nu este treaba ta.

Rose îşi lăsă capul într-o parte pentru a-şi ascunde zâmbetul, dar lui nu-i scăpă. La naiba. Îşi pierduse avantajul pe care îl avusese asupra ei. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată înainte. Ce naiba se petrece cu el?

Rose şopti ceva doar pentru ea, o clipă, apoi se uită din nou spre el.

– O cunoaşteţi şi vă place.

– Ce te face să crezi asta?

– Cum s-ar putea să nu vă placă? Păi, eu nu aş fi în viaţă acum, dacă nu ar fi fost ea să îmi aducă mâncare şi să aibă grijă de mine când am fost bolnavă! Este bunătatea întruchipată, asta este. O adevărată lady, din cap până-n picioare.

O *lady?* Cu siguranţă că nu!

Şi totuşi, chiar în timp ce mintea lui nega, inima îi tresări plină de speranţă. Dacă era o lady, atunci nu ar fi atât de greu de găsit. O lady...

Îndepărtând confuzia care îl cuprinsese, Dalton făcu apel la loialitatea fetei.

– Trebuie să o găsesc. Este... este în mare pericol. La umbra de îngrijorare din ochii lui Rose, el plusă, amestecând minciuna cu adevărul. Sunt oameni care o urmăresc, oameni foarte puternici.

– Bine, dar nu ar face rău nimănui! Este bună, îţi spun!

– Ştiu asta, spuse el pe un ton liniştitor. Dacă aş găsi-o înaintea lor, aş putea să o apăr.

Rose îşi muşcă buzele, nehotărâtă.

– Nu ştiu, am promis.

– Eşti destul de loială ca să o aperi. Şi eu vreau să o apăr. Dar o ştiu doar ca Rose, camerista. Dacă nu o pot găsi... Se opri, blestemându-şi dorinţa care din nou îi invadase vocea.

Din fericire, părea să o treacă pe Rose de partea lui. Îi aruncă o privire de simpatie.

– Ştiu, spuse ea. Doamna îţi intră direct în inimă, nu?

Dalton se uită într-o parte, în loc să nege cu înverşunare o asemenea afirmaţie. Se pare că asta o convinse pe Rose. Se aplecă spre el.

– Locuieşte alături. Este văduvă, şi trăieşte cu familia soţului.

Alături?

Rose continuă.

– Cred că numele familiei este Trapp, iar numele doamnei mele este...

Dalton nu mai avea nevoie să i se spună.

– *Clara Simpson.*

16

Mai târziu, Dalton îşi aminti cu greu cum părăsise domeniul lui Wadsworth pentru a se îndrepta spre casa de alături. Îi dăduse lui Rose câteva lire, alături de cartea de vizită cu numele Agathei şi cu recomandarea de a ieşi din situaţia aceasta cât mai repede.

Valetul familiei Trapp avea o mină blândă, dar Dalton rămase la fel de energic.

– Sunt... domnul Montmorency. Vreau să o văd imediat pe doamna Simpson, spuse el, reuşind cu greu să îşi ascundă un zâmbet.

Groaznica lui Văduvă Simpleton. Rose a lui cea cutezătoare. Toate amestecate în aceeaşi doamnă foarte respectabilă, aşteptând ca el să desfacă legătura.

Valetul îşi deplasă privirea de la ghetele sale până la pălărie, în mod evident cântărind manierele lui Dalton şi costumaţia atât de comună. Dalton înălţă o sprânceană şi ridică cu aroganţă capul. Valetul cel priceput în ale societăţii nu ar fi trebuit să aibă nicio îndoială în privinţa acestui gest.

Valetul aproape că zâmbi compătimitor.

– Da, cu siguranţă, *milord.*

Poate că exagerase puţin cu aroganţa. Acest om era foarte bun.

Valetul îl conduse în salonul familiar şi ieşi grăbit.

Reapăru aproape imediat, ca să deschidă uşa pentru o Beatrice lipsită de respiraţie şi Oswald Trapp. Orbiţi de înălţimea sa, încurcaţi de hainele sale, nu păreau să observe vreo asemănare cu Sir Thorogood.

– Cum vă putem ajuta, milord?

La naiba. Nu era Clara.

– Unde este doamna Simpson?

Cei doi Trapp se uitară unul la altul, stânjeniţi.

– Clara? Clara *noastră?*

Nu, Clara mea.

Doamna Trapp clipi spre el, evident năucită.

– Dar ce anume doriţi de la Clara?

Oswald pufăi prin mustaţa lui ca un cal furios.

Dalton abia putea să mai suporte. Agăţându-se de ultima rămăşiţă de răbdare, încercă să le explice fără a le explica nimic:

– Trebuie să vorbesc ceva cu doamna Simpson. Este foarte urgent să o văd. *Clara-a mea-Clara.* Este acasă?

Oswald scoase un alt sunet cabalin.

– Mmhh... Nu, nu este, pentru moment. Se uită în jos, spre degetele groase care i se încrucişaseră pe pântec. Nu mai este casa ei, vedeţi.

Bărbatul nu era cel mai inteligent exemplar al rasei umane, Dalton ştia, dar nu se aşteptase ca Oswald să uite o rudă care locuia în propria-i casă. Se întâmpla ceva aici.

Trapp continuă să mormăie.

– A plecat. A ieşit în dimineaţa asta, în zori.

– *Plecat?*

– A împachetat şi a plecat fără niciun „cu permisiunea dumneavoastră".

– Mi-a spus la revedere mie, se auzi o voce înaltă, nervoasă, din spatele lui. Toţi ochii se întoarseră spre uşă. Una din fetele Trapp era acolo, palidă, dar sfidătoare.

– Kitty! Doamna Trapp clipi spre ea. Ce ştii tu despre toate astea?

– Ştiu că mătuşa Clara nu ar face niciodată ceva cu adevărat rău. A spus că a fost necugetată, şi că ne-a pus pe toţi în pericol. A spus că, dacă vor veni după ea, să ne purtăm cu toţii ca şi cum nu am cunoaşte-o foarte bine şi nu ne-ar plăcea aproape deloc. A spus că asta ne va ajuta.

O senzaţie foarte ciudată îşi făcu apariţia în pieptul lui Dalton, un fior îi trecu prin inimă.

Bărbia fetei începu să tremure.

– Dar mie îmi plăcea! Nu voi spune asta nimănui, nici dacă mă veţi arunca în Turn!

Beatrice se dusese lângă fiica ei.

– Nici eu nu o voi face!

Clara Simpson se părea că inspiră loialitate celor mai neaşteptaţi apărători. Era evident însă că familia Trapp nu ştia nimic care să îl ajute pe Dalton.

– Pot să mă uit în camera ei? Poate că a lăsat vreun indiciu al destinaţiei sale.

Beatrice arăta de parcă ar fi vrut să refuze, dar Oswald o înghionti şi mârâi.

– Omul este un *nobil*, minte de găină! Arată-i camera!

Camera Clarei era mai degrabă simplă. Aproape austeră pentru o femeie. Nu era niciun fel de dantelă, cu excepţia ferestrelor, şi se părea că nu se dădea în vânt după acele ciudăţenii mici şi fragile.

Una peste alta, această cameră putea fi declarată drept reşedinţa unei femei foarte retrase.

Nu aceasta era Clara Simpson pe care o ştia el. Clara lui era o creatură nebună, care schimba identităţi cum alte femei îşi schimbau mănuşile. Clara lui era o iubitoare de risc, o femeie periculoasă şi misterioasă.

Masa era plină de instrumente necesare desenului, cu cărbune pentru desenat şi cerneluri, cu peniţe şi hârtii de felurite tipuri. Fără să spere prea multe, răsfoi mormanul de hârtii desenate. Poate lăsase vreun bilet, vreun semn...

I se păru că priveşte într-o oglindă, dacă oglinzile ar fi fost dotate cu măşti negre de mătase. Şi dacă furnizau şi luciri răutăcioase ale ochilor, sau zâmbete pline de intrigă şi flirt.

Dalton petrecuse ore întregi în ultima săptămână, cântărind desenele lui Sir Thorogood. Cunoştea fiecare siluetă inteligent conturată, fiecare linie plină de umor.

Se simţea de parcă ar fi fost înjunghiat cu unul din cuţitele lui Kurt. Sentimentul acela al recunoaşterii şi trădării îl străpunse. Într-adevăr, era o senzaţie curioasă.

Simţea că era posibil să sângereze până la moarte din cauza ei. Brusc, tresări şi se retrase. Ce gând ridicol. Era doar dezamăgit, atâta tot.

Acum era evident, desigur. Şi-o aminti pe doamna Simpson – întrebând, silindu-l să deseneze, urmărindu-l ca o îndrăgostită nebună. Şi Rose – Rose a lui – strecurându-se prin casa lui Wadsworth, prin întuneric, conducându-l, învăţând cum să deschidă un seif, Dumnezeule!

Dalton privi desenele din mâna sa. De fapt erau doar nişte schiţe, câteva linii aruncate, şi totuşi exprimau atât de mult. Oare aşa îl văzuse pe Monty? Era un portret erotic al unui ticălos neînfricat? Luă desenul, îl rulă cu grijă şi îl strecură în buzunarul hainei.

Probă, desigur. Avea obiceiul să strângă probe, era meseria lui. Nimic mai mult.

Treaba lui era să prindă un anume artist mincinos, care avea mult prea multe de spus despre starea guvernului.

Se întoarse şi îi văzu pe cei trei oameni care îl aşteptau fără să respire, în uşa camerei Clarei.

– Trapp, am toate motivele să cred că ai adăpostit în casa ta pe cineva care acționează împotriva Coroanei.

Bărbatul păli, iar surprinderea lui părea sinceră. Beatrice se împletici până la un scaun și se așeză, deschizând gura după aer ca un pește. Dalton îi opri protestele.

– Sunt mulțumit că voi nu ați avut cunoștință despre acțiunile ei. Am toate motivele să cred că este foarte isteață.

– Ea? Trapp încă mai clipea, cu neîncredere. Ea?

Dalton își învinse nerăbdarea.

– Ea. Doamna Bentley Simpson, ca să fiu mai precis.

– *Clara?* Strigătul amenința să desprindă tapetul de pe pereți. Se părea că Beatrice își recăpătase forțele.

Trapp se încruntă.

– Cum, mica...

Beatrice își bătu soțul pe umăr.

– O, taci, Oswald! Clara nu este o revoluționară. Este ca un șoricel!

Nu asta era impresia lui Dalton despre Văduva Simpson.

– Un șoricel?

Beatrice ridică din umeri.

– Se ascundea mereu în camera ei și desena...

A! Da. Cu siguranță.

Desena.

Clara își trase gluga mantiei pe față. Știa că arată ridicol, purtând lână într-o zi caldă de vară, dar era mai bine decât să fie recunoscută. Își adunase ultimele desene. Pachetul învelit și legat conținea ultimele performanțe ale lui Sir Thorogood.

Nu ar fi riscat să le aducă la *Sun*, dacă nu ar fi avut o nevoie acută de fonduri. Habar n-avea când va mai putea să facă rost de alți bani. Ceea ce căra cu ea în

micul cufăr poate că va trebui să îi ajungă pentru restul vieții.

Putea oricând să facă niște portrete banale pentru oamenii de la țară, în schimbul unui pui sau pentru vreun vânat, se gândi ea. Ca să fie sinceră, nu știa prea bine ce făceau oamenii de la țară sau cum trăiau. Trăise în Londra toată viața, cu excepția câtorva călătorii, în copilărie, la Brighton.

Când intră în biroul lui Gerald Braithwaite, trecu pe lângă un bărbat scund, zdrențuit, care tocmai ieșea. Ea îngăimă o scuză și merse mai departe, conștientă că individul se întorsese repede să o privească, curios.

Gerald luă pachetul, cu un aer încruntat, nu cu obișnuita veselie. Îi aruncă o privire tristă.

– Sunt pe urmele tale, știi!

Ea îl aprobă, trăgându-și și mai tare gluga mantiei. Gerald suspină și scoase un plic gros din sertarul biroului. I-l întinse, dar nu îi dădu drumul imediat.

– Atunci, s-a terminat? Vor mai fi și altele?

Clara dădu din cap repede și smuci plicul. El îi dădu drumul și înclină capul, întristat.

Clara ezită. Ajunsese să îl placă pe Gerald, pentru că fusese primul care văzuse ceva în desenele ei. Era un tip arțăgos, spurcat la gură, agresiv, dar care îi aprecia munca și îi sprijinise cauza.

Își dădu înapoi gluga și se aplecă să îl sărute pe obraz.

– Am să vă spun un secret, domnule Braithwaite, șopti ea. Sir Thorogood este pe jumătate *bărbatul* care credeți că este!

Când văzu privirea șocată a lui Gerald, când înțelese spusele ei, îi făcu scurt cu ochiul, înainte să își acopere din nou fața și să iasă încovoiată din birou.

În timp ce alerga spre ușa din față a clădirii și către

trăsura care o aştepta, auzi răsunând prin pereţi, pentru ultima oară, râsul tunător al lui Gerald.

Călătoria fusese o lungă zdruncinătură. Bărbatul scund şi zdrenţuit privea de unde era cocoţat cum coboară doamna şi rânji în sinea sa.

– Domnul a spus „Urmăreşte servitoarea, Feebles", dar io cred că domnul a vrut să spună „Urmăreşte doamna".

Totuşi, chestia asta nu-l privea. Treaba lui era să informeze, iar această informaţie îi va fi folositoare domnului în cauză.

O privi pe doamnă intrând în hanul de mâna a doua de la periferia Londrei. Vizitiul o urmă cu bagajul ei, lăsându-l pe hangiu să dea apă cailor. Precis că va rămâne aici în noaptea asta.

Gândindu-se să profite de şansa unei pauze scurte, Feebles merse agale în jurul calului, ca să cerşească tutun de mestecat hangiului. Cei de genul lui nu fumau niciodată, pentru că le era teamă să nu le ia foc hambarul. Fără un cuvânt, hangiul îi aruncă lui Feebles o bucată de tutun presat. Cei doi bărbaţi se aşezară şi aşteptară.

Căruţaşul se întoarse, îndesându-şi un mănunchi de bancnote în buzunar, în timp ce mergea spre trăsură. Feebles îl opri.

– Te întorci în oraş, nu? Te superi dacă vin şi io?

– Ai parale?

Feebles ridică din umeri.

– Nimic altceva decât scamele din buzunar. Dar promit o bună conversaţie, dacă mă laşi să merg în faţă. S-ar putea să ştiu o poveste sau două, pe care nu le-ai mai auzit niciodată.

Căruţaşul îi privi cu suspiciune, dar Feebles era obişnuit cu asta. De fapt, chiar o cultiva.

Căruţaşul ridică din umeri, şi se urcă pe locul unde se aflau hăţurile.

– Bine, vino atunci. Dacă mă plictiseşti, vei merge pe jos de la următoarea intersecţie.

Feebles rânji şi scuipă într-o parte. Ţinea de fiecare dată. Nu mai plătise pentru a merge cu trăsura de ani întregi.

Se căţără alături de căruţaş.

– Ai auzit-o pe aia cu abstinentul şi femeia din tavernă?

Biroul secret de deasupra Clubului Mincinoşilor era întunecat, dar intrusul îl ştia bine. Îi luă doar o clipă să găsească dosarul care conţinea ultimele informaţii despre căutarea lui Sir Thorogood. Un zgomot rapid şi lumina izbucni din unul din chibriturile despre care numai cei care frecventau Clubul Mincinoşilor ştiau.

Când băţul de lemn al chibritului arse, intrusul ştia tot ceea ce stăpânul spionilor aflase despre Sir Thorogood.

– Ţi-a luat mult timp, Etheridge, îşi zise el.

Se auzi un scârţâit şi un pocnet.

Apoi biroul redeveni gol, aşa cum ar fi trebuit să fie acum, când stăpânul spionilor era plecat din oraş.

Clara stătea în picioare lângă fereastra camerei ei mici din hanul periferic, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce va face mai departe. Nu se putea gândi decât la cât de repede i se distrusese viaţa. Erau doar patru zile de când îl văzuse pentru prima oară pe Sir Thorogood, la balul Rochester! Cum de reuşise să distrugă totul într-un timp atât de scurt?

Clara începu să se plimbe prin încăpere, cu speranţa că va avea un moment de inspiraţie. Se oprise la acest han periferic doar pentru că nu avea alt loc în care să se refugieze.

Se afla în camera asta de câteva ore bune. Noaptea se lăsase demult, dar nu ar fi putut spune cât este ceasul. În oraş nu avusese niciodată nevoie de ceas, pentru că erau clopote care anunţau orele în timpul zilei, iar noaptea existau paznicii care le strigau.

Aici nu striga nimeni ora. De fapt, părea că nu mai există alţi clienţi. După-amiază, deschisese fereastra când intrase în camera îmbâcsită. La acea oră auzise zgomotul zilnic, obişnuit, al trăsurilor, cailor şi al oamenilor care munceau acolo.

Acum părea că toată lumea adormise, cu excepţia ei. Din nefericire, era mult prea neliniştită pentru a se pregăti să meargă la culcare.

Dacă s-ar apleca pe fereastra îngustă, ar putea vedea drumul strălucind alb în lumina lunii, şerpuind printre dealurile misterioase şi umbre. Într-o direcţie era Londra şi tot ceea ce îi era cunoscut. În cealaltă era tot ceea ce era necunoscut unei femei născute la oraş.

Fiecare parte a drumului îi făcea semn. Ar trebui să se grăbească, să trăiască cu ceea ce salvase, eventual să îşi asume riscul de a-şi găsi undeva ceva de lucru, în ciuda faptului că nu avea nici referinţe şi nici experienţă?

Sau ar trebui să se întoarcă la locul în care cunoştea străzile, pietrele, până şi aerul? Unde ar trăi în pericolul continuu de a fi descoperită şi, destul de posibil, atacată?

Părăsind pentru moment fereastra şi chemarea celor două posibilităţi, Clara se duse spre valiză şi scoase o mapă cu bucăţi de hârtie şi o cutie mică de cărbune. Lumânările din cameră îi dădeau suficientă lumină când se aşeză la biroul mic de scris. Curând, Clara uită de griji, abandonându-se bucuriei pe care o simţea când desena.

O desenă pe Kitty, aşa cum arăta cu capul înclinat asupra pianului şi cu buzele prinse cu fermitate între dinţi.

O desenă pe Beatrice cu o sprânceană ridicată, într-o expresie de dezaprobare amestecată cu amuzament.

Şi îl desenă pe *el*, oricine ar fi fost. Îl desenă ca fiind Monty, dar şi în rolul de Sir Thorogood. Însă cel mai mult îl desenă ca pe bărbatul devastator din spatele măştii, care o sărutase cu o pasiune al naibii de falsă.

Dacă se ruşina de ceva din tot ceea ce făcuse, era că nu reuşise să vadă dincolo de minciună.

Nu dorise să vadă.

Desenul se înceţoşă în faţa ei. Îşi duse ambele mâini la ochi. Nu va *plânge*. Durerea o copleşise, dar în ultima vreme putea din nou să înfrunte imaginea lui.

Când deschise ochii, hârtia din faţa ei era albă, schiţele dispăruseră ca prin minune. Oare bucata de hârtie de deasupra zburase de pe masă, dusă de adierea venită dinspre fereastra deschisă? Se uită într-o parte şi în cealaltă, dar nu era nimic pe podea.

– Hmm. Nu pot să neg că sunt flatat.

Clara îngheţă la sunetul vocii profunde din spatele ei. Teama i se ridică în piept, însufleţită şi de un pic de excitare de neconfundat. Se ridică, dând în spate scaunul, în timp ce se întoarse.

Bărbatul care nu era Monty se afla în spatele ei. Dispăruseră hainele grosolane. Nu era nicio urmă din tâlharul vesel, şi nici din impostorul infatuat. Bărbatul din faţa ei era cineva cu totul nou.

17

Era magnific. Spilcuit, dar de o eleganţă cu gust. Frumos, dar sobru.

Fusese întotdeauna aşa de înalt? Atât de mare şi de impozant? Atât de frumos?

O urmă de furie începu să se amestece cu teama care o încerca. Atât de mult din cel căruia îşi dăduse inima era doar minciună! Umorul blând al lui Monty, aprobarea lui măgulitoare privind îndrăzneala ei... dorinţa lui pentru ea. Toate fuseseră minciuni.

Oare fusese vreodată acest bărbat altfel decât amăgitor? Spusese vreodată măcar un lucru care să fie adevărat?

Se dădu înapoi, încet, ca în faţa unui şarpe, până când biroul mic ajunse între ei. El rămase locului, neimpresionat de precauţia ei, aşa cum o pisică nu este impresionată de manevrele unui şoarece.

Îi aruncă o privire şi se întoarse la bucata de hârtie pe care o ţinea cu grijă de colţuri.

– Eşti foarte bună. Aplecă hârtia spre lumina lumânării, înclinându-se să vadă mai bine schiţa precisă a propriului trup, odihnindu-se în lumina lunii.

Clara roşi, dar îşi dădu părul pe spate şi ridică bărbia provocator.

– Este foarte uşor să se uite cineva la tine, aşa cum sunt sigură că ştii deja, spuse ea, abordând un ton nepăsător. E viziunea unui artist.

El tuşi semnificativ. Clara se smuci. Cât de neînţelept din partea lui. O făcea să vrea să arunce cu ceva în el.

De preferat cu ceva greu.

Cu săgeţi.

– Aş vrea tare mult să dau un nume acelui desen, spuse ea, încercând să-şi stăpânească vocea. Asta dacă vei catadicsi să îmi spui cine eşti cu adevărat.

În sfârşit, el ridică privirea de pe desen şi o privi cu răceală. Clara nu se putea opri din tremurat sub privirea aceea gri-argintie, dar, cu puţin noroc, poate că el nu-i va vedea degetele pe care şi le frângea la spate.

El o contemplă un moment, în timp ce cu degetele răsucea alene desenul într-un sul subţire. Apoi se apropie

de ea, punându-şi sulul de hârtie în buzunarul hainei. Se opri doar la câţiva centimetri distanţă, atât de aproape încât îi simţea parfumul de lemn de santal. Ea întoarse capul în cealaltă parte, dar asta nu făcu altceva decât să îi simtă respiraţia mângâindu-i obrazul.

Degete calde o prinseră de bărbie şi îi ridicară faţa în lumină. Atingerea era blândă, dar nu mângâietoare. El o analiză, aşa cum făcuse cu desenul, cu ochii aceia, cărora nu le scăpa nimic.

Simţea nevoia absurdă de a se uita cruciş la el, dar, până când nu ştia ce intenţie avea, era mai înţelept să nu i se opună. Trebuia să rămână rece şi să îşi păstreze demnitatea, fie şi numai pentru a se salva de alte umilinţe.

Totuşi, simţea în picior un tremur nervos din cauza dorinţei de a-i trage un genunchi în... demnitate.

El îi aplecă dintr-o parte în alta capul.

– Nu te-am văzut niciodată în lumină puternică, nu fără a fi acoperită de machiaj. O privea fără pasiune, cu ochii umbriţi, deoarece stătea cu spatele către lumină.

Ochii lui Monty.

Durerea o străbătu. Îşi smulse bărbia din strânsoarea lui şi îşi feri privirea. Cum de putea să îi lipsească cineva care nu era decât rodul imaginaţiei sale?

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse ea, cu vocea plată. Cine eşti cu adevărat?

El îşi lăsă mâna în jos şi se dădu un pas înapoi, ca şi cum ar fi fost surprins că a ajuns atât de aproape. Apoi făcu o plecăciune formală, atât de adâncă încât părea o batjocură. Clara ar fi vrut să îi spargă un vas în capul acoperit cu păr negru, strălucitor.

– Dalton Montmorency, Lord Etheridge, la dispoziţia dumneavoastră.

Ea nu îşi putu opri un mârâit dezaprobator.

– O, foarte bine. Iar eu sunt Prinţesa din Lună.

El se îndreptă, şi o privi intens.

– Nu, eşti o fecioară fermecătoare, sălbatică şi schimbătoare, născută să îi chinuiască pe bieţii muritori.

Clarei îi veni să se uite în spate, pentru a vedea cui i se adresează, înainte de a-şi da seama că vorbea despre ea.

– Eu? O fecioară fermecătoare? Se dădu înapoi, privindu-l cu suspiciune. Pur şi simplu nu te poţi opri, nu? Minciunile cad de pe buzele tale ca frunzele, toamna.

El se crispă.

– Nu îmi amintesc să te fi mințit de când am intrat în camera asta.

– Ceea ce îmi aminteşte... cum ai intrat aici?

El înclină capul într-o parte.

– Cum am intrat întotdeauna!

Fereastra. Cerule, cât de proastă putea fi? Pentru cineva ca el, o fereastră deschisă era o invitaţie. Apoi cuvintele îi reveniră în minte. Era cu adevărat lord?

Chiar crede cu adevărat că sunt fermecătoare?

O, taci, îşi spuse furioasă. Ai lucruri mai importante la care să te gândeşti acum.

– Deci, ce vrei de la mine? Cum l-am jignit pe marele Lord Etheridge? Nu te-am desenat niciodată în caricaturile mele.

– Nu, nu ai făcut-o. Cea mai mare parte a timpului, nu trăiesc la vedere.

– Şi totuşi ai jucat atât de bine rolul lui Sir Thorogood, spuse ea cu amărăciune. Chiar ai devenit favoritul înaltei societăţii.

Colţul gurii lui tresări.

– Eşti geloasă?

– Nu m-am amuzat văzând un mincinos ca tine adulat datorită talentului meu. Dar nu am vrut niciodată să fiu ovaţionată, altfel aş fi ieşit la lumină de multă vreme.

– Mă îndoiesc de faptul că ai mai fi respirat astăzi. De când mi-am asumat identitatea lui Sir Thorogood, au fost nu mai puţin de trei atentate la viaţa mea.

Îngrijorarea i se reflectă în priviri înainte să o poată ascunde. La dracu', oare nu-i va intra niciodată în cap? Nu exista niciun iubit. Pentru ea, el era un duşman.

Se îndepărtă, apropiindu-se de fereastră. Luna lumina această parte a camerei, aşa cum cealaltă era luminată de lumânări. Ar putea fi oare aceeaşi lună care strălucise pentru Rose şi Monty? Sau asta se întâmplase doar pentru noaptea trecută?

– Parcă ar fi trecut un an de când te-am văzut ultima oară. Vocea lui veni tandră şi adâncă, direct din spatele ei.

Mereu tâlharul cel cu paşi tăcuţi. Închise ochii şi îşi sprijini fruntea de marginea ferestrei.

– Nu m-ai văzut niciodată pe *mine*, şopti ea. Iar eu nu te-am văzut niciodată pe tine.

– Eşti sigură de asta?

– Rose a fost o minciună. Vesela Văduvă Simpson a fost o minciună. Sunt doar Clara, nici fecioară şi nici veselă. De fapt, mi s-a spus că sunt mai degrabă plictisitoare.

El chicoti.

– O, mă îndoiesc.

– Exact ceea ce spun şi eu. Nu ai nicio idee despre cum sunt.

– Eşti Clara Tremont Simpson, fiica lui Albert Tremont. Ai fost căsătorită o dată, o perioadă destul de scurtă, cu un tânăr soldat mediocru, pe nume Bentley Simpson. Tatăl tău a pierdut averea familiei într-o investiţie frauduloasă, dusă pe apa sâmbetei odată cu mare parte din economiile prietenilor şi vecinilor. A murit sărac şi disprețuit, doar cu tine alături.

Să audă cum dragul „papa" era defăimat, asta îi aduse lacrimi în ochi. Furioasă, le şterse.

– Nu l-ai cunoscut, altfel nu i-ai arăta atâta lipsă de respect. A fost o victimă, la fel ca toţi cei implicaţi în acea investiţie.

– A furat sute de lire de la oameni care au avut încredere în el.

Clara se întoarse spre el.

– Atunci unde sunt toţi acei bani? Sunt eu înveşmântată în bijuterii? Am avut oferte de cerere în căsătorie la picioare? Acel tânăr *mediocru*, în ciuda dispreţului tău, a fost singurul bărbat care s-a uitat la mine şi a doua oară, singurul care m-a vrut! M-am căsătorit cu el pentru că mă îndoiam că voi mai primi o altă cerere şi pentru că, după ce ani întregi am vândut tot ce posedam, bucată cu bucată, tatăl meu nu a putut să mai trăiască cu ceea ce făcuse cu viitorul meu şi şi-a luat viaţa.

Simţi din nou lacrimile în ochi şi întoarse privirea.

– Asta îţi sună ca şi cum am fi trăit din câştiguri dobândite pe căi necinstite? Nu, şi am să îţi spun eu de ce nu. Tata a avut un asociat ascuns, un bărbat care spunea că, ocupându-se de comerţul de jos, şi-ar păta reputaţia. Un bărbat, *Lord* Etheridge, pe care tata nu a cutezat să îl dea în vileag când banii au fost pierduţi, de teamă că nu va fi niciodată crezut când cuvântul lui va fi pus în balanţă cu cel al unui conte!

Se răsuci, prea furioasă şi cu inima îndurerată ca să îşi mai reţină lacrimile. El se apropie, aşezându-şi mâinile mari pe umerii ei.

– Cine a fost? Spune-mi numele contelui şi am să îl aduc în faţa justiţiei, iar onoarea tatălui tău va fi recâştigată.

Pentru un moment, ea nu putu decât să se uite la el. Apoi râse amar.

– De ce? Ce ar mai conta acum? Că sunt cunoscută drept fiica unui hoţ este ultima mea preocupare. Nu uita că eu însămi sunt o văduvă fără un ban, cu un aspect comun, cu viaţa ameninţată de un bărbat *care tocmai a pătruns prin efracţie în camera mea în toiul nopţii!* Chiar crezi că, în acest moment, este o prioritate să demonstrezi integritatea tatălui meu, mort demult?

El nu îi dădu drumul.

– În ceea ce mă priveşte, nu eşti în niciun fel de pericol.

– Atunci de ce te afli aici în miezul nopţii? De ce nu ai trimis să mă cheme jos, mâine-dimineaţă, aşa cum ar fi făcut oricine altcineva?

– Eu... Mâinile îi alunecară de pe umerii ei. Se întoarse, cu capul plecat şi cu mâinile sprijinite în şolduri, respirând adânc. Aşa ar fi trebuit să fac. Sau ar fi trebuit să te arestez în momentul în care te-am văzut.

– Să mă arestezi? Credeam că eşti aici ca să mă ucizi.

– Bineînţeles că nu sunt aici ca să te ucid. Ce naiba crezi că sunt?

Ea îşi clătină capul uşor, continuând să-l privească.

– Nu am nici cea mai mică idee.

– Sunt ... ei bine, nu îţi pot spune ce sunt. Dar mi s-a cerut să îl descopăr pe Sir Thorogood şi să îl duc... vreau să spun să *te* duc în faţa Lordului Liverpool.

– Primul-ministru? Clara căută printre amintiri, cu furie. Nu l-am desenat niciodată pe Lord Liverpool, sunt sigură de asta.

– Nu, dar cu siguranţă ai deranjat pe cineva puternic, altfel nu aş fi fost trimis să te găsesc. *Nu* sunt un curier.

Spuse ultimele cuvinte ca şi cum s-ar fi aşteptat la o dispută, dar ea începu să fie preocupată de altceva.

Liverpool o voia?

Ştia puţine despre acest om, doar ceea ce ştia toată lumea. Fusese numit după asasinarea lui Spencer Perceval şi era cunoscut ca fiind conservator în ideile sale, mai ales în problema diferenţelor de clasă şi a protecţiei dreptului divin al aristocraţiei de a strivi tot ceea ce îi stă în cale.

Pe scurt, promovase toate lucrurile împotriva cărora ea lupta. Şi conducea guvernul Angliei.

– O, Doamne. Năucită, se îndreptă spre scaun şi se aşeză.

Dalton Montmorency rămase în picioare, în faţa ei.

– Nu trebuie să îţi fie teamă de Liverpool. Este un bărbat foarte onorabil. Rece, dar onorabil.

Ea dădu din cap.

– Şi crezi că el va... ce? Mă va invita la o îngheţată şi apoi mă va lăsa să îmi văd de drum? Este evident că ţi-ai dat toată osteneala ca să mă găseşti. După o asemenea vânătoare, n-ar trebui să mă surprindă nimic.

– Nu este împotriva legii să-i disprețuieşti pe cei cultivaţi.

– O, ascultă ceea ce spui! Cultivaţi! Asta înseamnă că toţi ceilalţi sunt mitocani, indiferent de mijloacele sau manierele lor?

– Nu am vrut să... Dalton stătea în umbră, însă ea îi simţea privirea. Nu trebuie să mă explic faţă de tine. Sunt aici ca să te însoţesc înapoi, în oraş, unde vei fi predată primului-ministru.

Atacul se produse instantaneu. O siluetă întunecată trecu prin fereastra deschisă şi se aruncă spre ea. Nu avu timp decât să tragă aer în piept. Dalton reacţionă. Îl văzu aruncându-se spre străin şi aterizând amândoi pe micul birou. Piesa de mobilier fragilă se prăbuşi pe podea, cu lumânări cu tot.

Camera rămase în întuneric, în afară de zona scăldată

în lumina lunii, în care stătea ea. Lupta fu scurtă şi violentă, după sunetul pumnilor lovind carnea şi scârţâitul final pe care ea şi-l explică drept o lovitură cu ceva dur în capul cuiva.

O-Doamne-fă-să-fie-bine. Nu era şocată de rugăciunea ei. În ciuda minciunilor spuse, se pare că era şi ceva adevărat.

– D-Dalton? Şoapta ei păru un strigăt în întuneric. Auzi un zgâriat, apoi un suspin obosit.

– M-am săturat să tot fiu atacat de umbre.

Clara închise ochii şi trimise mulţumiri din toată inima către ceruri. Apoi auzi cum ceva era târât pe podea.

– Hai să vedem cine este acest bărbat misterios, bine?

Dalton veni în partea luminată, trăgând de braţe o persoană inertă. Bărbatul i se părea foarte înalt Clarei, dar poate că era din cauza înfricoşătoarelor sale haine negre şi a cagulei cu găuri decupate în dreptul ochilor.

– Este mort?

Dalton îl mai împinse o dată şi îl lăsă. Apoi îl privi.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Nu l-am lovit atât de tare precum aş fi vrut. Îngenunche şi îi scoase gluga, expunând faţa cu trăsături groase şi cu o cicatrice care se întindea de la sprânceană până la bărbie, trecând ca o dungă peste un ochi nevătămat.

Clara se aplecă să-l privească. Putea jura că nu mai văzuse niciodată în viaţa ei o faţă atât de înfricoşătoare. Oricum, Dalton îşi trecu o mână peste faţă şi blestemă, cu un cuvânt pe care îl mai auzise doar în bucătăria lui Wadsworth.

– Ce s-a întâmplat? Îl cunoşti?

– Da. Lucrează pentru mine.

– O! Atunci nu am fost deloc în pericol din cauza lui.

– Ba am fost într-un pericol foarte mare. Kurt are o singură pricepere, în afară de gătit, şi asta este asasinatul,

iar eu nu i-am dat ordin să fie aici. Însărcinarea probabil că a venit de undeva de deasupra mea, pe scară ierarhică.

Se întoarse să recupereze una din lumânările stinse şi o aprinse cu un cărbune din cămin. Apoi se mişcă repede prin cameră, adunând puţinele lucruri pe care ea le despachetase, şi le aruncă în geanta ei. Îi luă centura de la rochie şi o folosi ca să lege mâinile uriaşului.

Clara îl privea impresionată de îndemânarea lui.

– Mai exact, cât de familiare îţi sunt treburile de genul acesta?

El îi aruncă o privire care nu îi spuse nimic.

– Vino. Trebuie să plecăm de aici. Vor veni după noi în momentul în care Kurt nu se va întoarce.

– După noi? Parcă spuneai că bărbatul acesta lucrează pentru tine.

– A lucrat. Se întoarse să o ţintuiască cu privirea lui argintie. Spune-mi că nu ai nimic de-a face cu orice complot împotriva Coroanei.

Ochii ei se măriră.

– Complot? Eu desenez, milord. Nu sunt spion.

Colţul gurii lui se strâmbă.

– Eu sunt.

Ridică geanta cu o mână.

– Sau am fost. Se pare că tocmai m-am plasat singur de cealaltă parte a baricadei.

18

În timpul lungii călătorii cu trăsura, spre oraş, Dalton studie toate variantele pe care le aveau.

Cineva îi dăduse lui Kurt ordinul de a ucide. Doar

şase oameni puteau da acel ordin şi el era unul dintre ei. Deci rămâneau Cei Patru Regi şi Liverpool.

Îl elimină pe Liverpool, pur şi simplu din cauza metodei folosite. Primului-ministru ar fi putut ordona un asasinat, dacă simţea că situaţia o cere, dar în acest caz Dalton nu putea concepe ce anume ar fi motivat un asemenea ordin.

Din nefericire, era datoria lui să raporteze activităţile nocturne lui Liverpool. Măcar dacă ar fi sigur...

Nu, trebuia să fie unul din Cei Patru. Din păcate, Dalton îi cunoştea doar pe trei dintre ei. Unul, Lord Barrowby, putea fi eliminat cu siguranţă, pentru că zăcea pe patul de moarte, în casa lui din Derbyshire.

Pe ceilalţi doi îi cunoscuse în scurtul timp cât fusese unul de-al lor, la începutul acestui an. Din nefericire, când plecase ca să preia Clubul Mincinoşilor, fusese exclus de la următoarele confidenţe.

Îşi imaginase că ceilalţi aleseseră pe cineva care să ocupe locul lăsat liber de Cobra, dar nu ştia despre cine era vorba. Liverpool nu considerase că este potrivit să îi spună, iar el fusese mult prea ocupat să îi pună pe Mincinoşi pe picioare, pentru a descoperi singur.

Existau trei posibilităţi. Trei bărbaţi care aveau puterea de a ordona unui Mincinos să ucidă.

Ar fi vrut să ştie dacă Kurt îl văzuse şi îl recunoscuse. Dacă nu, putea să se aştepte la ajutor din partea oamenilor lui, aşa cum erau ei. Dacă ar fi avut timp să îi câştige de partea lui, înainte să se întâmple toate astea...

– Ne întoarcem? De ce? Vocea moale a lui Rose... *a Clarei* îi întrerupse gândurile. Întoarse capul şi o văzu privind printre perdelele care acopereau geamurile trăsurii. Ea dădu drumul perdelei şi în interiorul trăsurii se făcu din nou întuneric.

Numai ocazionalele felinare de pe stradă mai

străluceau prin perdelele ca pergamentul, împreună cu lumina slabă de la felinarul trăsurii.

– Ai observat că împreună suntem mereu în întuneric? El își păstră tonul egal. În mansardă, în „London particular", în grădinile Rochester...

– *În grădinile Rochester?*

El nu îi văzu bine fața, dar în tonul ei se simțea consternarea.

– A... Am uitat că nu ai fost cu totul tu însăți în seara aceea. Scuzele mele. Eram mai degrabă îngrijorat pentru sănătatea ta, din cauza corsetului acela prea strâns.

Ceva îl lovi. O mănușă, încă purtând căldura mâinii ei. Se părea că măcar temperamentul incandescent al lui Rose era o certitudine.

– Nu încerca să mă farmeci. De ce s-o faci? Ai obținut tot ceea ce ai dorit.

– O, da, replică el sec. Am mai mult de o duzină de spioni și asasini pe urmele mele. Sunt într-o continuă fugă alături de o femeie care mă disprețuiește și nu face niciun efort să o ascundă. Nu am la cine să apelez pentru ajutor, în afară de Liverpool, și nici măcar nu sunt cu totul convins că naşul meu nu are nimic de-a face cu toată povestea asta.

– Naşul tău?

– Lord Liverpool.

– Primul-ministru? Eşti atât de sus în societate? Și te joci cu o *cameristă?* Vocea ei îl făcea să aibă deja o anumită imagine a feței ei în minte – consternată și furioasă. Apoi îi simți gheata lovindu-l în picior.

– Nu. Din câte se pare, m-am jucat cu o văduvă vicleană. O altă lovitură în piciorul lui, și hotărî să riposteze. Se întinse spre ea, profitând de rotunjimile plăcute pe care le atinse înainte de a o lua în braț și a o întoarce cu fața spre el.

Pentru o vreme, ea se luptă în zadar, blestemându-l până când nu mai putu să respire.

– Impresionant. Pot să te felicit pentru mulțimea de cuvinte murdare? Mă întreb unde le-ai învățat.

Ea se răsuci în strânsoarea lui pentru ultima dată, apoi rămase nemișcată.

– Unele de la Gerald Braithwaite, recunoscu ea, într-un târziu. Restul, din bucătăria lui Wadsworth.

– Păcat că a trebuit să îl las pe Kurt în urmă. I-ar fi plăcut.

Ea își întoarse fața într-o parte, măturându-i obrazul cu părul mătăsos.

– Cine eşti, dacă un asasin lucrează pentru tine? Dacă primul-ministru îți este rudă? Dacă furi din seifurile oamenilor și îți însuşeşti identități false? Zici că eşti spion. Pentru cine spionezi și de ce?

– Spionez pentru Anglia, desigur.

– Atunci de ce mă urmăreşti pe *mine?*

Dalton se foi neliniştit. Ea era moale și caldă lângă el și îi era greu să se concentreze când parfumul ei îl învăluia. Parfumul de trandafir dispăruse, dar cel de femeie rămăsese. Lui îi sugera un cămin, și lungi dimineți leneşe petrecute în pat.

– *Clara,* şopti el.

– Nu am mințit în legătură cu numele meu, știi. Vocea ei tremura puțin, dar el știa că îmbrățișarea lui era de vină. Numele meu este Rose. Clara Rose.

El închise ochii și se luptă cu dorința de a o răsturna pe pernele trăsurii ca să o caute înăuntrul ei pe Rose a lui.

Dar Rose nu fusese niciodată a lui. Nimic din ceea ce se întâmplase nu fusese adevărat, în afară de revelația propriei singurătăți și nevoi.

O aşează din nou pe locul din față înainte să cedeze

dorinței. Era mult prea implicat în acest caz, și încălca toate regulile din manual. Ce mai șef al spionilor era!

Frecându-și ceafa, își forță mintea să se concentreze.

– Trebuie să îmi spui totul, de la început, dacă vrem să descoperim cine te urmărește. Când ai început să desenezi caricaturi?

Clara ezită. Dalton dădu din cap în fața tăcerii ei.

– Deja știu totul despre cealaltă Rose. Am ajutat-o să plece de la Wadsworth. Mai știu și că familia Trapp nu a avut nimic de-a face cu Sir Thorogood. Te asigur că nu vor exista represalii îndreptate împotriva lor.

Ea se foi o clipă, apoi suspină.

– Prea bine, atunci. Oricum, știi cea mai mare parte. După ce Bentley a murit, m-am dus în mansardă...

Clara îi povesti totul. Când termină, ușurarea pe care o simți era imensă. Se lăsă pe spate între pernele moi, epuizată și eliberată. Până atunci nu își dăduse seama cât de apăsătoare devenise viața ei secretă.

– Și acum ce facem?

Dalton nu răspunse imediat. Se bucură că era întuneric, și astfel că ușurarea pe care o simțea nu i se putea citi pe față. Povestea ei fusese simplă, consistentă și sinceră. Era o femeie de o îndrăzneală nebună, o luptătoare, în mod evident pe o cale sigură de autodistrugere, dar nu o spioană. Din nefericire, Mincinoșii nu vor fi la fel de ușor de convins cum fusese el.

– Avem nevoie de un loc unde să rămânem peste noapte, și mai avem nevoie de bani. Mincinoșii sunt cei mai buni în acest domeniu, dar s-ar putea să știu câteva trucuri pe care încă nu le cunosc. Nu ar fi crezut niciodată că distanța dintre el și ceilalți va fi în avantajul lui. Totuși, dacă le-ar fi câștigat loialitatea, n-ar fi ajuns în această situație. Dacă am fost recunoscut de Kurt, atunci

ultimul loc în care s-ar aștepta să mă duc este o anume casă din Londra. Dacă nu m-a recunoscut, atunci am putea să petrecem noaptea într-un loc confortabil, cât timp voi lua legătura cu câțiva oameni în care știu că pot să am încredere. Trebuie să aflăm cine a ordonat asasinatul și de ce. Cineva vrea ca Sir Thorogood să fie ucis. Ultimul atac a fost, în mod evident, îndreptat spre tine, ceea ce înseamnă că știu adevărata identitate a lui Sir Thorogood.

Ea se mișcă neliniștită în întuneric, acțiunea ei provocând foșnetul pânzei și un val de aer parfumat. Atmosfera din trăsură devenea intimă. *Poate nu suficient de intimă.*

– Nu sunt sigură că înțeleg. Cum de m-au găsit? Cum de m-ai găsit tu?

– Am avut pe cineva postat la *Sun* mai mult de o săptămână, pentru a aștepta o servitoare care aducea caricaturile. El clătină din cap. Ești foarte isteață. Te-am urmărit o dată, dar, înveșmântată atât de simplu, te-am pierdut imediat prin oraș. Apoi el se încruntă. Nu ar fi trebuit niciodată să riști atât de mult. Știi ce i se poate întâmpla unei doamne neînsoțite, în oraș?

– Lord Etheridge, îți trimiți servitoarele cu însoțitori?

– Desigur.

– Sunt escortate întotdeauna? Poți să afirmi că nu ai trimis niciodată o tânără servitoare singură pe străzi, chiar și din neatenție?

Dalton deschise gura să protesteze, dar își dădu seama că nu putea. Nu făcuse asta în mod conștient, dar nici nu dăduse vreodată ordine precise să nu se procedeze astfel.

După ce așteptă un moment răspunsul lui, ea continuă:

– Dacă o doamnă nu este în siguranță pe străzi, atunci *nimeni nu este*, fie vânzătoare, fie prințesă. Cum poți să fii atât de ipocrit?

Autocontrolul lui era pus la încercare.

– Eşti cea mai enervantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Ea rămase tăcută o clipă, apoi spuse cu voce calmă:

– Nu ştiu de ce îţi spun toate astea. Nu am făcut niciodată aşa ceva.

Ce naiba se întâmpla cu el? Era pe punctul de a lua foc. Se luptă cu emoţiile.

– Bine, pentru propria ta informare, nu pari tocmai duşmănoasă. Doar pasionată de cauza ta.

– Eu? Mirarea din vocea ei aproape că îl făcu să zâmbească. Pasionată? Nu sunt deloc. Sunt doar invizibila Clara Simpson.

Asta îl făcu pe Dalton să izbucnească într-un hohot de râs.

– O, draga mea doamnă Clara Rose Thorogood Simpson, eşti orice, numai puţin vizibilă nu. Eşti nebună, nesăbuită şi neruşinată, dar niciodată, niciodată invizibilă.

– Zău? Ea părea încântată. Imaginează-ţi – eu, neruşinată!

– Nu uita nesăbuită. Va trebui să te ţin sub observaţie foarte bine, până când vom da de cap acestei situaţii. Mai mult ca sigur că vei face ceva periculos.

– Nu voi face! Sunt foarte atentă... Se opri pentru un moment. Nu am fost deloc atentă, ştiu. Credeam că nimic nu mi se putea întâmpla.

– Este primul lucru pe care îl predăm tinerilor noştri recruţi – sentimentul infailibilităţii este cel mai mare pericol cu care un om de acţiune se poate confrunta.

– Te-ai simţit şi tu aşa, când ai început?

– Sigur că nu, spuse el repede. Eu sunt cea mai precaută persoană.

– Hmm. Venind de la un om care este mai nebun decât mine, mi se pare amuzant.

– Cum aşa?

– Am să-ţi spun doar atât: *pantaloni rubinii*. Ea hohoti. Cu jiletcă de culoarea muştarului şi pulpanele hainei de culoarea smaraldelor... Râse cu poftă în timp de Dalton pufnea.

El îşi muşcă buzele şi îşi drese vocea.

– Nu sunt obişnuit să fiu obiectul hohotelor de râs.

Ea oftă cu satisfacţie.

– Ştiu. Tocmai de-aceea eşti atât de amuzant.

Nu avea de gând să continue cu acest subiect.

– Ce ai desenat în ultima vreme, care ar fi putut să deranjeze pe cineva puternic?

Ea rămase tăcută o clipă. Dalton aproape că îi simţea rotiţele minţii ascuţite învârtindu-se.

– De fapt, nimic. Mare parte din ce am desenat a stârnit mai degrabă un pic de bârfă, din nefericire. Amante, corupţie, lucruri de genul acesta. Doar ocazional am reuşit să prind vreun act ilegal.

– Ca în cazul lui Mosely.

– Da. Sunt foarte mândră de ceea ce Sir Thorogood a făcut pentru orfelinat. Dar asta s-a întâmplat acum câteva luni. Dacă Mosely este cel care mă urmăreşte, n-ar fi trebuit s-o facă mai devreme?

– Ordinul de a te căuta a venit acum zece zile. Ar putea fi legat de oricare din ultimele caricaturi. Chiar trebuia să fii atât de prolifică?

– Desigur. Sir Thorogood este cel mai publicat caricaturist din Londra, spuse ea mândră. Desenele au fost tipărite câte unul în fiecare zi.

– Mă întreb dacă ştii cât de ciudat este să vorbeşti despre „el“ aşa.

– Nu mai ciudat decât un bărbat în toată firea jucându-se de-a deghizatul cu o pălărie în trei colţuri şi cu monoclu, replică ea.

– Vrei să laşi treaba cu costumele? L-am supărat pe valetul meu, dacă vrei să ştii adevărul. Este un geniu, dar foarte sensibil la reproşuri.

Ea începu să chicotească din nou.

El se aplecă înainte şi spuse cu o voce ameninţătoare:

– Nici măcar să nu îndrăzneşti să începi.

Clara îşi înghiţi hohotul de râs.

– Mulţumesc. Simţindu-se mai bine, el îşi îndreptă manşetele înguste.

– Acum, spune-mi ce anume te-a inspirat pentru desenele care au fost publicate în urmă cu două săptămâni...

Trăsura se opri în faţa unei case impunătoare, bine întreţinută. Vegetaţia din faţă părea de curând plantată. Clădirea se înălţa în rând cu celelalte.

Un majordom elegant, a cărui demnitate nu era deloc ştirbită de halatul purpuriu şi papucii asortaţi, îi întâmpină.

– Pearson, trebuie să îl văd pe Simon imediat. Graba lui Dalton nu părea să îl tulbure deloc pe bărbat, care-l aprobă cu calm.

– Desigur, domnul meu. Pot să vă servesc ceva de băut cât timp aşteptaţi?

În capul scărilor apăru un alt bărbat.

– Etheridge? Ce se întâmplă? Legându-şi cordonul halatului de casă, el coborî repede scările. Este vorba despre club?

Bărbatul era atrăgător, deşi trăsăturile lui nu păreau la fel de ferme ca ale lui Dalton. Zâmbetul îi era sincer şi

binevoitor, iar ochii albaştri atrăgeau atenţia. Clara se trezi privindu-i visătoare. Sau poate că era doar extenuată.

Oare îl mai văzuse înainte? Mintea ei refuza să funcţioneze suficient de bine ca să o ajute să-şi răspundă.

Dalton îşi drese vocea lângă ea.

– Simon, ea este Clara Simpson. A avut o noapte grea şi are nevoie de odihnă. Dacă te pot deranja...

– Dalton, nu fi absurd. Vocea proaspătă, feminină, venea de sus, de pe scări.

Clara se uită şi văzu o faţă încântător de familiară.

– Agatha? Agatha Applequ...

– Raines, dragă Clara. Lady Raines, ca să fiu mai exactă, dar poţi să îmi spui din nou Aggie.

Simon se întoarse şi o privi pe soţia lui cu îngrijorare.

– Domnişoară, du-te înapoi în pat. O să răceşti.

– O, nu te mai agita atâta, Simon. Nu te prinde.

În timp ce Agatha cobora scările, poveşti din trecut îşi făceau loc în mintea obosită a Clarei.

– Oh! Se întoarse spre Simon. Tu eşti Cavalerul Coşar! Apoi, dându-şi seama ce-a zis, clipi. O, Doamne. Probabil că îţi închipui că sunt o necioplită.

Un surâs mai degrabă uimitor se ivi pe faţa lui Sir Raines, care se înclină.

– Absolut deloc. Sunteţi bine-venită în casa noastră, doamnă Simpson.

Clara îi întoarse plecăciunea cu o curtoazie obosită, apoi se întoarse spre Dalton.

– Mă tem că nu mai sunt în stare de nimic.

Dalton dădu din cap.

– Va trebui să acceptaţi asta, pentru moment.

Agatha ajunsese lângă ea şi o apucase de cot.

– Arăţi sfârşită, Clara. Lasă-mă să cer să ţi se pregă-

tească o baie, apoi o să te băgăm în pat şi vei putea să dormi până la prânz.

– O, sună minunat. Clara încercă să-şi reprime un căscat. Adormită, se întoarse spre Dalton. Noapte bună, Dalton. Ne vedem mâine-dimineaţă. Se ridică pe vârfurile picioarelor şi îl sărută pe obraz, apoi se întoarse şi o urmă pe Agatha.

Scările erau mult prea numeroase pentru picioarele tremurânde ale Clarei şi avu nevoie de întreaga voinţă pentru a nu adormi în timp ce le urca. De-abia când ajunse în capătul scărilor deveni conştientă de privirea surprinsă a Agathei.

– De ce eşti... *O, nu.* Oare chiar îl sărutase? Simţi nevoia de a se uita înapoi către Dalton, dar nu îndrăzni. O urmă pe Agatha de-a lungul holului, hotărâtă să nu se uite. Dacă el îşi ştergea obrazul cu batista? Sau şi mai rău, dacă se uita în sus, în urma ei, dorindu-şi ca ea să-l privească?

19

Uitându-se după cele două femei, Simon scutură din cap.

– Acela a fost un sărut? Credeam că nu o placi pe Văduva Simpson? Cum a rămas cu Rose?

Dalton îşi frecă ceafa.

– Văduva Simpson *este* Rose, răspunse el.

– Adevărat? Simon ridică o sprânceană. Cred că am nevoie de un coniac. Şi tu la fel. Arăţi ca un bărbat care tocmai a avut un şoc.

Da, şoc era corect spus. Felul în care îl sărutase, uşor, normal, aşa cum o femeie îşi sărută soţul urându-i noapte bună...

Îi plăcuse teribil, dar se străduí să ignore acel sărut.

Îl urmă pe Simon în biroul care semăna foarte mult cu al său, cu tot ceea ce asigura confort unui bărbat. Piele de calitate, băuturi fine, cărţi bune. Întotdeauna reuşea să se liniştească în preajma lui Simon, probabil singurul om din lume care nu aştepta nimic de la el. Când îi fu oferit un pahar cu coniac, îl dădu peste cap dintr-o înghiţitură.

– Ai avut o noapte grea? În vocea lui Simon se simţea un amuzament precaut.

– Cea mai grea. Se pare că cineva a pus pe urmele mele un asasin.

Simon ridică o sprânceană şi se sprijini de spătarul fotoliului său, cu paharul în mână.

– Şi asta este un lucru nou? Parcă bănuiai asta de mai multă vreme.

– Da, aşa este. Dar nu am bănuit niciodată că asasinul este Kurt.

– *Kurt?*

– Te-am surprins, nu? Da, agresorul era Kurt, cel puţin în noaptea asta. Îmi este greu să cred că un bărbat cu priceperea lui Kurt ar fi ratat de trei ori înainte.

– Dar Kurt nu ar lucra niciodată în afara clubului!

Dalton îşi turnă un alt pahar şi se aşeză în fotoliul alăturat celui al lui Simon, lăsându-se pe spate şi întinzându-şi picioarele spre foc.

– Exact.

Simon îşi frecă bărbia.

– Ce ai făcut ca să fii trecut pe lista Mincinoşilor?

– Eu? Absolut nimic, până când l-am anihilat pe Kurt şi l-am legat fedeleş. Cred că de fapt sunt pe urmele lui Rose.

– Clara.

– Ce?

– Numele ei este Clara. I-ai spus Rose. Simon rânji. Câte femei sunt în patul acela al tău?

Dalton îşi puse jos paharul, pentru a nu-l sfărâma de şemineu.

– Sunt trei femei, dar nu în patul meu. Le numără pe degete. Văduva Simpson, Rose şi Clara. Niciuna din ele nu cunoaşte înţelesul cuvântului prudenţă.

– Şi, ce intenţionezi să faci cu tripleţii tăi? Dacă într-adevăr Kurt este cel care le urmăreşte... vreau să spun pe ea?

– Am uitat pe cineva de pe listă. Sir Thorogood.

Asta scoase în sfârşit un sunet de surpriză din partea lui Simon. Din nefericire, tocmai sorbea din coniac şi se înecă. Dalton se aplecă înainte pentru a-i trage o lovitură zdravănă în spate.

Simon gâfâi şi îşi scuturâ capul, uimit.

– Clara Simpson este Sir Thorogood. Era o declaraţie, nu o întrebare, dar Dalton aprobă.

– Ce mai femeie ai, se minună Simon. Şi totuşi, cum poţi fi sigur? Ar putea să pretindă că este el, aşa cum ai făcut şi tu.

Dalton clipi.

– Nu m-am gândit la asta. Apoi dădu din cap. Nu, ea este. Avea acces la Wadsworth şi stilul de desen se potriveşte. Se bătu peste buzunarul hainei, unde pusese dovada.

Simon se aplecă înainte.

– Arată-mi.

Dalton îşi feri privirea.

– Aş prefera să nu îţi arăt.

Pentru că Simon părea atât de jignit, considerând că n-avea încredere în el, Dalton îi înmână într-un târziu cele două desene pe care le avea în buzunar.

– Dacă râzi, eşti un om mort.

Spre cinstea lui, Simon nu râse, deşi poate că mâna pe care şi-o ţinea peste gură i-ar fi putut ştirbi din această cinste. Sprâncenele i se ridicară spre noi culmi, în timp ce analiza paginile acoperite cu numeroase schiţe. Umerii îi tremurară însă doar o idee.

În sfârşit, Dalton nu mai putu rezista.

– Destul! Îi smulse desenele şi le puse din nou în buzunar.

Simon încă nu spunea nimic, dar se lăsase pe spate în scaun, cu un rânjet imens lăţit pe faţă. Închise ochii şi îşi încrucişă palmele peste burtă, scoţând un oftat fericit.

– La ce te tot gândeşti?

Simon scutură din cap, cu ochii închişi.

– Ai spus că nu pot să râd. Nu mi-ai spus că nu am voie să îmi imaginez momentul în care îi vei arăta desenele astea lui Liverpool.

– O, Doamne. Dalton contemplă desenele cu oroare. Ar trebui să le arunce imediat în foc, dar nu distrusese dovezi niciodată în întreaga lui carieră, şi nu avea de gând să înceapă acum.

– Poate că va mai desena altele pentru tine, şi nu va trebui să le foloseşti pe astea. În sfârşit, un chicotit trecu de controlul lui Simon. Unele în care eşti îmbrăcat.

Dalton privea focul cu o faţă lipsită de expresie.

Simon luă o nouă înghiţitură de coniac.

– Serios, doar nu te gândeşti să o predai lui Liverpool? Poate că el însuşi a ordonat asasinatul!

În ciuda propriilor rezerve cu privire la acest subiect, Dalton se simţi obligat să îl apere pe Liverpool.

– Nu. Nu pot să cred asta. Clara poate fi orice, dar nu o trădătoare. Pot să jur pe viaţa mea. Poate că lui Liverpool nu-i plac convingerile ei politice, dar nu ar da ordin niciodată să fie ucisă o femeie nevinovată.

– Asta-i bine, atâta timp cât eşti sigur. Simon nu

părea la fel de convins. După părerea mea, Liverpool este obsedat. Oamenii obsedați pot face lucruri ciudate, dacă le hrănești obsesiile.

Dalton pufni:

– Dacă Lord Liverpool are o obsesie, aceea este siguranța și securitatea Angliei.

Simon dădu din umeri:

– Nu am spus niciodată că nu ar avea o obsesie onorabilă.

Scrâșnind din dinți, Dalton se chinui să mai ia o înghițitură de coniac, înlăturând dorința de a-i sparge nasul lui Simon. O încăierare bună ar...

O *încăierare*? Ce se întâmpla cu el? Gândea din nou ca Monty. Își frecă fruntea de parcă ar fi putut atinge mintea lui Monty. Cum putea un alter-ego să devină o parte perfidă a personalității sale?

Agatha intră în birou și se așeză pe un braț al fotoliului lui Simon.

– Clara face o baie și pe urmă va mânca ceva. Cred că va dormi ore în șir. Este complet extenuată, biata de ea.

Dalton nu dorea să simtă simpatie pentru Clara. Nu voia să simtă nevoia de a o proteja. Unde era raționamentul lui rece?

Se forță să se concentreze.

– În momentul acesta am nevoie doar de informații. Cine a ordonat uciderea și de ce, pentru început. Ceva nu este în ordine aici, ceva mai mult decât câțiva aristocrați ofensați care se răzbună pe un caricaturist...

Pearson apăru în ușa camerei.

– Sir Raines, domnul Cunnington este aici să îl vadă pe Lord Etheridge.

– James? Dalton se alarmă. Nu, Pearson, spune-i să plece...

Agatha ridică mâna.

– De ce să îl trimitem de aici când abia l-am chemat? Tot încearcă să te găsească de după-amiază.

Dalton se ridică.

– La naiba, nu am vrut să îl implic pe James în treaba asta!

– Ei bine, nu mă surprinde, spuse James, în timp ce își făcea intrarea pe ușă. Nu vrei niciodată să am parte de distracție.

– James, asta nu te privește.

– Abia dacă pot să te contrazic, din moment ce nu am idee despre ce vorbești. Ținea o mapă din piele. Am venit pentru că am o teorie pe care cred că ar trebui să o asculți.

Simon înălță capul.

– Ce teorie?

– Am toate motivele să cred că – James lungi în mod dramatic momentul – Sir Thorogood este o femeie!

Dalton aprobă.

– Bineînțeles că este.

James rămase înmărmurit.

– Știai? Cum de ți-ai dat seama?

– Nu știa. Simon zâmbi. Abia a aflat.

Agatha îl bătu pe Dalton pe umăr.

– Nu fi trist. Toți bărbații sunt reduși când vine vorba de femei. Se întoarse spre James. Cum de ți-ai dat seama, Jamie?

– M-am tot uitat la desene, zile întregi, încercând să îmi dau seama de ce toată lumea le adoră, bogați sau săraci, bărbați sau femei. Dădu mapa Agathei, care desfăcu legătura ce o ținea și împrăștie caricaturile pe masă. Apoi am văzut ceva care m-a izbit, ceva ce îi lipsește lui Ackermann, ca de altfel majorității celorlalți caricaturiști cunoscuți.

Simon se apropie şi el să analizeze desenele.

– Despre ce vorbeşti, James?

– Detaliul. Ca să fiu mai exact, detalii legate de modă. Oricine le-a desenat este la curent cu ultima modă în vestimentaţia feminină, pantofi şi coafură.

Agatha luă un desen cu patru doamne care erau la un picnic pe un vârf de munte, pe un morman de gunoi, cu Tamisa cea încărcată de deşeuri curgând leneş prin spatele lor.

– Are dreptate! Cât de inteligent, Jamie!

Dalton nu se mişcase de lângă foc.

– Da, foarte deştept, izbucni el. Păcat că nu te-ai gândit la asta cu două zile în urmă.

James îi privi pe Agatha şi pe Simon.

– Ce s-a întâmplat cu el?

Simon îşi drese vocea.

– Dalton, poate că ar trebui să îl pui pe James la curent. Dacă Mincinoşii v-au luat în vizor, atunci şi el se află în linia de ochire, ca secund al tău.

James clipi.

– Luaţi în vizor?

Dalton se întoarse de la foc şi se chinui să îşi descleştеze pumnii.

– Mai întâi de toate, aveai dreptate despre Sir Thorogood. Misteriosul caricaturist este de fapt doamna Clara Simpson.

– Vrei să spui că este micuţa văduvă care te asalta? Ei, asta explică atracţia. Te-a lucrat, a încercat să îşi dea seama ce pui la cale, nu?

– În ciuda încrederii tale în farmecele mele, James, este puţin mai complicat decât atât.

– Încetează să te mai învârţi în jurul problemei, Dalton. Agatha se întoarse spre James. S-a dat drept

cameristă în casa lui Wadsworth. Dalton nu a recunoscut-o decât atunci când a fost prea târziu.

James se încruntă.

– Prea târziu? Ce vrei... Apoi zâmbi. *Oh!*

Dalton suspină.

– Mulţumesc, Agatha. Cred că pot să mă descurc de aici. Îşi frecă ceafa. Ea m-a recunoscut prima şi a fugit. Când am ajuns-o din urmă, a apărut şi Kurt. A încercat să ne ucidă pe amândoi.

– L-ai ucis pe Kurt? James era şocat şi puţin impresionat.

– Nu, l-am lăsat inconştient şi legat, ca să câştigăm timp. Poate e timpul să gândeşti, dacă vrei sau nu să fii implicat.

– Ce vom face?

Dalton îl privi pe cel care era al doilea la comandă. Hotărârea îl făcuse pe James să îşi strângă buzele, şi să pară gata să se ocupe de Mincinoşi cu singura mână validă.

– Mulţumesc, James, spuse Dalton încet. Apoi se întoarse spre mormanul de desene. Undeva, în grămada asta, este răspunsul. Trebuie să fie o legătură între unul din aceste desene şi Cei Patru Regi. Cineva a dat ordinul de a ucide şi vreau să ştiu cine şi de ce.

– La fel şi eu. Vocea moale ce venea dinspre uşă le atrase tuturor privirea. Clara era acolo, înveşmântată într-o cămaşă de noapte nouă şi un halat. Părul îi cădea liber pe umeri. Degetele îl dureau pe Dalton de nevoia de a-l atinge.

El se încruntă.

– De ce nu te odihneşti?

Ea ridică din umeri.

– O, ştii cum este. Conspiraţie, tentativă de ucidere, fugă pentru propria-ţi viaţă... Sunt lucruri mărunte care

te pot ține treaz toată noaptea. Îi aruncă lui James un zâmbet. Bună, domnule Cunnington. Este plăcut să vă revăd.

– Într-adevăr, doamnă Simpson. James o privi apreciativ, pentru o clipă, apoi se uită spre Dalton. Încă îmi mai place de ea.

Încruntarea lui Dalton se accentuă, conştient fiind de cât de ispititoare era Clara în ținută de noapte. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca James să se îndrăgostească de ea.

– Ei bine, ea nu te place. El făcu un semn scurt spre Clara. Ia un loc, te rog. Poți să rămâi să auzi asta.

Ea ridică o sprânceană auzindu-i tonul poruncitor.

– Un cavaler, ca de obicei. Se aşeză lângă Agatha. Deci, cum vom descâlci încurcătura asta?

Dalton decise că îi plăcea felul în care lumina lumânărilor scotea în evidenţă nuanța roşiatică a părului ei. Nu o mai văzuse niciodată aşa. Părea mai sensibilă, mai caldă... proaspăt dată jos din pat.

– Dalton? James îşi flutură mâna înaintea ochilor lui Dalton. Ordinul de a ucide?

La naiba. Uitase ce voia să spună. Îşi desprinse ochii de la Clara şi se concentră pe strălucirea focului. *Distanță. Control.*

– Ordinul de a ucide este asemănător cu simptomul unei boli. Dacă unul din Cei Patru Regi a devenit un tâlhar, atunci întreaga structură a guvernului se află în pericol. Poate Coroana însăşi.

Clara se cutremură.

– Asta ar trebui să mă consoleze?

Dalton dădu scurt din cap.

– Consolarea ta nu este prioritatea mea în acest moment, spuse el. Este mai mult decât viața ta la mijloc.

Nu se uită spre ea, dar cu colțul ochiului o văzu tresărind.

Simon veni să se aşeze lângă Dalton, în apropierea şemineului.

– M-am gândit că poate eşti îndrăgostit, spuse Simon suficient de încet ca ceilalți să nu audă. S-ar părea că nu eşti.

– Nu am spus niciodată că aş fi.

– Nu, nu ai spus-o niciodată. Încet, Simon se duse înapoi spre Agatha, care îşi cuibări mâna în a lui, ca şi cum ar fi avut nevoie de încurajare.

Liverpool ar fi fost de acord. Dalton parcă îl auzea, declarându-şi loialitatea, aşa cum făcuse de nenumărate ori, în copilăria lui.

– Aş fi fericit să mor mâine, dacă regele meu şi țara mi-ar cere-o!

Dalton ştia că era adevărat. Îl înțelegea pe prim-ministru ca nimeni altul. Credința lui Liverpool era patriotismul, iar vocația – apărarea Angliei. Până în această ultimă lună, Dalton şi le-ar fi asumat, la rândul lui.

Viața lui era dedicată unei singure datorii, propria-i existență avea un singur țel – apărarea Angliei.

Dar pe urmă ai lăsat-o pe ea să se amestece. Toate instinctele lui masculine se concentrau să o păstreze în siguranță, să o protejeze, întotdeauna. Venea în contradicție cu raționea sa – îi producea confuzie şi îl distrăgea în mod periculos.

Ce aveau sentimentele de-a face cu asta? Dacă şi-ar sacrifica viața – şi ar face-o –, nu ar trebui să fie capabil să îşi sacrifice şi inima?

Ceea ce trebuia să facă era să o protejeze pe Clara. Dar inima îi era deja luată.

Din nou auzi vocea lui Liverpool, plină de satisfacție şi aprobare.

– Bun băiat!

Nu. Nu era bun. Abia dacă era loial.

Clara stătea la fereastră şi privea afară în întuneric. El se întoarse spre Simon.

– Mai sunt doar câteva ore până în zori...

– *Dalton!*

Teama din vocea ei îl aduse lângă ea într-o clipă. Clara continua să privească în noapte, dar întinse spre el o mână tremurândă.

– Acolo! Bărbatul acela de lângă felinar. Este *el!* Este Kurt!

Era într-adevăr Kurt. Stătea sfidător în conul de lumină pe care felinarul îl făcea, cu faţa întoarsă spre casă. Dalton privi cum un alt bărbat se alătura uriaşului asasin. Era Stubbs. Apoi apăru o altă persoană. Apoi o alta, până când colţul străzii se umplu de cei mai periculoşi bărbaţi din Anglia.

La asta se ajunsese. Să fie vânat de propriii oameni.

Simon li se alătură şi scoase un fluierat lung la vederea lor.

– Cred că ar fi mai bine să îi invităm înăuntru şi să aflăm ce vor.

Dalton se întoarse spre el.

– Eşti nebun? Este evident ce vor.

Expresia lui Simon deveni foarte amabilă, ceea ce Dalton ştia că este un semnal periculos.

– Acei bărbaţi au fost prietenii şi tovarăşii mei de arme timp de cincisprezece ani. Vrei să spui că *toţi* s-au transformat în nişte ticăloşi?

– Bineînţeles că nu! Dar poţi să negi că Mincinoşii execută ordinele, omoară ca să nu fii omorât?

Simon nu avea răspuns pentru asta.

Dalton se întoarse.

– În ziua în care vei fi silit să te lupţi împotriva lui Kurt pentru Agatha, te voi ruga să îmi pui întrebarea asta! În momentul acesta, nu am de gând să le-o dau pe Clara, şi nu am de gând să cedez unor intimidări. Se întoarse, trăgând-o pe Clara după el. Trebuie să ieşim de aici, şi nu pe undeva pe unde să ne poată lua urma.

Dar cum? Casa ar fi înconjurată într-o clipă, dacă ar încerca să iasă pe oricare dintre uşi.

Clara se întoarse spre Agatha.

– În momentul acesta este goală vreuna din casele care sunt în linie cu a voastră?

Agatha clipi.

– Familia care locuieşte în a patra casă de aici îşi petrece vara la Bath anul acesta. Făcu un gest cu mâna, spre est. Dar casa este bine închisă.

Clara îşi dădu ochii peste cap.

– Oameni buni, sunteţi spioni sau nu? Conduceţi-ne spre mansarda voastră. Acum!

După ce îi dădu lui James câteva instrucţiuni scurte, Dalton o prinse strâns pe Clara de mână, în timp ce ieşeau alergând din cameră. Ar fi vrut să o laude pentru raţionamentul rapid, dar ea nu se uită spre el. Se părea că soarta îi împinsese dincolo de limite.

Clara examină peretele vestic al mansardei, dar nu văzu nicio posibilitate de a trece în cealaltă casă. Casele din districtul în care locuia Simon erau de o calitate mult mai bună decât cele din Smythe Square.

– Peretele din cărămidă nu va ceda, Clara, zise Dalton. Trebuie să găsim altă cale. O conduse spre fereastră.

Ea o deschise, aruncă o privire afară, dar închise ochii imediat.

– Nu. Prea înalt. Nu pot să cobor.

Privi şi el pe fereastră.

– N-o luăm în jos, ci în sus. Spunând asta, se cățără pe pervazul ferestrei şi dispăru deasupra ei. Apucă-mă de mână, te trag eu sus, pe acoperiş.

Clara ar fi vrut să spună nu, să se întoarcă şi să coboare scările cât de repede putea.

În acelaşi timp dorea şi să trăiască.

– Haide odată, Clara Rose, îşi şopti singură. Apoi îşi ridică cămaşa de noapte şi se urcă pe pervaz, cu ochii la palma larg deschisă a lui Dalton. Se clătină, apoi se întinse spre ea cu ambele mâini. Într-o clipă, era lângă el, pe acoperişul din plăcuțe alunecoase.

Vremea se schimbase, lumina clară a lunii dispăruse. Acum nu mai erau decât reflectările felinarelor de pe străzile oraşului, împotriva norilor care coborau. Plăcile de ardezie erau umede, iar papucii pe care Clara îi împrumutase nu aveau o aderență prea mare. Din fericire, îi erau un pic cam mici. Cel puțin îi vor rămâne în picioare.

Nu vedea aproape nimic, în afara umbrelor. Cu puțin noroc, asta însemna că nici urmăritorii lor nu îi puteau zări. Dalton îşi menținea strânsoarea puternică a mâinii, în timp ce se târau pe coama acoperişului.

Pentru o clipă, o trase aproape.

– Simți creasta acoperişului? Păstreaz-o între picioare dacă aluneci, încearcă să îți laşi ambele picioare de o parte şi de alta, ca să nu cazi.

Curând îi ascultă sfatul. Dalton menținea un ritm rapid în timp ce se deplasau pe acoperiş. De câteva ori, aproape că îi smulse brațul din umăr pentru a o prinde, când ea alunecă pe plăci. Ceea ce pe sol le-ar fi luat câteva minute, se transformă într-un coşmar fără sfârşit.

Până la urmă, al patrulea coş le apăru în fața ochilor în întuneric. Dalton o lăsă stând călare pe acoperiş, şi cu ambele mâini căută o fantă între plăci.

Coborî până spre streşini. Când nu mai era în raza ei vizuală, îşi închidea ochii, rugându-se să nu cadă.

Apoi se întoarse, târându-se pe pantă, folosindu-se de mâini şi picioare.

– Prinde-mă de mână.

– Nu vreau să fac asta, spuse ea, în timp ce dădea drumul coamei. Chiar nu vreau să fac asta.

– Ştiu. Dar fereastra este acum deschisă. Pot să îți dau drumul direct în mansardă.

Genunchii îi erau moi de teamă. Clara se chinui până când picioarele îi atârnară alăturat, de aceeaşi parte a acoperişului. Încercă să dea drumul coamei acoperişului, de care se ținea cu cealaltă mână.

Încercarea ei eşuă, şi alunecă pe o coapsă, în jos, pe plăci, prinzând viteză, apropiindu-se de margine.

– Clara! Mâna lui Dalton o strânse pe a ei şi alunecarea se opri cu o smucitură care aproape îi dislocă umărul. Se uită în sus şi-l văzu pe Dalton culcat pe burtă, cu brațele întinse spre ea şi un picior agățat de coama acoperişului.

Picioarele ei atârnau pe jumătate în aer, iar marginea acoperişului îi intra în coapsă. Cât pe ce...

Cu un ultim efort, se întinse să se apuce de mâneca lui Dalton cu cealaltă mână. El o apucă de talie şi o ridică până când îşi putu sprijini picioarele în jgheabul de sub streaşină. O strânse în brațe, având în continuare piciorul agățat de coama acoperişului, în timp ce ea se lupta să îşi recapete răsuflarea pe care şi-o pierduse în momentul în care crezuse că va muri.

– Te-am prins, şopti el. Eşti în siguranță.

Apoi o ajută să se agațe de coşul din apropiere şi îşi redobândi propriul echilibru. Se mişcă în jurul lui, abil ca o pisică pe acoperiş, până când ajunse lângă ea.

– Suntem deasupra ferestrei, puțin la stânga, îi spuse

el. O să te cobor încet, ţinându-te de mână. Vreau să cauţi cu picioarele pervazul ferestrei.

Ea se supuse cu toată încrederea, legănându-se, până când degetele picioarelor ei intrară în contact cu marginea de piatră.

– Acum am să te strecor înăuntru. Vreau să te arunci prin fereastră. Eşti gata?

Ea dădu repede din cap, căci nu putea vorbi. Un singur pas greşit, o singură mişcare...

Nu mai fusese atât de speriată niciodată.

– Acum!

Se împinse înainte, şi se aruncă prin orificiul întunecat, aterizând ameţită pe podeaua prăfuită a mansardei.

Dalton ajunse lângă ea într-o clipă, şi o ridică în picioare. Ea se agăţă de el, strângându-i haina cu degetele până când începură să o doară.

În acel moment, putea să fie însuşi diavolul, şi tot ar fi căutat adăpost în braţele lui. Faptul că îi murmura tandru în ureche, că îi dădea cu o mângâiere la o parte părul care i se împrăştia la întâmplare pe faţă, cu o tandreţe care îi topea inima, nu avea nicio legătură cu asta.

Când putu din nou să respire, se dădu înapoi şi îşi îndreptă spatele.

– Ar trebui să plecăm.

El se mişcă în întuneric, ca şi cum ar fi vrut să o atingă din nou, dar cu siguranţă era doar imaginaţia ei.

– Sigur. Ia-mă de mână.

Din nou, ea îşi odihni mâna într-a lui şi îşi croiră drum prin mansarda necunoscută, împiedicându-se şi lovindu-se, până când găsiră uşa şi scările care duceau la etajele inferioare.

Experienţa ei de supraveghere din timpul nopţii îi era de ajutor în această aventură. Păcat că nu îşi va mai

folosi niciodată aceste aptitudini, tocmai acum, când devenise atât de pricepută.

Ajunseră la parter. Clara era în pană de idei.

– Acum ce facem? întrebă ea.

– Căutăm o pelerină pentru tine şi apoi oprim o trăsură.

– O trăsură? La ora asta din noapte?

– Întotdeauna este o trăsură liberă în districtul rezidenţial, la ore târzii, pentru soţii care se strecoară spre casă de pe la cluburile lor.

Aşa cum spusese, imediat ce ajunseră în stradă şi trecură de colţul unde erau urmăritorii lor, văzură o trăsură ce venea pe pavajul aleii. Dalton ridică mâna şi vizitiul opri.

Mult prea mulţumită ca să se mai minuneze de norocul lor, Clara se urcă în trăsură şi se cufundă obosită în perne. Trecuse prin atâtea în seara asta, şi mai erau doar câteva ore până la ivirea zorilor.

O parte din ea dorea să rămână trează şi să observe unde se duc, dar căzu victimă epuizării. Nu îşi mai amintea nici că se întinsese, dar se trezi scuturată brusc, pe jumătate întinsă pe scaun.

– Clara, haide. Trebuie să ne grăbim.

– În regulă. Bine. Da, murmură ea, încercând cu disperare să deschidă ochii. Dalton o ridică din trăsură şi o purtă pe alee, în timp ce ea încă mai făcea cu mâna vizitiului.

Vremea se înrăutăţise. Acum ploua, şi stropii îngheţaţi o treziră, în sfârşit.

Dalton o porni în direcţia opusă celei în care se deplasa trăsura. O trăgea atât de repede după el, încât abia reuşea să ţină pasul. Se strecură pe o alee care nu lăsa să pătrundă nicio rază a felinarelor din stradă şi îşi găsi drumul în întuneric, de parcă ar fi putut vedea.

O conduse în spatele clădirii pe care o ghicea şi merse înainte până când degetele ei atinseră geamul. O fereastră.

– Nu-mi spune... intrăm din nou prin efracţie.

Auzi un chicotit.

– Îmi este permis să intru prin efracţie aici. Sau cel puţin, aşa era.

Vocea lui suna sarcastic, şi pentru prima dată se întrebă ce însemna pentru el cu adevărat această noapte fără sfârşit. Din ceea ce reuşea să pună cap la cap, îşi pierduse poziţia apărând-o. Fugind cu ea probabil că nu făcuse altceva decât să complice situaţia.

Încercă să se convingă că nu era aşa, în timp ce el deschidea fereastra într-un mod pe care ea nu îl vedea. O ajută să intre. Dorea să creadă că el nu pierduse nimic important în noaptea asta, pentru că ar fi fost foarte dificil să reziste unui bărbat care sacrificase atâtea pentru ea.

20

Dalton simţi lipsa atmosferei familiare a Clubului Mincinoşilor. Ajunsese atât de aproape.

Acum nu avea nicio idee despre ce îi rezerva viitorul. Va fi judecat pentru trădare? Dacă nu va putea dovedi identitatea ticălosului din rândul Celor Patru Regi, probabil că aşa se va întâmpla.

Clara. Ce avea să facă cu această minunată femeie? Se mişcase atât de repede, atât de curajos pe acoperiş, fără nicio lacrimă, fără un scâncet care i-ar fi putut alerta pe Mincinoşi. Trecuse în tăcere peste marginea acoperişului, ca să nu atragă atenţia asupra prezenţei lui acolo.

Încă nu îşi putea permite să îi pese de ea, dar, pentru

Dumnezeu, îi câştigase respectul într-un mod pe care rareori îl crezuse potrivit pentru o femeie.

Ţinându-şi mâinile peste ochii ei, într-un ultim gest de a păstra secretul – poate că ar fi trebuit să deschidă pur şi simplu biroul secret pentru public –, o conduse pe scara îngustă spre camera din mansardă. Acolo o aşeză pe canapeaua veche care fusese cumpărată cu siguranţă cu câţiva ani înainte de a se naşte Simon.

Clara se ghemui, strângându-şi sub ea picioarele încălţate în papuci şi înfăşurându-se în mantia furată, până când nu i se mai văzu decât faţa palidă în lumina lumânării pe care Dalton o aprinsese.

Dalton îşi frecă ceafa, apoi îşi desfăcu cravata şi o aruncă pe spătarul scaunului. Se aşeză la birou, încercând să gândească. Nu era uşor, cu Clara alături.

Se făcuse mult prea cald. Îşi dădu jos haina umedă şi se sili să ia în considerare opţiunile pe care le avea. Cât timp putea rămâne în club fără să fie văzut?

Simon îl asigurase că, în afară de James, nimeni nu ştia de existenţa biroului secret, deşi una din ieşiri ducea direct în biroul lui Jackham.

Din fericire, Jackham nu se va întoarce decât peste trei zile din călătoria lui, pe urmele alcoolului. Probabil chiar acum trăgea la măsea în Edinburgh, pentru că insistase să încerce personal orice băutură care trecea prin club. Dalton nu ştia cu siguranţă dacă omul era un cunoscător sau doar un pungaş, dar acum îi era totuna.

Dalton nu avea încredere în Jackham, în ciuda asigurărilor lui Simon că omul nu avea habar despre adevăratul scop al clubului. Cum putea cineva să lucreze ani întregi acolo şi să nu afle nimic? Jackham fusese odată hoţ la drumul mare. Dacă exista o breşă în siguranţa clubului, Jackham ar fi fost prima persoană la care Dalton s-ar fi gândit.

Totuşi, pentru moment, biroul era suficient de sigur. Dacă ar duce-o pe Clara înapoi la familia Trapp, nu ar face decât să o pună din nou la discreţia Mincinoşilor. Propriul lor teritoriu era ultimul loc în care ar căuta.

Cel puţin aşa spera.

Se uită spre Clara. Se topise parcă între pernele moi. Doar ochii negri, larg deschişi arătau că nu dormea. Probabil că era epuizată.

– Când ai dormit ultima dată?

Ea clipi.

– În altă parte decât în trăsură? Rămase o clipă pe gânduri. Am tras un pui de somn marţi seara.

Era joi dimineaţa. Două nopţi fără somn. Una petrecută cu el, o alta fugind.

– Ce te împiedică?

– Teama, spuse ea prompt. Şi foamea, dar nu trebuie să îţi faci griji din pricina asta.

Dalton strânse buzele. Era o remarcă uşor ironică la lipsa lui de ospitalitate.

– Este o bucătărie aici. Mă duc să îţi aduc pâine şi brânză, dacă vrei.

– Un ceai, te rog. Mai degrabă mult ceai. Se cuibări mai adânc în canapea. Am impresia că nu voi mai reuşi niciodată să mă încălzesc.

– A, atunci, ceai şi foc. Dorinţa ta este poruncă pentru mine.

Se ridica să plece, aşa că nu auzi bine comentariul ei şoptit, dar era ceva de genul:

– Mă îndoiesc de asta.

Adevărat, gândi el, în timp ce luă lumânarea şi părăsi camera. Regretabil, dar adevărat.

Căldura focului şi cina frugală o întări, dar în interiorul Clarei ceva tremura. Desfăşurându-se din mantia

umedă, se aşeză pe podea, în faţa focului. Îşi împletise părul, însă nu avea cu ce să îl lege. Dalton se mişca neliniştit prin cameră, aducând a pirat în haina desfăcută, şi fără manşete. Îi putea vedea părul de pe piept, în deschizătura cămăşii. Oare umerii lui deveneau mai largi, cu fiecare clipă care trecea?

Chiar începea să o calce pe nervi.

– Nu ai ceva de făcut, ceva potrivit unui lord? răbufni ea într-un final. O să mă înnebuneşti dacă mai treci pe lângă mine o dată, în timp ce te învârţi prin cameră.

– James se ocupă de protecţia ta. În vocea lui se simţea frustrare. Nu există absolut nimic altceva pentru mine, decât preocuparea de a te păzi.

– De a mă păzi cum? Să-ai-grijă-de-mine – pază, sau să-mă-ţii-prizonier – pază? Se ridică să îl înfrunte. Nu plec nicăieri.

El se opri brusc şi o măsură cu privirea într-un fel care o făcu pe Clara să tacă.

– Ce este? întrebă ea, după ce îşi reveni.

– Ca să spun adevărul, pleci undeva. Am decis să te trimit undeva departe, până când voi descoperi sursa tuturor acestor încurcături.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să mă târăşti înapoi la Londra. Eram deja în drum spre provincie, pentru a mă ascunde.

– Mă gândeam la o destinaţie ceva mai îndepărtată. Scoţia ar fi potrivită pentru moment.

– *Scoţia?*

– Asta dacă n-o să am nevoie de mai mult timp. Dacă voi avea, te voi îmbarca pe un vapor care merge spre Indiile de Vest.

Ea îl privi lung.

– Pot spune şi eu ceva?

– Nu. Vreau să fii la distanță, să nu mă mai poți distrage... Vreau să spun să nu mai atragi asasinii.

– Și asta nu are nimic de-a face cu faptul că am fost iubiți?

El pufni.

– Sigur că nu. Nu are niciun rost să aduci vorba despre asta. Este irelevant.

Clara tresări.

– Ah, spuse ea slab. Mie mi s-a părut destul de... relevant.

– Complet fără legătură cu viitorul. Dalton cedă apoi și se întoarse cu fața spre ea, privind-o ca și cum regreta cele spuse.

Întinse o mână, îi atinse ușor părul împletit și o trase în lumină.

La lumina lumânărilor, Clara era palidă și trasă la față, un chip străin. Însă ochii lucitori, de culoarea alunei, erau ai lui Rose.

– M-am întrebat de o mie de ori... de ce nu am văzut? De ce nu am recunoscut-o pe Rose în Văduva Simpson?

– Am avut grijă să nu o vezi, șopti ea. Dacă Dalton s-ar fi dat trei pași înapoi, n-ar fi auzit-o.

– Poate. Sau poate o doream atât de mult pe drăgălașa mea servitoare, încât nu *am dorit* să văd.

Încet, ea îi îndepărtă mâna din păr. Degetele ei tremurânde spuneau o poveste pe care atitudinea rigidă nu o putea dezvălui. Era la fel de tulburată ca el. La fel de chinuită. La fel de singură.

Îi luă fața între palme.

– Cine ești, cu adevărat? Vocea îi era răgușită. Cu degetele îi mângâie șuvițele de păr de la tâmple. Toate acele fețe. Este *vreuna* adevărată?

Ea scutură ușor capul.

– Niciuna. Sau toate la un loc. Nu pot să spun cu siguranță.

– Deci mai este speranță? Degetul lui îndepărtă cu o mângâiere o lacrimă. Se îndoia că ea știa să plângă. Rose a mea este acolo, undeva?

– Nu știu. În fond, se pare că sunt doar Clara.

– Clara, spuse el, silabisind. Oare Clara i-ar atinge inima? Oare ar ocupa locul acela întunecat dinlăuntrul lui, loc de care nu știa că există până când nu apăruse Rose?

Își putea asuma riscul? Viața lui era deja complicată. Putea să îi dedice suficient din el, pentru a o păstra alături?

Se pare că alegerea era între Clara și Anglia. Niciodată amândouă.

– Te rog, încearcă să înțelegi, Clara. Nu pot să mă dăruiesc cu adevărat. Pur și simplu nu îmi pot permite să-mi împart atenția. Se opri. Și totuși începuse o relație – cu Rose. Când vorbi din nou, vocea lui era plină de regrete. Înțeleg că poți interpreta greșit situația, dar trebuie să recunoști că împrejurările au fost, în parte, responsabile. Am fost implicați într-o intimitate forțată, în dulapul acela, ceea ce ne-a îndepărtat de rațiune. A fost o aberație, o ticăloșie să...

– O ticăloșie? O *aberație?* Arăta ciudat. Iei ceea ce s-a întâmplat și îl reduci la nimic, ca să nu fii obligat să recunoști ce mi-ai făcut.

Dalton o privi derutat.

– Eu? Ți-am făcut? Îmi amintesc că *m-ai implorat*...

Ridică o mâna ca să îi oprească cuvintele.

– Ai făcut ceva ce nimeni nu a mai reușit, șuieră ea. Tu, cu ochii tăi argintii și pasiunea ta mincinoasă. Tremura de furie și de emoție. Tu...

Se opri, gâfâind, înecându-se cu lacrimile pe care refuza să le elibereze.

El se opri şi se apropie, până când tot ceea ce putea vedea ea erau ochii lui frumoşi.

– Ce am făcut? Vocea lui era joasă. Intensă.

Nu mai putea suporta. Îl ura mai tare decât urâse pe oricine altcineva în toată viaţa ei. Avea atâta nevoie de el, încât nu mai putea respira. Se aruncă asupra lui cu violenţă, împingându-l. Durerea erupse într-un hohot de plâns înfrânt.

– *Mi-ai zdrobit inima!*

Aruncă mantia între ei, ca pe o mănuşă. Era o provocare căreia Dalton nu îi putea rezista.

Logică, raţiune? Cum putea să facă faţă influenţei acestei încântătoare nestatornice?

Se aruncă asupra ei ca un prădător, îmbrăţişând-o, strângând-o mai aproape, pentru a o devora. Buzele i se năpustiră dur asupra gurii ei. Se gândise să o cucerească, dar de undeva dinlăuntrul său se ivise o foame atât de puternică, încât s-ar fi înjosit ca să o aibă.

Aproape furios, luptă împotriva ei, însă mâinile Clarei îl traseră mai aproape. Îşi înfăşură braţele ei în jurul taliei lui şi îşi împinse trupul în al lui, la fel de înfometată.

În clipa următoare se aflau jos, pe pelerină. Ea trăgea de cămaşa lui, strecurându-şi mâinile pe sub ea, ca să şi le încălzească pe pielea lui fierbinte. Abdomenul lui era tare şi fremăta sub atingerea ei, aşa că îl atinse şi mai insistent.

Gura lui o devora pe a ei, şi ea îl hrănea la rândul ei. O trase sub el, aruncându-i rochia pe jos, în timp ce coapsele lui le îndepărtau pe ale ei, iar sexul lui erect căuta despicătura dintre picioarele ei.

Era o plăcere ca o tortură, şi ea îşi smulse gura de

sub a lui pentru a ţipa cu putere. Nerăbdarea şi fierbinţeala ieşeau la iveală printre strigătele prevenitoare ale minţii ei. Numai inima şi corpul ei aveau permisiunea de a vorbi în acest moment.

Îi aruncă pantalonii şi îşi strecură degetele în părul lui, strângându-l mai aproape. El îi şopti răguşit numele, numele ei *adevărat*, în timp ce palmele îi cuprindeau sânii. Vârfurile degetelor sale îi găsiră sfârcurile, atingându-le şi tachinându-le, până când ochii ei se închiseră şi capul îi căzu pe spate.

Dalton îşi mută sărutările pe sânii ei, muşcându-i. Îi simţi degetele ondulându-se pe gâtul ei şi îşi arcui spatele pentru a-i uşura accesul.

Strecurându-şi degetele în păr, îi ţinu capul, în timp ce el îi teroriza drăgăstos sânii. Buzele, dinţii, arsura ascuţită a bărbii lui abia crescute, toate combinate într-o furtună de senzaţii care o făceau să vibreze pentru el.

– O, Doamne, Clara... Nu am vrut să spun nimic din ceea ce am spus. Iartă-mă.

– Dalton... Şoapta ei se pierdu în oftatul lui, în timp ce se elibera din închisoarea nasturilor. Se întinse spre el, fără să se mai mulţumească de data asta cu discreţia demnă de o lady. Dorea să îl atingă, să îl mângâie.

Bărbăţia lui dură şi fierbinte îi arse palma. Rămânând încă deasupra ei, Dalton se cutremură în timp ce ea i-o mângâia.

– Clara, nu pot... Trebuie... dar nu făcu nicio mişcare să scape din strânsoare. Ea se distră la auzul tonului rugător din vocea lui, fiind conştientă că o va lăsa să îl analizeze.

– Am nevoie, şopti ea. Am nevoie să te văd. Tot.

El deschise ochii ca s-o privească Ea îi susţinu privirea. Zâmbind uşor, aproape cu sfiiciune, el se rostogoli de deasupra ei şi se aşeză lângă ea, mai aproape de foc.

Clara se ridică într-un cot şi întinse mâna să ia din nou în stăpânire penisul lui.

– Vei face ceea ce îţi spun?

El chicoti, pe jumătate alarmat.

– Zău, Clara, eşti cea mai neruşinată...

Ea îi sărută buzele închise. El adânci sărutul, cu poftă, şi nu mai protestă. Ea se dădu înapoi foarte încet.

– Mai ai multe de învăţat despre mine, Dalton Montmorency, Lord Etheridge, murmură ea lângă buzele lui. Aşa cum şi eu am despre tine. Îi sărută maxilarul dur şi îl muşcă blând de bărbie. Mai întâi tu.

– Domnul să mă ajute, suspină el, apoi îi aruncă o privire fierbinte. Acum tu.

Clara aproape că se retrase din faţa a ceea ce se putea dezlănţui în amândoi. Apoi imaginaţia o binecuvântă cu câteva posibilităţi delicios de răutăcioase.

Încet, se întinse după mâna lui şi îl acoperi cu părul ei.

– Nu poţi să mă atingi, încă. Te voi învăţa atât de bine, încât voi putea să te desenez în întuneric. Îl răstigni pe covor. El făcu un gest de a-şi ridica mâinile. Nu, spuse ea ferm, sau nu voi face asta.

Se aplecă să îi apuce între buze sfârcul mic, aşa cum făcuse el cu al ei. Respiraţia lui se transformă într-un şuierat şi ea îi văzu mâinile zbătându-se pe podea.

Te voi învăţa. Te voi şti atât de bine, încât nu voi uita niciun centimetru din tine.

Era un moment pierdut în timp – un popas al veşniciei în această cameră înaltă, fără ferestre. *De ce erau mereu mansarde?*

Avea gustul lui sărat şi masculin pe limbă. Îi sorbi celălalt sfârc. Acelaşi. Poziţia ei era ciudată, aşa că se aşeză călare pe abdomenul lui. El mârâi şi îşi flexă corpul sub ea.

Ea îl apăsă ferm de podea.

Îşi trecu degetele prin părul scurt, negru de pe piept şi îi muşcă uşor clavicula.

– Gata cu misterul, şopti ea. Gata cu minciunile.

– Nu, mârâi el ca răspuns.

– Spune-mi atunci, Dalton. Adevărul. Spune-mi ce vrei.

El se uită într-o parte. Ea îi întoarse bărbia astfel încât să-i întâlnească privirea.

– *Spune-mi.*

Respiraţia lui se adânci şi pieptul i se ridică.

– Îmi place... îţi vreau gura.

Ea îl sărută.

– O ai. Dar nu asta vrei să spui, nu? Îl sărută pe gât şi pe adâncitura pieptului său puternic. Aici? murmură ea lipită de pielea lui.

– Da... nu...

Clara îl muşcă deasupra ombilicului, în timp ce mâinile i se îndreptau spre abdomenul lui.

– Aici?

Îl sărută mai jos, aţâţându-l, manevrând cu dibăcie jumătatea de jos a corpului ei peste un anume obstacol. Dalton mârâi şi se răsuci, în timp ce ea rămase deasupra erecţiei lui.

– Clara, o avertiză el, cu o voce guturală.

Se juca cu controlul lui, ştia. Dorinţa de amuzament începu să fie temperată de dorinţa de a-l face cu adevărat să îşi piardă controlul. Doar o singură dată văzuse privirea animalului dezlănţuit din el. Când o sărutase pentru prima oară, după ce îi făcuse oferta în mansarda luminată de lună... Atunci, pentru câteva momente, masca dispăruse.

Dacă ar fi fost să fie doar o noapte, atunci îl dorea pe adevăratul Dalton. Nu pe Monty, nici pe Lord Etheridge. Dalton – fierbinte, dur, desfrânat.

O va costa. Nu va ajunge niciodată la el, decât dacă se va elibera pe ea. Nu Rose, nu Văduva Simpson. Putea să o facă?

Carnea lui tensionată vibra sub palmele ei şi el începu să scrâşnească din dinţi ca să îi reziste.

– Nu. Îşi strecură degetele sub talia pantalonilor şi chiloţilor lui şi îl dezbrăcă de ele.

Era gol în faţa ei, fiecare centimetru de mascul splendid aparţinându-i în clipa aceea.

– Spuneai că îmi doreşti gura. Acum, unde să se ducă gura aia? şopti ea. Îi sărută şoldul. Aici? Îi sărută celălalt şold şi îl tachină cu o atingere uşoară a limbii. Aici?

– Eşti un drăcuşor, mormăi Dalton. Eşti un demon trimis pentru a mă devora.

– Nu sunt un drăcuşor. Dar îmi este foame.

Îşi coborî gura cuprinzându-i cu buzele sexul. El icni, adâncindu-şi degetele în ţesătura covorului şi curbându-şi corpul în sus. Ea îşi apăsă ambele palme pe oasele şoldurilor lui, pentru a-l ţine nemişcat.

El pulsă sub buzele ei.

– O, *Doamne!* Nu era un blestem, ci o rugăciune.

Gura ei era fierbinte şi în mod natural talentată. Dalton nu mai experimentase această plăcere înainte.

Întotdeauna atât de circumspect, întotdeauna conştient de poziţia lui, de rolul lui în imensa maşinărie... niciodată *nu îşi permisese* acest extaz.

Ea îl înlănţui şi mai tare, apăsându-l în jos cu mâinile ei mici, de parcă l-ar fi putut cu adevărat reţine să se ridice. Şi totuşi, nu ar opri-o din explorarea ei încetă pentru nimic în lume. Îndrăzneaţă, până şi la asta.

Ce femeie.

Dar nu femeia lui, nu după noaptea asta.

Mâine o va trimite departe, în siguranţă, până când

va da de urma membrului mânjit dintre Cei Patru Regi. Dar pentru noaptea asta...

Gândurile îi zburară departe.

Corpul i se încordă, respiraţia i se opri. Tortura minunată nu se oprea, de fapt se adâncea. Nu mai putea rezista mult timp...

Ea îşi trecu cu blândeţe dinţii peste carnea lui. Crescendoul senzaţiilor îl despărţi de rămăşiţele controlului său şi îl trimise învârtindu-se într-un întuneric animalic...

Cu un mormăit, se ridică, şi o trase sub el, cu brutalitate.

Aşteaptă. Încetineşte. Ultimul mic protest al civilizaţiei muri când ea răspunse tacticii lui primitive prin înfăşurarea dulcilor coapse în jurul taliei lui.

Pătrunse în ea cu toată puterea corpului său încordat, până când ea îşi dădu pe spate capul, scoţând un sunet de suferinţă şi mirare.

Alunecarea fierbinte, strâmtă a corpului ei în jurul membrului său îi învăluia mintea în întuneric şi îl făcea să fie şi mai nerăbdător. Fiecare apăsare era mai dură, mai aspră. Fiecare retragere era mai rapidă şi mai şerpuită. Voia să pătrundă în ea până când frecarea îi va arunca pe amândoi în flăcări şi vor arde devenind cenuşă... împreună.

Clara era în flăcări. *Era* foc, cu siguranţă Dalton îi putea vedea strălucirea... Plăcerea invaziei lui viguroase era întunecată şi halucinantă, în parte durere extremă, în parte împlinire vicioasă, înfricoşătoare. Îi dorea fierbinţeala nebună, puterea periculoasă. Acest miez chinuit al lui era *al ei*. Doar al ei. Avea *nevoie* să o exploreze ca pe un vulcan adormit pentru prea multă vreme.

Propria-i explozie o luă aproape pe nepregătite. Cu braţele păstrând-o imobilă pentru posesiunea lui brutală,

putu doar să se agațe fără să mai țină seama de spatele lui care se unduia, în timp ce pătrunderile o duceau tot mai sus.

Mai sus. *Doamne, nu știuse niciodată că poate ajunge atât de sus...*

El își aruncă pe spate capul, cu fața încordată de extaz. Privirea pe care i-o aruncă, forța lui sălbatică îi tăiară respirația, umplând-o cu un nou val de dorință posesivă. Era un animal. Era animalul *ei*.

Uu strigăt răguşit veni din adâncul pieptului lui, răsunând până ajunse la cunoştința ei, din ce în ce mai slabă. Doamne, atât de *sus*.

El crescu în ea, cu ultima străpungere, şi ea dispăru... alergând în spirală în sus şi în afara ei, într-o mare de lumină şi de extaz. *Mai sus*. Nu mai putea respira... nu-i păsa... își auzi vag propriul strigăt, răsunând în camera mică, într-o armonie nepământeană cu al lui.

Fără vlagă, transpirat şi tremurând, trupul Clarei își recăpătă încet coutactul cu mintea. Bătăile inimii îi răsunau în urechi – sau erau ale lui? Nu putea spune unde înceta el şi unde începea ea. Erau întinşi, îmbrățişați în fața focului... gâfâind epuizați şi mult prea binecuvântați ca să întineze momentul cu vreun gând.

Apoi inimile își încetiniră ritmul împreună, respirația se domoli şi adormiră – nu ca vânător şi vânat, ci doar ca bărbat şi femeie – împreună.

21

Dalton se rostogoli pe ceva lipicios şi neplăcut. Bâjbâi să vadă ce este, apoi îl smulse de sub el cu un mormăit. Deschizâud puțin ochii, îi aruncă o privire.

Un papuc. Papucul Clarei, înnegrit şi distrus din cauza fugii lor de pe acoperiş

Clara.

Se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire cercetătoare prin birou. Apoi o văzu. Era aşezată la nu mai puțin de doi metri, şi-l privea.

Zâmbetul ei de întâmpinare îl încălzi, până când îi văzu cămaşa de noapte ruptă. Apoi sângele îi îngheță.

– Doamne. O, nu. Se târî până lângă ea. Eu... Clara, ce ți-am făcut noaptea trecută... O, Doamne.

Urme subțiri se întindeau pe umerii ei, iar gâtul îi era înroşit de arsura bărbii lui. El înghiți când văzu urmele mici de pe partea de sus a sânilor ei, câte un puuct roz pentru fiecare deget al mâinilor sale.

Ea îi urmări privirea în jos.

– Ah. Ar fi trebuit să îți spun că mă învinețesc repede.

Voia să o cuprindă în brațe, dar nu merita să o atingă.

– Nu-mi vine să cred... Nu ți-aş face rău pentru nimic în lume... Şi totuşi o făcuse. O posedase sălbatic, pe podea, ca un animal în perioada de împerechere. Se lăsă pe spate, fără să-i pese de goliciunea lui, copleşit de vină.

– Dalton, ți-am spus deja... nu m-ai rănit.

El dădu din cap.

– Ba da. Te-am folosit într-un mod neruşinat, eu...

Ceva îl lovi direct în nas. O căpşună? Se uită în sus spre Clara şi o văzu preocupată de a alege un alt fruct cu care să arunce spre el... Un măr.

– Acum asta... se amuză ea. Poate fi dureros.

– Clara, ştiu că eşti supărată. Îmi pare rău, o, Doamne, îmi pare atât de rău...

Mărul îl lovi în umăr cu destulă putere.

– Au! Își frecă locul lovit cu cealaltă mână. Opreşte-te. Te rog, vorbeşte cu mine, Clara.

– Eşti interesat să afli şi punctul meu de vedere? Mă gândeam că poate eşti prea ocupat să te îngropi într-o vinovăţie deplasată. Apucă un strugure. Acesta este mai mic, dar cu suficientă forţă voi putea să ţi-l bag în ureche. Nu te mai mişca.

– Deplasată? Vina mea este evidentă. Uită-te la tine!

Ea îi făcu pe plac o clipă, apoi zâmbi şi îşi bagă o boabă de strugure în gură.

– Uită-te mai întâi la tine! spuse ea.

Fără să înţeleagă, Dalton se uită în jos. Primul lucru pe care îl văzu fu trupul lui complet gol. Al doilea gând îl duse către vechea zicală „ar fi trebuit să îl vezi pe celălalt".

Urme de dinţi şi semne roşii ca de ventuză făcute de gura ei erau răspândite pe corpul lui. Deveni conştient de o senzaţie de înţepătură în spate şi îşi împinse un umăr în faţă ca să vadă mai bine.

Urme de mărimea şi în poziţia unghiilor îi decorau spatele.

– O, la dracu'!

– A, îmi aduc aminte de asta. Zâmbi răutăcios. Vrei să o fac din nou?

El făcu în grabă o mişcare de apărare.

– *Nu.* Clara, îmi este clar că sunt mult prea periculos pentru tine. Niciodată nu mi-am... pierdut controlul aşa.

Ea părea în mod ciudat flatată.

– Hei, mulţumesc, bunule domn.

– Clara, nu eşti deloc atentă. Asta a fost... atât de...

Ea se întinse spre coşul de lângă ea.

– Cred că ceea ce cauţi este cuvântul *splendid.* Dar mă voi mulţumi cu *extraordinar de inspirat.* Brânză?

El scutură din cap.

– Ţi-a... plăcut? Nu, vreau să-ţi spun că probabil a fost îngrozitor pentru tine...

Ea pufni.

– Recunosc că eşti un tip destul de impresionant, Lord Etheridge, dar hai să nu fim prea plini de noi înşine. Lăsă brânza să cadă înapoi în coş. Ridicându-se pe mâini şi pe genunchi, se târî spre el, cu un zâmbet slab, ciudat, pe faţă.

Imaginea oferită de decolteul sfâşiat al rochiei era dintre cele mai încântătoare. Îl ţinu nemişcat un moment mult prea lung, ceea ce îi permise Clarei să se urce şi să se aşeze cu picioarele desfăcute peste coapsele lui.

Îi înconjură gâtul cu braţele şi îl privi direct în ochi. El nu o îmbrăţişă... dar nici nu o îndepărtă.

– Dalton Montmorency, vreau să mă asculţi cu foarte mare atenţie. Mi-a plăcut. Mai mult decât atât. Poate că a fost puţin cam intens, dar am vrut să descopăr bărbatul din tine, şi am făcut-o.

– Bestia din mine, vrei să spui, rosti el cu amărăciune.

Ea dădu din cap, compătimitor.

– Bietul Dalton. Atâtea ziduri. Doamne, mi-a trebuit multă imaginaţie ca să le dărâm, nu crezi?

Amintindu-şi plăcerea exotică pe care i-o oferise, el roşi. Muşchii începură să i se relaxeze.

– Eu... întotdeauna m-am întrebat cum poate fi.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Oh, ai mai auzit de asta? Consternarea îi aduse din nou sprâncenele în jos. Şi eu care credeam că am inventat asta.

În sfârşit relaxat, Dalton o îmbrăţişă şi o trase mai aproape.

– Trebuie să recunosc că eşti o femeie impresionantă, Clara Simpson, dar hai să nu fim prea plini de noi înşine.

Ea îl muşcă de lobul urechii.

– Nu, prefer să fiu plină de tine.

El îşi dădu capul pe spate.

– Nu eşti... La naiba, trebuia să o spună altfel. Nu te doare?

Ea îşi înclină capul şi se gândi puţin.

– Păi, da... puţin. Apoi îi atinse buzele cu vârfurile degetelor. Ochii ei de culoarea alunei se întunecară. Dar ai spus şi tu că nu cauţi ceva pentru totdeauna. Şi, dacă trebuie să plec... m-am gândit că acum avem ocazia.

El o sărută. Uşor, fiecare atingere a gurii lui mângâindu-i buzele umflate. Nu voia să se gândească la faptul că va pleca. Nu voia să gândească deloc.

– Avem timp până diseară, când James va veni să te ia, şopti el.

Gura ei tremură lângă a lui şi braţele i se agăţară pentru o clipă mai strâns. Apoi îşi trase capul înapoi şi se uită la el cu un zâmbet maliţios în ciuda ochilor ei umezi.

– Asta este un lucru bun. Se strecură în poala lui. Pentru că este rândul meu.

Clara se delectă cu strălucirea care apăru în ochii lui argintii. Când el râse tare, îi veneră sunetul adânc. O singură zi scurtă putea fi tot ceea ce avea. Nu o va pierde plângând.

Va avea suficient timp pentru asta mai târziu.

Cu o răsucire îndemânatică, o întoarse cu spatele pe podea.

– Nu eşti suficient de goală.

Îl ajută să îi scoată cămaşa de noapte ruptă. O culcă depărtându-i picioarele şi întinzându-i braţele deasupra capului. Pentru un moment îl văzu şovăind, când privi urmele pe care i le lăsase. Ea îşi întinse un braţ pentru a

lua un alt strugure, apoi îl ameninţă cu el până când nehotărârea dispăru din ochii lui.

Dalton se aplecă pentru a lua strugurele dintre buzele ei, apoi îi sărută vârfurile degetelor şi îi duse din nou mâna deasupra capului. Apoi îi făcu un semn ameninţător cu degetul.

– Nu te mişca, îţi aminteşti?

Un fior o străbătu.

– Cred că tocmai am creat un monstru, şopti ea.

El îşi trecu uşor palmele în susul coapselor ei, în interior.

Degetele mari i se opriră asupra despicăturii dintre picioare.

– Clara, zâmbi el privind-o. Urmezi tu.

O trecu un fior. Văzând asta, el se ridică să mai pună cărbuni în foc. Apoi adună pernele de pe canapea şi luă coşul cu fructe. Se întoarse şi îngenunche alături de ea, cu prada lui.

– Pentru ce sunt astea? întrebă ea, cu o voce uşor răguşită.

El puse o pernă sub capul ei, şi o alta sub şolduri. La început, Clara se simţi ciudat. Era atât de metodic...

– Nu mi-ai răspuns. Arătă spre coş.

Îi luă mâna şi i-o aşeză din nou deasupra capului. Apoi privirea lui se întoarse spre ea cu poftă.

– Am de gând să mă joc cu mâncarea mea.

Şi exact asta făcu. Căpşunile deveniră corturi mici şi reci deasupra sfârcurilor ei. Ombilicul susţinea un bob de strugure. Felii de măr îi flancau cuibul şi cristale de zahăr îi acopereau bustul.

De la un capăt la celălalt, el se aplecă să îi sărute gura, sau să îi atingă în grabă despicătura dintre coapse, sau să ciugulească tandru din acel loc sensibil, aflat la îmbinarea dintre gâtul şi umărul ei.

Când își termină treaba, ea tremura din orice alte motive *în afară* de frig. Voia să se zvârcolească, să își apese coapsele una de alta, să îl tragă în jos, spre ea... dar nu îi permise să se miște.

Apoi scoase prăjiturile choux à la crème.

– Produsele de patiserie franțuzească sunt specialitatea lui Kurt, spuse pe un ton de conversație. Se întoarce din fiecare misiune cu o altă rețetă. Apoi rupse în jumătăți o prăjitură mică și rotundă, pentru a-i scoate mijlocul de cremă consistentă.

– O... Clara înghiți în sec. Ce avea de gând să facă cu *asta?*

El linse puțin de pe deget și se aplecă să îi împărtășească gustul. Pentru o clipă, ea se pierdu în sărutul lui – până când îi simți degetele, reci și alunecoase de cremă, pătrunzând adânc în ea. Începu să icnească, și strigătul se pierdu în gura lui.

După o lungă perioadă de tortură, era mai mult decât pregătită. Mai trebuiau doar câteva apăsări adânci ale degetelor lui pentru a o face să se cutremure și să se contorsioneze, cu degetele împreunându-se deasupra capului.

Gura lui nu o părăsise nicio clipă pe a ei, în timp ce îi întâmpină orgasmul cu un sărut. Ea se relaxă, după un lung moment de fremătare și deschise ochii, zâmbindu-i.

– A fost minunat. Nu am crezut niciodată...

Degetele lui o pătrunseră din nou, adânc, stimulând-o sălbatic. Luată prin surprindere, copleșită de reacție, ea își aruncă din nou capul pe spate și strigă, în timp ce ajungea din nou pe culme.

El o domoli încă o dată – un sărut, o mângâiere, un murmur de dezmierdare. În sfârșit, ea zăcea în liniște, fără vlagă, epuizată de dublul ei zbor.

În acel moment el începu să se desfete. Gura lui era

pretutindeni, tachinând, gustând, transformându-i pielea într-un înveliș de senzație pură. Apoi ajunse la mere.

Apoi găsi și crema.

La un moment dat, a fost obligat să se oprească și să-i pună mâna pe gură, pentru că strigătele ei riscau să le trădeze ascunzătoarea.

În sfârșit, se așeză lângă ea și se înfășură în jurul corpului ei transpirat, tremurând, în timp ce ea își recăpăta respirația.

– Acum vei fi liniștită?

Ea dădu din cap și el așeză perna sub capetele lor și o trase mai aproape de el.

Ea protestă.

– Sunt lipicioasă... zahărul...

El chicoti.

– Nu, cred că am luat fiecare boabă. Chiar ești un mic dejun excelent.

– Hmm. Ea se întinse leneș după coșul de la picioarele lor. Este timpul pentru al meu.

Rămaseră îmbrățișați, hrănindu-se unul pe celălalt cu bucățele de fructe, printre sărutări și confesiuni.

– Deci Monty a fost porecla ta la școală? Clara și-l putea imagina, indiferent și mult prea înalt pentru vârsta lui, rămânând la distanță de ceilalți cu un soi de timiditate.

– Atunci am avut o scurtă perioadă de camaraderie cu ceilalți băieți. Liverpool a distrus asta când am fost prins în timp ce făceam o faptă rea.

– Care a fost asta?

– A fost o vizită destul de necavalerească într-o cameră de la etajul unei taverne, când aveam paisprezece ani. Sau mai degrabă o privire îndemânatic aruncată dintr-un copac aflat chiar din fața ferestrei.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Spion încă de atunci, domnul meu?

– De fapt, era un fel de tradiție. Mai multe generații de școlari stătuseră afară în fața acelei ferestre, deoarece creanga copacului arăta o îndelungată folosire. Nu mai este acolo. Liverpool a ordonat să fie tăiată imediat, iar poziția mea în fața celorlalți băieți a scăzut proporțional, din păcate.

– De ce ai fost prins tu, și ceilalți nu?

Pentru un moment el nu răspunse.

– Eu am... urcat pe pervazul ferestrei și am intrat în cameră.

Ea râse.

– Ce tip îndrăzneț! Ai întrerupt ceva interesant? El nu îi răspunse. Zâmbetul ei pieri când îl simți încordat. Dalton?

– Un viol, spuse el pe un ton plat. Am întrerupt un viol.

El încercă să se îndepărteze, dar ea se întinse să îl tragă înapoi.

– Vrei să îmi spui?

– Aș prefera să n-o fac.

Clara îi întoarse fața spre ea.

– Eu vreau să îmi spui. Te rog!

El dădu din cap.

– Eram atât de lipsit de experiență, încât nu mi-am dat seama de la început ce se întâmplă. Fata era destul de tânără. Ar fi trebuit să știu că nu este o târfă din taverne. Bruta o trăsese în cameră și o aruncase... Atunci nu mi-am dat seama și m-am urcat pe pervaz.

Vocea lui șovăi.

– Eram... excitat. Mă gândeam că voi vedea un cuplu făcând dragoste.

Clara îl simți cum înghite cu greu.

– Trăgea de hainele ei. Eram atât de neatent... Nu mai văzusem atât de mult din pulpele unei femei, până atunci.

Clara îl mângâie.

– Tinerii bărbați pot fi induși ușor în eroare în privința asta. Cel puțin așa îmi imaginez.

– Eram mult prea prost și mult prea excitat ca să îmi dau seama. Și pe urmă aproape că a fost prea târziu. Când am auzit-o strigând, am trecut prin fereastră... aproape prea târziu.

Clara nu spuse nimic. Prima întâlnire a unui tânăr cu senzualitatea... iar el fusese martorul unui viol. La început chiar fusese stimulat, neștiind ce se întâmplă. Pentru un băiat sensibil, vina probabil că fusese șocantă. De aici teama lui de întuneric, de propriile lui porniri animalice. Începea să înțeleagă reacția lui din noaptea trecută.

Se întoarse și îi căută privirea.

– Dalton, tu nu m-ai violat. Nu seara trecută, și nici în mansardă. Nu ai fi putut, nu tu.

El zâmbi și îi îndepărtă o șuviță de păr care-i cădea în ochi.

– Acum știu asta. De fapt, nu sunt încă sigur dacă lucrurile nu s-au întâmplat tocmai pe dos.

– Doamne. De ce ți-a creat probleme faptul că ai salvat-o pe fata aceea? Cred că trebuia să fii considerat un erou.

– Ah. Păi, s-a dovedit că individul era un tânăr marchiz răsfățat – unul din clasele superioare, la școală – și moștenitorul unui duce cu care Lord Liverpool negocia ca să sprijine câteva legi în favoarea lui.

– Nu cred că vreau să aud asta, murmură Clara.

– Răpise o tânără fată de la o fermă de la țară și plătise celui ce o supraveghea la han o importantă sumă ca să nu intervină. Din nefericire pentru el, nu mi-a păsat

cine era tatăl său sau cât este de bogat. În fond, sângele albastru se varsă exact la fel ca cel roşu.

Ea îşi săltă capul şi îşi îngustă ochii privindu-l.

– Era mai în vârstă şi mai mare, nu?

Dalton ridică din umeri. Mişcarea se simţea foarte plăcut, sub mâinile ei, în musculatura puternică a pieptului lui.

– Era un fanfaron şi un laş. Totuşi, dacă nu aş fi fost atât de revoltat, poate că lucrurile ar fi stat altfel.

– L-ai făcut să sângereze?

– Bineînţeles!

– Bravo, spuse ea pe un ton feroce. Cu siguranţă că Lord Liverpool nu aprobă violul!

– Nu, sau cel puţin teoretic. Pur şi simplu nu a văzut raţiunea unui mare scandal pentru o fată obişnuită, nu când aşa-zise probleme mai importante erau în joc.

– Ce a făcut în legătură cu asta?

– M-a silit să îmi cer scuze marchizului, desigur.

– Ce ai făcut?

– Mi-am cerut scuze. Chicoti amar când îşi aminti. Cu tărie şi în mod public. I-am spus că îmi pare rău că era atât de slab dotat, încât nicio femeie nu îşi dorea să fie cu el decât cu forţa.

Ea râse şi se încolăci în jurul lui. Pentru o clipă, el îi netezi părul, în tăcere.

– Acum este rândul tău, spuse el. Care a fost cea mai mare minciună pe care mi-ai spus-o?

– Hmm. Nu este vorba despre ce ţi-am spus, ci mai degrabă despre ce am făcut. Văduva Simpleton pe care o ştii nu este deloc ca mine. Mă tem că eu nu sunt deloc la modă. Nu mă machiez niciodată, rareori îmi strâng corsetul şi cele mai multe haine ale mele sunt modeste şi plicticoase... cu excepţia rochiei verzi, desigur.

– Ce rochie verde?

– O, îmi pare rău. Am purtat-o pentru Nathaniel, nu pentru tine.

– Cine este Nathaniel?

– Nathaniel, spuse ea alintându-se, este amorezul meu.

– Aşa, deci? mormăi el. O rostogoli pe spate cu o mişcare rapidă şi îi acoperi corpul cu al lui. Amorezul tău?

Ea zâmbi, bucuroasă că îi înseninase starea de spirit tachinându-l puţin.

– Eşti gelos.

– Nu, doar amuzat. Nathaniel nu poate reprezenta niciun fel de ameninţare.

– O? Cum de poţi fi atât de sigur?

– Pentru că eu te-am făcut să scânceşti.

Clara rămase cu gura căscată.

– Ce?

Dalton dădu din cap cu un aer arogant.

– Într-adevăr. Ai scâncit de mai multe ori. Destul de tare.

– Nu am făcut asta!

El se aplecă şi îi frecă urechea cu nasul.

– Eeeeee... eeeeee, o imită el.

Ea îl lovi în umăr.

– Opreşte-te!

El se strecură şi se aşeză între coapsele ei, excitat la culme.

– Eeeeee...

Ea îl lovi din nou şi de data asta, când corpul ei se zgudui datorită loviturii, el alunecă în ea. Era atât de mare încât, chiar şi aşa, o pătrunse adânc. Un fior o străbătu. Gâfâi şi se agăţă de umerii lui. El îşi înălţă capul şi-i zâmbi.

– Mai ştii cine urmează?

– Cine? întrebă ea, ameţită de trezirea bruscă a propriei dorinţe.

– Tu eşti. Îşi arcui corpul pentru a o săruta, în timp ce începea să pătrundă uşor, dar implacabil, în corpul ei.

Ea scânci.

22

Îmbrăcându-şi hainele şifonate, Dalton încercă să facă abstracţie de Clara care se spăla cu apă rece. Ţipetele ei produse de răceala apei erau de-a dreptul erotice.

Când în sfârşit îi permise să se întoarcă, o găsi înfăşurată cu modestie în mantia furată.

– Ce porţi pe sub aia? Cămaşa de noapte era departe de a mai putea fi folosită.

– Nu este treaba ta, spuse ea strâmbând din nas.

– Bine, să nu răceşti în haina aia udă. Şi nu-l lăsa pe James să tragă cu ochiul sub aia când va veni. Ar trebui să ajungă cu lucrurile tale.

– Dalton...

Tonul ei serios îl făcu să îi acorde întreaga atenţie.

– Da?

Ea îşi înălţă bărbia.

– Nu vreau să plec.

La naiba. Se gândise el că mersese mult prea uşor.

– Trebuie. Singurul mod de a fi în siguranţă este să pleci şi să te ascunzi până când descopăr cine este vinovatul.

– Nu vreau să fug. Asta ar însemna doar că ei au câştigat. Bărbaţii ca marchizul tău şi contele tatălui meu. Dacă oamenii care îi văd aşa cum sunt cu adevărat se ascund, atunci cine va mai spune cu glas tare adevărul? Cine îi va mai salva pe cei nevinovaţi şi pe naivi?

Ea era atât de curajoasă şi de naivă.

– Cine te va salva când Kurt va veni din nou după tine? Cum aş putea să le fac pe amândouă, să te salvez şi să rezolv şi asta?

– Te pot ajuta. Sunt foarte bună în ceea ce fac, Dalton. În lunile în care am făcut caricaturile, nu am fost prinsă nici măcar o dată.

– Nu trebuie să fii prinsă decât o singură dată, spuse el încruntat. Cum să o îndepărteze de toate primejdiile? Clara, vei pleca în după-amiaza asta împreună cu James, chiar dacă va trebui să te înfăşor într-un sac şi să te leg de portbagajul unei trăsuri.

Ea îl privi cu seriozitate.

– M-ai forţa?

Juca incorect şi ştia asta. Dalton desluşi ruşinea în ochii ei. La naiba, era încăpăţânată.

– Dacă nu fugi ca să fii în siguranţă, atunci... Nu mai putu suporta. Vorbi înainte de a gândi. Mă gândesc la un alt mod de a-ţi asigura viitorul.

– La ce te gândeşti?

– Mărită-te cu mine.

Ea nu îşi putu opri un hohot de râs neîncrezător.

– Nu aş putea.

El se simţi jignit.

– De ce nu? Ca Lady Etheridge vei fi aproape de neatins. Începea să îi placă ideea tot mai mult, pe măsură ce vorbea. Este soluţia perfectă. Ai putea trăi departe de oraş. Am mai multe proprietăţi dintre care să alegi. Aşa nu mi-ai distrage atenţia de la muncă. Ai avea totul. Ai fi atât de bogată încât nu ar mai trebui să desenezi niciodată...

Ea tresări.

– Nu, nu totul. Nu te-aş avea pe tine şi nici respectul faţă de propria mea persoană.

– Ca soție a mea ai avea respectul tuturora! Îți ofer numele și averea mea.

– Cum poți să crezi că voi accepta? Îmi oferi un deșert căruia îi spui paradis.

– Crezi că oferta mea nu merită să fie acceptată?

– Oferta ta este un afront. Nu vreau exilul minunat pe care mi-l oferi, Dalton. Ea suspină, încercând să se abțină. Simțul responsabilității tale este lăudabil, dar nu o să îmi vând viitorul pentru a-ți oferi ție liniște sufletească. Merit mai mult decât atât.

– Ești imposibilă!

Privirea ei deveni de un verde-intens.

– Iar tu ești pe de-a-ntregul posibil, și ăsta este ghinionul meu.

El scrâșni din dinți.

– Nu simți nimic pentru mine?

Ea îl privi o clipă.

– Simt o mulțime de lucruri pentru tine.

El se gândi la acel Nathaniel, pentru care se îmbrăcase în vedre.

– Este un altul pe care îl iubești mai mult? Își încleștă pumnii, luptându-se să își păstreze controlul. Spune-mi cine este! Trebuie să știu în favoarea cui te pierd!

Ea făcu o pauză.

– În favoarea mea.

Dalton rămase mut. Nu găsea niciun răspuns convenabil. Rămăseseră nemișcați, înfruntându-se, împreună și totuși atât de departe unul de celălalt.

Un clic răsună în camera tăcută și o porțiune din perete se deschise. Clara clipi. Pentru prima dată observă că încăperea nu avea uși vizibile.

James își băgă capul prin deschizătură, cu ochii închiși.

– Sunteți decenți?

– Suntem, spuse Dalton încruntat. Rămâne să vedem cum ești tu.

– Ah. James strecură valiza Clarei în cameră, cu grijă, să nu lovească prea tare podeaua. Apoi trecu prin deschizătură, purtând un plic gros și un alt coș.

– Uite lucrurile tale, doamnă Simpson. Agatha mi-a spus să îți transmit că a cusut banii într-un tiv fals. Nu ar trece de o percheziție adevărată, dar i-ar proteja de o verificare mai neatentă.

Îi întinse un carnet gros, cu două bilete pentru un vapor care pleca în aceeași noapte spre Scoția.

– Astea sunt pentru noi. M-am gândit să călătorim ca frate și soră.

Ea îl așeză cu grijă pe masă.

– Mulțumesc.

James lăsă dosarul greu lângă bilete și scoase o foaie de hârtie.

– Dalton, cred că ar trebui să vezi asta.

Dalton se întinse după hârtie, dar James îi aruncă Clarei o privire.

– Afară.

Clara le făcu semn.

– Mergeți. Am nevoie de intimitate ca să mă îmbrac.

Privirea lui Dalton poposi o clipă asupra ei, apoi îl urmă pe James printr-o altă ieșire din perete. Clara clipi. Ce labirint era acel loc.

După ce se convinse că plecaseră, dezbrăcă mantia din lână udă și scoase haine curate din valiză. Își lega cordonul pantalonașilor, când lovi din greșeală dosarul lui James, care căzu pe podea.

Desenele lui Sir Thorogood se împrăștiară pe covor. Suspinând, Clara îngenunche să le adune. Ultimul lucru

pe care şi-l dorea în acest moment era să îşi amintească ceea ce deja pierduse.

În timp ce le aduna, trecea în revistă, cu indiferenţă, feţele celor pe care îi desenase. Mosely... Wadsworth... Nathaniel...

Se opri. *Nathaniel?* Nu îl desenase niciodată în caricaturi pe Nathaniel. Revăzu teancul de hârtii din mâna ei, până când scoase un desen. Apoi râse.

Hârtia era cu susul în jos. Din acest unghi, doar *părea* că e Nathaniel. Scuturându-şi capul, întoarse invers desenul cu Fleur pentru a-l aşeza într-un teanc aliniat, alături de celelalte.

Faţa nu se schimba. O ţinu mai aproape. Linia feţei... sprâncenele...

Clara văzuse acest personaj misterios o singură dată, în timpul unei întâlniri din casa lui Wadsworth. Cei trei bărbaţi o plictisiseră de moarte cu discuţiile lor despre femei. Îşi răzbunase plictiseala cu un desen usturător care iscase o adevărată dispută când fusese publicat, după vreo zece sau douăsprezece zile...

Exact în acelaşi timp lui Dalton i se poruncise să o găsească.

Se lăsă pe călcâie, gândind furioasă. Cineva voia să o găsească. Cineva voia să fie ucisă. Oare putea fi Nathaniel?

Îşi aminti acea strălucire intensă din ochii lui când îi văzuse desenul.

Ştiuse. Chiar acolo, în parc, ştiuse. Dumnezeule, chiar ea i se prezentase, la modul cel mai clar cu putinţă.

Şi pe urmă o urmărise. O căutase, cadouri, invitaţii... Ca şi cum un bărbat ca el ar fi fost interesat în mod serios de ea.

Nathaniel este. Vocea insuportabilă revenise. *Vrea să se căsătorească cu tine.*

– Nu, murmură Clara. Vrea să mă prindă într-un insectar şi să *mă conserve,* ca un băiat care colecţionează fluturi.

Mai voia Nathaniel altceva decât să o năucească până când îi va opri condeiul pentru totdeauna?

Aşeză desenul deasupra celorlalte şi termină să se îmbrace. În timp ce scormonea prin valiză după o rochie călduroasă, scoase rochia de servitoare. Ţinu rochia simplă de lână în mâinile sale pentru multă vreme.

Nathaniel lua cina cu verişoara lui în seara asta. Va fi plecat pentru câteva ore. Ar putea cerceta – ca să ştie cu certitudine, înainte de a-l acuza pe acest om din cauza unei societăţi pe jumătate nebune de spioni.

Îşi trase nervoasă corsetul peste cap. Trebuia să iasă şi să se ţină la distanţă de Dalton, pentru o perioadă. Asta l-ar ajuta şi pe el să îşi atingă ţelul. Ca să nu mai vorbim că era mai convenabil decât să fie îmbarcată şi alungată ca fiind o relaţie ruşinoasă.

Îmbrăcată şi încălţată, îşi puse deasupra propria-i binecuvântată mantie uscată şi deplasă prima scândură din perete, cea prin care intrase James. Apăsă puţin pentru a-şi face drum, exact cum îl văzuse pe James că procedează, şi uşa îngustă se deschise.

Clara ieşi din biroul din mansardă. Dar, cum va reuşi să iasă din club?

Miss Kitty Trapp se aruncă cu burta pe saltea şi se uită spre patul neted al surorii ei, din cealaltă parte a camerei. Bitty deja solicitase părinţilor ei să se mute în camera mătuşii – care era mai spaţioasă şi avea o fereastră mare – deşi biata Clara plecase numai de două zile.

Şi sora ei probabil că va primi camera, pentru că mama şi papa erau încă supăraţi că nu-i anunţase imediat când plecase Clara.

Îl lăsaseră pe bărbatul acela înalt în casă şi îi spuseseră „milord", dar dragului Lord Reardon nu îi fusese permis mai mult decât să pună un deget în prag, când venise în vizită ieri după-masă. Kitty nu crezuse că papa chiar credea toată vorbăria aia despre trădare, cu toate că îşi contramandase toate vizitele, până când se va decide ce va face în privinţa asta.

Aşa că, uite-o pe ea, exilată în camera ei, când ar fi putut sta în salon cu cel mai frumos bărbat de pe faţa pământului.

Kitty se ridică în capul oaselor şi se duse până la masa de îmbrăcat pe care o împărţea cu Bitty. Clătinând capul, se întrebă dacă Lordului Reardon îi plăceau blondele. Îşi închipui chiar că părul ei era mult mai strălucitor decât al lui Bitty, pentru că şi-l pieptăna în fiecare seară de o sută de ori, în timp ce Bitty, nu o dată, uita s-o facă.

În afară de părul ei, ce altceva avea ca să o întreacă pe mătuşa Clara? Mătuşa ei era foarte deşteaptă şi talentată, iar silueta ei era potrivită, în timp ce Bitty şi Kitty ameninţau să devină aproape la fel de rotunde ca mama lor.

Kitty suspină. Nu avea niciun rost să se amăgească singură. Lord Reardon abia dacă îi aruncase o privire când mătuşa Clara era în cameră.

Plictisită, se duse la biroul mic şi se aşeză să termine de copiat caricaturile pe care Bitty le reclamase prima. Bitty întotdeauna solicita prima toate lucrurile, doar pentru că fusese născută cu câteva minute înaintea lui Kitty.

În timp ce începu să copieze fiecare desen scandalos pe care, cu siguranţă, mama lor i l-ar fi confiscat dacă l-ar fi văzut, Kitty îşi dori să se fi gândit să îi ceară mătuşii Clara să îl deseneze pe Lord Reardon pentru ea. Era divin, cu sprâncenele lui superbe şi cu bărbia perfectă, cu buzele care chiar te fascinau...

Kitty se încruntă privind hârtia din faţa ei. Liniile uneia din feţele din caricatura la care se uita semănau foarte mult cu ale Lordului Reardon. Hmm. Dacă ar modifica aici şi ar lungi puţin linia asta... uite! Avea propriul desen al „înălţimii sale".

Cu ajutorul caricaturii, desigur. Ce prostie, totuşi. Lord Reardon nu putea avea nimic de-a face cu o stricată ieftină ca această Fleur. Amantele erau pentru bărbaţii bogaţi care nu aveau neveste şi ale căror titluri îi făceau atât de importanţi, încât nu le păsa ce gândesc ceilalţi despre ei şi...

Bărbaţi exact ca „înălţimea sa". Buzele lui Kitty tremurară, în timp ce privea desenul cu Lord Reardon *al ei* alături de acea *femeie-devorator* desfrânată, imorală şi îngrozitoare!

Lacrimi îi ţâşniră din ochi în timp ce îşi contempla iubirea trădată. Decepţionată de un ticălos, de un escroc! Bine, nu va scăpa uşor! Putea să-şi ascundă faţa înapoia stricatei aceleia grase, asta nu îl va apăra când Beatrice Trapp va termina cu el. Mama îi cunoştea pe toţi din înalta societate. Îl va pune la punct pe acest crai fără valoare!

– Maaa... maa!

Dalton rămase nemişcat în biroul secret, urându-se singur.

Plecase. Plecase în noapte şi în ploaie, fără să lase niciun indiciu. O pierduse pe înnebunitoarea, pe magnifica lui Clara. Nu ar fi trebuit să o lase. Ar fi trebuit să rămână alături de ea, până când ar fi văzut că este în siguranţă.

Dalton se uită în jos, spre birou, unde zăcea papucul mânjit pe care îl găsise dimineaţa pe podea. Încet, îşi lăsă mâna peste el. Palma lui depăşea obiectul mic de mătase cu aproape trei centimetri.

O pierduse. Degetele lui se strânseră încet în pumn, mototolind papucul moale până când se formă o baltă de apă pe birou.

James rămăsese în picioare, privindu-l. Mantia furată zăcea pe brațul unui scaun, boțită de cât stătuse pe podeaua biroului și dedesubtul trupurilor lor înlănțuite.

Clara. Dalton știa că trebuie să își păstreze calmul, să își liniștească pornirea, care era în parte panică și în parte furie. Mâinile i se strânseră și mai tare, dornice să se încleștеze în jurul gâtului oricui ar fi amenințat-o pe Clara.

James își drese vocea.

– Spune-mi numai de unde să încep, Dalton. Știi că te voi ajuta.

– Dacă aș ști de unde, nu aș mai fi acum aici, șopti Dalton.

James își așeză palma pe umărul lui Dalton.

– Atunci trebuie să ne gândim. Probabil că a plecat singură. Cine să fi știut că este în club?

– Agatha și Simon. Tu și cu mine. Fusese atât de al naibii de atent, dar și suficient de *prost* și nu văzuse gaura din planul lor. Jucătorul murdar știa prea multe, și le știa imediat ce le afla și Dalton. Crezuse că Feebles era cel care vorbea, sau poate chiar Stubbs.

Nu îi trecuse niciodată prin minte că biroul lui secret fusese descoperit. James găsise ordinul de ucidere chiar în dosarele Mincinoșilor, de la parter, formulat în modul obișnuit, eufemistic. „Doamnei Clara Simpson i se va acorda favoarea cea mai înaltă" – asta însemna onoarea de a întâlni cuțitul lui Kurt într-o cameră întunecată.

Ba mai mult, ordinul se încheiase cu numele lui Dalton, semnat fiind cu propria-i semnătură.

Cineva știa totul despre el, despre club, și probabil

despre Clara. Și acum ea era acolo, undeva, fugind nebunește de oamenii care ar fi putut să o protejeze.

Nu ar fi trebuit să o forțeze să plece. Cu siguranță că nu ar fi trebuit să o ceară în căsătorie! Doamne, la ce naiba se gândise? Ea nu avea nevoie de el, de complicațiile din viața lui. Propria ei viață era destul de complicată, așa cum era.

Își frecă obrazul.

– Poate că cineva de pe stradă a văzut ceva. Atunci aș ști dacă a fost răpită, a fugit sau...

– Sau este trădătoare? Tonul vocii lui James era plin de reproș. Dalton, nu se poate să crezi asta.

Dalton credea în Clara. Cum ar fi putut să nu creadă, după ultimele douăzeci și patru de ore tumultuoase? Lucrul cel mai important era să o recâștige.

Dar cum să o recâștige? Încă nu știa cine dăduse ordinul în numele lui, se săturase să lupte cu ochii legați! Se simțea ca o păpușă care nu își putea vedea propriile sfori. Sau pământul de sub picioare. Sau cerul de deasupra.

Cine manipula acele sfori, și de ce?

Își descleștă pumnii și își frecă ceafa.

– Până când vom afla cine a luat-o pe Clara, nu avem nimic.

Și nu aveau de unde să înceapă.

Lucrurile merseră bine până când Clara încercă să intre în casa Lordului Reardon.

Reușise să iasă pe furiș din club, privind cu grijă pe la colțuri și urmărind un tânăr care fluiera și care în mod clar ducea afară gunoiul. Ajunsese pe aleea din spatele clădirii, probabil cea prin care intrase și noaptea trecută.

Să meargă spre domeniul Lordului Reardon însemna un lung drum pe jos, dar era încă destul de devreme. Nu credea să fi terminat vizita la Cora Teagarden. Un servi-

tor grăbit îi arătase casa Înălțimii Sale și Clara intrase pe poarta din spate, pentru aprovizionare.

Casa era tăcută, și se vedeau numai câteva camere luminate. Clădirea era foarte mare și se întindea de-a lungul întregii străzi. Era de două ori mai mare decât casa familiei Trapp și probabil de trei ori mai înaltă. Făcu o evaluare a situației din locul în care se ascunsese, în spatele unui gard viu.

Nu putea să se prefacă a fi una din servitoarele lui Reardon fără ajutorul cuiva, pe care nu vedea cum l-ar obține. Nu putea nici să sară gardul ca să intre prin mansardă, cum făcuse Dalton. Ferestrele de la nivelul salonului care dădeau spre grădină erau destul de înalte pentru a putea intra pe acolo, dar nu exista altă variantă. Privindu-le cu grijă în întuneric, i se păru că vede o linie mai întunecată între două ferestre. Era un loc tocmai bun ca să înceapă, își spuse ea.

Se târî până spre fundația casei, dar acolo ezită. Ceva nou pentru ea, nu doar simplul fapt că literalmente intra prin efracție.

Deși era foarte hotărâtă, îi lipsea încrederea că va putea face ceva ce nu mai făcuse niciodată.

– Ei bine, Dalton, șopti ea. Ai fi bucuros să știi că nu mai am încredere în puterile mele.

Respirând adânc ca să se calmeze, Clara începu să escaladeze peretele, agățându-se cu vârfurile degetelor și sprijinindu-și vârfurile pantofilor în orice crăpătură între pietrele mari, rectangulare ale zidului. Fereastra era chiar deasupra capului ei, așa că nu trebuia să se cațere prea departe...

Cu un blestem departe de exprimarea unei doamne, reuși să își strecoare întâi o palmă pe pervazul de piatră al ferestrei, apoi pe cealaltă. Folosindu-și fiecare mușchi, se înălță până reuși să-și sprijine coatele pe pervaz.

Nu se mai cățărase din copilărie, și chiar și atunci numai pe convenționalele crengi de copac. Clara se opri un moment pentru a trage o gură de aer, mulțumită, și pentru a descoperi posibilitățile de deschidere ale ferestrei.

Fereastra era închisă, dar nu foarte bine. Clara se aplecă peste marginea de piatră a pervazului și își strecură degetele în deschizătură. Trase cu putere. Fereastra rămase închisă. Trase și mai tare, aproape gemând de frustrare.

Fereastra se deschise brusc. Clara își dădu capul înapoi, pentru a evita să fie lovită în față – și se dezechilibră. În timp ce simțea cum alunecă, își reaminti momentul acela înfricoșător de pe acoperiș, însă de data asta nu mai avea cine...

Aterizâ pe spate, pe peluza moale de dedesubtul ferestrei. Uimită pentru o clipă de căderea scurtă, rămase nemișcată. Apoi chicoti. Nu era nimeni să o prindă? Ce dramatic!

Se ridică din iarbă. Spatele o durea, și își mușcase limba. Se uită în sus spre fereastră, cu satisfacție, și începu din nou să urce.

Câteva clipe mai târziu își trecea un picior peste pervaz, apoi pe celălalt, și se lăsa să alunece pe podeaua sigură. De data asta avea de gând să plece pe ușă, dacă va putea să se descurce.

Trase fereastra, dar nu o închise, asta pentru orice eventualitate. Apoi se întoarse, scuturându-și palmele. Se afla înăuntru, în siguranță.

Brusc, Clara conștientiză faptul că nu se mai simțise niciodată atât de nesigură. Era în cea mai mare casă pe care o văzuse vreodată. În ciuda întunericului, putea vedea strălucirea aurului adevărat pe pereții de ipsos și auzea clinchetul canbelabrului din cristal, care se mișca din

cauza adierii care intrase în cameră. Locul lui Nathaniel în societate era clar demonstrat de însăşi frumuseţea şi luxul acelei case.

Nu aparţinea acestui loc. Pedeapsa dacă ar fi fost prinsă era sigură.

Se scutură de intimidarea care o cuprindea şi păşi încet prin ceea ce părea a fi o cameră mică pentru muzică.

Erau mai multe saloane la rând, fiecare mai mare decât ultimul în care fusese. Ea zâmbi şi îşi imagină valetul sortând oaspeţii după rang, pentru a fi repartizaţi în camerele respective. Se întrebă în care ar fi fost plasată ea, dacă ar fi venit în vizită.

Casa era destul de goală şi îşi zise că servitorii se adunaseră în bucătărie să se bucure de o seară fără solicitări din partea „înălţimii sale".

Următoarea cameră era cea pe care o căuta. Biroul. Şi da, era o lumânare la îndemână, în sfeşnicul ei de lângă uşă. Trebui să aţâţe bine cărbunii, pentru a mai găsi unul arzând, dar apoi reuşi să o aprindă.

Înconjură camera în tăcere. Erau puţine lucruri de văzut, în afară de picturi de valoare şi un minunat şi potrivit tapet cu un model într-un verde degrade.

Ce era cu bărbaţii, de toate birourile semănau între ele? Acelaşi birou de dimensiuni mari – mărimea fiind dependentă de importanţa bărbatului, desigur – aceeaşi sugativă, acelaşi fotoliu supradimensionat în faţa focului, aceleaşi rafturi cu aceleaşi cărţi, aceleaşi tablouri în spatele biroului acoperind...

Seiful. Oswald îşi ţinea seiful acoperit de tabloul din spatele biroului, ca şi Wadsworth. Clara păşi repede în jurul biroului ca să încline într-o parte tabloul mare.

În spatele lui era cel mai mare seif pe care îl văzuse vreodată.

Ascunse cu grijă în jartiera ei erau agrafele pe care şi le făcuse singură. Le scoase şi se grăbi spre seif, îndepărtând cu un umăr din calea ei tabloul greu. Încuietoarea rezistă încercărilor şi ea înjură, cu respiraţia tăiată. S-ar putea să aibă nevoie de mai mult decât un ac de pălărie şi o lamă de foarfecă.

Apoi îşi aminti trucul pe care îl descoperise în biroul lui Oswald. Poate că dacă s-ar gândi la Dalton într-un mod nepotrivit, va reuşi să deschidă încuietoarea.

„Lord Etheridge, jur că, dacă viaţa mea nu ar depinde de asta, nu m-aş mai gândi niciodată la tine în acest fel, cât timp voi trăi", zise ea în şoaptă. Îşi frecă fruntea de manşeta ridicată, ca şi cum şi-ar fi şters gândul din minte.

Apoi îşi permise să viseze. Nu, nu să viseze... să îşi amintească. Îşi aminti mâinile lui mari pe pielea ei, felul în care fierbinţeala lui ţâşnise spre ea ca o flacără vie, ca să aducă la incandescenţă propria ei nevoie, care creştea.

Îşi aminti felul în care inima ei se deschisese pentru el, şi cum trupul ei i se supusese. Îşi aminti cum se împerecheaseră ca animalele pe podea. Cum se agăţase de umerii lui, în timp ce el o pătrundea şi cum muşchii lui se unduiseră sub mâinile ei.

Îşi aminti cât de tare se îndrăgostise de sufletul lui întunecat şi singuratic. Cât de tare îi lipsea vocea lui răguşită, şi cum părea că vede chiar în ea, femeia adevărată, nu doamna, nu servitoarea.

Şi îşi mai aminti că toate astea nu se vor mai întâmpla niciodată...

În momentul în care încuietoarea cedă, faţa Clarei era udă de lacrimi.

Le şterse repede, smulse mai multe dosare din seif şi începu să citească, aşezată într-un cerc mic de lumină, în biroul mare şi întunecat.

23

Am găsit!

Vocea triumfătoare a lui James răsună în biroul lui Dalton, smulgându-l pe acesta din gândurile lui.

Dalton citea mesajele de la Liverpool pe care James le adusese cu el. Totul era foarte clar. I se ordonase să abandoneze întreaga misiune şi orice investigaţie privind locaţia lui Sir Thorogood.

Nu era nici frământare, nici conflict în el la această veste. Ştia exact care era datoria lui.

Anglia, ca întotdeauna. Faptul că a servi Anglia şi pe Clara era unul şi acelaşi lucru nu însemna nimic pentru moment.

Totuşi, mesajul îl făcu să pună în balanţă tot ceea ce ştia despre mentorul său. Dalton îşi privi mâinile încleştate. Erau duse de mult zilele când judeca la rece. Tot ceea ce părea să îi rămână erau furia şi pumnii.

Strigătul lui James îi întrerupse gândurile care reveneau ciclic. Sări în picioare şi se uită în jos spre locul în care James împrăştiase pe podea colecţia de desene ale lui Sir Thorogood.

James flutura o bucată de hârtie, mult prea repede ca Dalton să întrezărească desenul. Se întinse, apucă încheietura mâinii lui James şi aduse desenul, cu încheietură cu tot, mai aproape de lumină.

Caricatura era una pe care Dalton şi-o amintea pentru că provocase furori. Era mai agresivă decât de obicei, cu o figură feminină desenată, dominând scena în mai multe feluri.

– „Fleur şi sclavii ei", citi Dalton. Analiză întregul desen, dar nu văzu nimic în afară de câţiva bărbaţi bogaţi

care erau pe punctul de a avea probleme cu soţiile lor. De ce asta?

– Ţi-am spus că am petrecut ceva timp investigându-i pe toţi cei care apar în desene, nu? Pentru că Dalton aprobă, James continuă: Ei bine, acesta este singurul desen care conţine un dram de mister. Îl vezi pe tipul acesta?

James arătă spre bărbatul din spatele lui Fleur. Faţa îi era parţial ascunsă de fesa rotundă a dansatoarei. Dalton răsuci încheietura lui James într-o parte, pentru a privi desenul din alt unghi.

– Cine este?

James smulse cu cealaltă mână desenul din mâna capturată, apoi i-l dădu lui Dalton.

– Nu am reuşit să aflu identitatea lui. Cred că nici Clara nu ştia cine este, altfel l-ar fi desenat mai clar.

Dalton se încruntă.

– Este un pic cam puţin, James. De ce nu ai găsit-o pe această Fleur să o întrebi direct?

James pocni din degete.

– Pentru că *acolo* este misterul. Nu există nicio Fleur!

– Să fie un nume de scenă?

James dădu din cap.

– Nu am reuşit s-o găsim. L-am pus şi pe Button să întrebe în jur, şi dacă Button nu ştie pe cineva în Covent Garden sau în Drury Lane, atunci acel cineva nu există. Nimeni nu a văzut-o şi nu a auzit de numele ei înainte să apară caricatura în ziar, deşi acum o mulţime de fete pretind că ele sunt Fleur, din cauza popularităţii caricaturii.

Era cu adevărat misterios. Dalton examină desenul încă o dată.

– Păi, ştim cine sunt ceilalţi doi.

– Da. Sir Foster, un curtean şi în general un pisălog inutil, şi domnul Wadsworth, manufacturierul muschetelor, pe care l-ai investigat.

Dalton își frecă bărbia.

– Credeam că am găsit indicii ale unui șantaj în seifului lui, dar nu i-am dat importanță. Omul este mai bogat decât Midas. Wadsworth produce o mare parte din armele trupelor britanice.

– Atunci ar putea fi considerat un cetățean loial.

Dalton mormăi.

– Iar Foster este prieten al Prințului Regent, sau cel puțin era. Nu cred că a mai fost favorit în ultima vreme, dacă stau să mă gândesc mai bine.

– Cred că ar trebui să-i facem o vizită lui Sir Foster, Dalton. Ar fi cel mai sociabil lucru pe care îl putem face, din moment ce avem un prieten comun. Locuiesc nu foarte departe.

Dalton se întoarse să îl privească cu uimire pe James. James roși.

– Nu am avut nimic mai bun de făcut în săptămânile trecute.

Dalton ridică o sprânceană.

– Te-ai gândit să devii psihanalist, James? Mincinoșilor le-ar prinde bine astfel de informații amănunțite.

James păru îngrozit.

– O slujbă *de birou?* Doamne păzește! Se uită rugător spre Dalton. Sir, sunt un sabotor, nu un om al analizei.

Dalton îl opri cu un gest tăios.

– Mai târziu. Avem doi suspecți cu care trebuie să vorbim.

Clara sortase documentele care păreau să se refere la proprietățile lui Nathaniel și le puse deoparte. Câteva erau în mod clar în legătură cu proprietăți asupra pământului, iar celelalte aveau legătură cu problemele curente aduse înaintea Camerei Lorzilor. Era curioasă să știe ce

anume se întâmpla în acea „cameră" exclusiv a bărbaților, dar se hotărî să le pună și pe acelea deoparte. Putea să studieze politică în timpul ei liber.

Rămase cu un morman remarcabil de dosare. Nu cunoștea toate numele, dar nu îi luă multă vreme să își dea seama ce avea în mână.

James Cunnington, Simon Raines, Kurt (fără prenume), și cel mai interesant pentru ea, Dalton Montmorency, Lord Etheridge.

Asta va fi fascinant. Apropie mai mult lumânarea și se aplecă să citească.

Nathaniel știa totul despre clubul lui Dalton. Știa de intrarea dinspre aleea din spate, știa de biroul secret, știa de... care era cuvântul? Cameră de criptografie? Dumnezeule, oare ce se întâmpla *acolo?* Spera să nu aibă nimic de-a face cu criptele.

Clara îl suspecta pe Nathaniel că este implicat, și asta nu era cu nimic mai prejos decât spionaj de înaltă clasă! Dalton trebuia să știe imediat despre toate astea.

Adună documentele și le așeză cât putu mai bine. Știa că într-un fel Nathaniel își va da seama. După ce le puse înapoi în seif, îl închise cu grijă și strecură ustensilele în broască pentru a-l încuia la loc.

Auzi un sunet în spatele ei, un clic ușor. Rămase nemișcată, ascultând. Tocmai se gândea că nu fusese nimic, când lemnul scârțâi și auzi hârșâitul alunecării.

Răsucindu-se, strânse în pumni uneltele.

– Cine-i acolo?

În umbră se deslușea silueta unui bărbat. Chiar și la lumina slabă a lumânării își dădu seama că era bine îmbrăcat și destul de înalt.

Strigă! Obișnuința de a tăcea o ajută. În fond nu trebuia să se afle acolo.

Bărbatul scoase un pistol de sub haină şi ţinti spre inima ei.

– Cred că trebuie să dai ceva explicaţii pentru prezenţa ta aici.

Respiraţia o părăsi cu un aproape isteric *ufff*.

– Ce întrebare ridicolă. Este noapte, nu lucrez aici, şi sunt în birou. Evident că încerc să deschid seiful. Se miră singură. Când dobândise un asemenea sânge rece, înfruntând o armă şi dând asemenea replici obraznice?

Ca să nu mai vorbim că priveliştea pistolului îi făcea picioarele să se înmoaie de frică! Era ciudat cum gaura neagră a pistolului părea să ocupe întreaga cameră. Reuşi cu greu să respire, când îşi dădu seama că o mişcare de deget i-ar pune capăt vieţii.

Bărbatul făcu un pas înainte.

– Poate.

Lumina era ceva mai puternică şi Clara îi recunoscu linia bărbiei, obrazul acela, acea sprânceană înaltă.

– Te cunosc, şopti ea.

– Sigur că da. Păşi în lumină. Inima Clarei aproape se opri. Lord Reardon. *Nathaniel.*

– Hei, asta chiar că este o surpriză. Ce pot face pentru tine, milord?

– Îmi pare rău să vă deranjez, doamnă Simpson...

– O, te rog, spune-mi Clara, bâigui ea, devenind şi mai panicată.

El zâmbi şi pulsul ei reîncepu să bată.

– Un chip de înger. Este cu adevărat păcat că intenţionezi să mă ucizi, pentru că tare mult aş vrea să te desenez din nou.

El se apropie şi aşeză tabloul în poziţia corectă.

– Nu am de gând să te ucid, Clara. Dar voiam să pot vorbi cu tine între patru ochi. Nu vrei să iei loc? Arătă divanul mic, cu o mişcare curtenitoare a mâinii.

Genunchii ei nu voiau să coopereze.

– Nu vreau să fiu dificilă, dar sunt mult prea înspăimântată ca să mă pot mişca.

Din nou zâmbetul lui angelic.

– Cu siguranţă nu o arăţi. De fapt, pari extraordinar de furioasă, şi nu înspăimântată.

O afirmaţie interesantă pe care va trebui să o ia mai mult în considerare altă dată.

– Totuşi, nu voi merge nicăieri, cât timp un pistol este îndreptat spre mine. Pur şi simplu nu pot.

Se uită de la ea la armă şi suspină.

– Clara, nu vreau să ţin pistolul acesta îndreptat spre tine, însă doresc să vii cu mine fără să mai ai vreo obiecţie. Dacă am să îl las deoparte, crezi că vei putea să îmi faci plăcerea asta?

– Ceri foarte mult de la mine, milord.

– O, pe naiba. Îşi puse pistolul la loc şi o prinse în braţe, purtând-o până la divan, unde o aşeză. Uite, dilema a fost rezolvată.

Am fost capturată. Şi şi-o făcuse cu mâna ei. Nu exista nicio posibilitate ca Dalton să-şi dea seama unde se află.

De câte ori cel care o ţinea captivă se întorcea spre ea, rămânea nemişcată, cu privirea la covorul de la picioarele ei. De fiecare dată când el privea în altă parte, îşi întorcea capul cu disperare prin cameră, căutând ceva, *orice*, să o scoată din necaz.

Era un birou minunat, o cameră bărbătească, toată numai lemn, fără măcar o blestemată de armă la vedere. Nicio vază, nicio figurină, nici măcar un sfeşnic care să împodobească poliţa şemineului.

Nathaniel sună pentru ceai, dar în ciuda solicitării lui de a-i vorbi, ea nu scoase o vorbă multă vreme.

Valetul lui aduse ceai şi biscuiţi, apoi ieşi şi închise uşa.

– Trebuie să spun că mă simt destul de prost că nu m-am îmbrăcat potrivit pentru această ocazie. Ceai cu Înălţimea Sa, mormăi ea, nervozitatea forţând-o să rupă tăcerea.

Pentru un moment, Nathaniel îşi întoarse privirea spre ea, apoi dădu din cap.

– Arăţi din nou supărată. Asta mă face să cred că îţi este foarte teamă, spuse el în timp ce se plimba prin faţa ei.

– Nu eşti tu cel deştept?

– Siguranţa ta ar putea depinde de cooperarea ta. Eşti dispusă să vorbeşti cu mine?

– Nu am nicio idee despre ce să vorbesc.

El se opri şi se întoarse spre ea.

– Cum ai aflat de Fleur?

– Fleur? Spaima rece îi tensionă muşchii dincolo de limita rezistenţei, făcând-o să tremure. *Fleur*. Dintr-un anume motiv, acel desen fusese începutul acestui şir de evenimente. Fusese vânată, atacată, şi acum capturată.

A trăi până mâine nu mai părea atât de probabil.

Lord Reardon îngenunche în faţa ei, privind-o cu ochii lui de un verde-intens.

– Spune-mi. Cine ţi-a vorbit despre Fleur? Cumnatul tău?

Clara ezită. Evident, el încerca să urmeze o pistă până la persoana care credea că îl trădase. Nu putea lăsa ca Oswald să fie învinovăţit de propria ei nebunie.

Îşi scutură capul.

– Nimeni. Eram acolo, cu voi, la Wadsworth. Vă ascultam dintr-o ascunzătoare. Intram prin mansardele care comunicau, din casa în care trăiesc.

El îşi frecă faţa, apoi o privi cu seriozitate.

– L-ai urmărit pe Wadsworth. Deci ştii o mulţime de lucruri. Asta nu este bine, Clara. Nu este bine deloc.

– O, nu ştiu atât de multe, se bâlbâi ea. Nu prea multe, de fapt.

– Trebuie să îmi spui tot ce ştii despre Fleur. Vocea lui era şi mai înfricoşătoare din cauza tonului calm. Viaţa ta depinde de răspuns, Clara.

– Nu ştiu cine este Fleur, nu am cunoscut-o pe Fleur, nu aş recunoaşte-o pe Fleur nici dacă aş vedea-o pe stradă!

Nathaniel o privi îndelung.

– Pe ea?

– Nu despre ea mă întrebi? Fleur, dansatoarea de la Operă, sau amanta, sau orice altceva ar fi?

El rămase cu gura căscată.

– Ea? Zâmbetul îi reveni, întinzându-i-se pe faţă până când arătă ca o statuie grecească, fericită. Crezi că Fleur este o femeie?

Se ridică şi se aşeză pe scaunul din faţa ei. Râse. Era un hohot adânc, din piept, de reală uşurare.

Clara îşi spuse că o mândrie lezată nu reprezenta o prioritate în acel moment, căci putea să moară înainte de a veni dimineaţa. Totuşi, se agită în timp ce el râdea în continuare.

Şi râdea.

Şi tot râdea, la naiba.

– Sunt fericită că te distrez, milord, mârâi ea.

Nathaniel suspină şi îşi şterse ochii.

– O, Clara, eşti o încântare.

– Te rog să nu te opreşti din cauza mea, îi aruncă ea.

– Scuzele mele. Dar nu ai idee cât eram de îngrijorat. Ce noroc că iei lucrurile ad litteram. Noi credeam că această caricatură este o alegorie.

– Noi?

El o fixă cu o privire afectuoasă care era dezmințită de vocea lui metalică.

– Nu mai întreba altceva, draga mea. Cu siguranță nu ar fi sănătos.

Teama o străbătu din nou, dar își dădu seama că aproape începuse să creadă promisiunea lui de a nu o răni.

– De asta ai încercat să îl ucizi pe Dalton, și apoi pe mine? Pentru că ai crezut că Sir Thorogood știa prea multe despre Fleur?

– Clara, nu vrei să știi mai mult. Scuturând din cap, Nathaniel se aplecă înainte și o luă de mână. Doamne, ești rece ca gheața! Hai, vino mai aproape de foc. Am să sun să mai aducă ceai.

O conduse spre cel mai bine plasat fotoliu și așeză o pătură groasă pe picioarele ei. Ea îl privea, confuză.

– Ei bine, bănuiesc că nu te-ai mai chinui să mă cocoloșești dacă ai intenționa în continuare să mă omori.

– Ți-am spus. Nu am avut nicio intenție să te ucid.

– Păi, cineva l-a trimis pe Kurt după mine, bombăni ea, în timp ce își întindea mâinile spre foc.

În clipa următoare, se trezi cu mâinile lui Nathaniel apăsându-i umerii.

– *Kurt?* Expresia lui era gravă, asemănarea cu chipul unui înger dispăruse.

Clara își simți stomacul strângându-i-se.

– D...da, Kurt. Așa i-a spus Dalton. A spus că probabil i s-a ordonat să mă ucidă. Nu se mai putu stăpâni. O lacrimă începu să îi alunece pe obraz. Avusese o noapte foarte lungă... sau fuseseră două? Și pentru prima oară cuvintele *i s-a ordonat să mă ucidă* păreau dureros de reale.

Fața lui Nathaniel se îmblânzi când îi sesiză teama. O trase aproape și o îmbrățișă.

– Ssst Nu plânge, Clara, nu după ce ai fost atât de curajoasă. Nu am vrut să te sperii.

Clara deveni și mai confuză. O îmbrățișa? *Îi oferea alinare?* O făcea doar pentru a-i câștiga încrederea? Pentru că, în ciuda ei, *era* alinată.

Puțin.

– Nu pot să te las să pleci acum și nu pot să te țin nici aici, îi murmură el la ureche. Trebuie să chem pe cineva care va ști ce să facă. Spunând asta, se întoarse și părăsi biroul, închizând din nou ușile. De data asta ea auzi un clic distinct.

Clara se uită în jos spre mica lamă de foarfecă pe care încă o strângea cu putere în pumn. El nu o observase. O vârî repede în cordonul din jurul taliei, în timp ce ușa se deschise din nou. Se uită spre Nathaniel, îngândurată.

– Pur și simplu nu îmi dau seama de partea cui ești, îi spuse el. Știi despre Wadsworth și despre ceilalți. Știi atâtea despre Dalton Montmorency și despre Clubul Mincinoșilor. Și despre mine știi mai mult decât știu eu.

Își dădu la o parte o șuviță răzlețită de păr și îl contemplă.

– De ce trebuie să știi atât de multe?

Aruncă o privire spre seiful acum acoperit de tablou.

– Am ajuns prea târziu, din câte văd. Nu ar fi trebuit să faci asta, Clara.

– Știi ceva, milord? În mod evident încep să fiu obosită de toate aceste secrete. Dacă ești de partea binelui, atunci ce ai de ascuns?

El își arcui o sprânceană.

– Chiar trebuie să întrebi asta, Sir Thorogood?

Clara inspiră repede.

– Ah.

Avea dreptate, aici, la dracu'.

Lord Reardon se ridică.

– Mă gândeam să te duc la superiorii mei, dar acum, că Liverpool...

Superiorul lui? Piesele se aşezară în puzzle în mintea Clarei, lovindu-se una de alta ca zalele unui lanţ. Îşi dădu capul pe spate pentru a se uita direct în ochii lui.

– Şi tu lucrezi pentru Liverpool, exact ca Mincinoşii! Iar Fleur... Fleur nu este o femeie, este un complot! Sări în picioare şi se îndepărtă de el.

– Clara, aşteaptă... Încercă să o prindă de mâini.

Ea îl împinse cu putere.

– Tu *eşti* împotriva mea! Dă-mi drumul!

Spre surprinderea ei, îi dădu drumul imediat. Ea se dădu repede înapoi.

– Tu şi Liverpool! Şi Wadsworth! Este un complot împotriva Coroanei, iar Liverpool se află în spatele lui! Am auzit că este nemilos şi însetat de putere... dar să comploteze împotriva Prinţului şi a Regelui! Ea îşi adună fustele şi încercă să ajungă la uşă. Reuşi să iasă şi coborî în hol înainte ca Nathaniel să o poată ajunge.

Uşa din faţă era încuiată, dar cheia se afla în broască. În graba ei, o întoarse mai întâi în direcţia greşită, apoi o răsuci în cealaltă parte. Încuietoarea trosni şi ea trase de clanţă, dar uşa nu se mişcă.

Uitându-se în sus, văzu palma mare apăsată pe uşă, deasupra capului ei. Se întoarse şi se lipi de tăblie, uitându-se la Nathaniel care se afla doar la câţiva centimetri de ea.

El o privi.

– Clara, trebuie să mă crezi. Nu suntem părtaşi la niciun complot împotriva Coroanei. Liverpool este cât se poate de loial, la fel şi eu.

– Loial cui? Lui Napoleon? Ea îl lovi în picior, dar nu reuşi decât să-şi provoace şieşi durere. Durerea o făcu şi mai furioasă.

– Eşti nebun, asta eşti! Am fugit de la un nebun la altul de zile întregi şi mi-a ajuns. Destul, îţi spun! Lasă-mă să plec în clipa asta, sau am să... am să te castrez în desenele mele!

– Clara, trebuie să mă asculţi. Eşti cu adevărat în pericol. Nu ai nici cea mai mică idee cât de tare. Nu există nicio autoritate la care să te adresezi acum pentru a te salva, niciun suflet din Anglia care să te poată apăra. Întinse o mână să îi dea la o parte o şuviţă de păr. Nimeni în afară de mine.

Foster nu era acasă, astfel că Dalton şi James nu putură să intre. Nu era nimeni în toată reşedinţa, în afară de un bărbat care aduna resturile rămase după furtuna de noaptea trecută.

– Nu, milord. Sir Foster a plecat de câteva zile. I-a zis doamnei lui să împacheteze pentru o călătorie lungă pe ocean şi pentru climă caldă. Au pus un om să vândă ce a mai rămas, aşa că nu-i mai aştept să se întoarcă.

Paznicul dădea din cap în timp ce vorbea, ca un cal obosit. Dalton îi strecură omului o monedă şi plecă împreună cu James.

– Probabil că a plecat imediat ce desenul a apărut, spuse James.

– Sunt de acord cu tine. Cred că am descoperit ofensa adusă de Sir Thorogood. Oricum, Foster nu putea avea nimic de-a face cu niciunul dintre atentatele asupra vieţii mele sau cu dispariţia Clarei.

– Mai sunt alţi doi bărbaţi în desen.

Dalton dădu din cap.

– Aş fi vrut să îl vadă pe al treilea bărbat mai bine. Numai un sfert din faţa lui apare în desen, de parcă ar fi văzut doar ceea ce se zăreşte sub gluga unei mantii.

James scoase desenul făcut sul pe care îl avea în

buzunarul de la piept şi îl examină pe cel de-al treilea bărbat.

– Am impresia că îl cunosc pe individ. Nu sunt prea multe detalii, şi totuşi pare cumva familiar, chiar dacă este abia schiţat.

– Ştiu. Este chiar uimitoare, nu?

James îi aruncă o privire.

– Geniu curat, dar crezi că despre asta era vorba acum?

– Wadsworth.

– Da.

– Suntem în drum spre tine!

24

Ajunseră destul de repede. Traficul de după-amiază era dificil, ca de obicei, dar Dalton plăti vizitiului suficient de bine pentru a se vedea în faţa uşii lui Wadsworth în mai puţin de o oră.

Înainte să bată la uşă, Dalton puse o mână pe umărul lui James, ca să îl calmeze.

– Spune-mi, James, dacă cineva face avere din vânzarea unor muschete, ar fi atât de grăbit să oprească războiul?

James îşi netezi sprânceana.

– Ar fi mai degrabă pentru prelungirea lui, nu crezi?

– Depinde de om, nu? Dalton avea o presimţire foarte proastă în legătură cu asta. Din câte ştiu, Wadsworth este un bărbat dur... numai afaceri. Ţine-ţi ochii deschişi şi buzunarele cusute.

– Exact acesta era şi gândul meu.

Clara plecase deja de prea mult timp. Putea să se afle

deja în afara oraşului – la dracu', ar putea fi la bordul unui vapor, în drum spre Franţa!

Grija pentru ea îl chinuia. Făcu un efort să nu se mai gândească. Mai târziu. Se va ocupa de asta mai târziu.

În sfârşit, valetul lui Wadsworth răspunse. Dalton îi prezentă cartea de vizită şi, împreună cu James, fură poftiţi într-un salon bogat mobilat. În timp ce erau spuse obişnuitele politeţuri şi valetul se retrase, Dalton abia se stăpânea să nu se năpustească în casă strigând numele Clarei.

– Ei bine, asta ar putea fi o minunată închisoare, observă James, lăsându-şi capul într-o parte şi examinând plafonul bogat pictat. Apoi se uită spre Dalton. Oh... îmi pare rău.

Uşa se deschise şi intră un gentilom solid, în jur de cincizeci de ani. Era îmbrăcat cu gust, dar un pic prea formal pentru acest moment al zilei. Ochii inteligenţi, negri, străluceau în timp ce făcu o plecăciune către cei doi.

– Este o plăcere să vă am în casa mea, Lord Etheridge şi... Ridică o sprânceană spre James, evident aşteptând să îi fie prezentat, însă Dalton nu se deranjă.

– Domnule Wadsworth, suntem aici să cercetăm legătura dumneavoastră cu Fleur.

Dacă Dalton aşteptase surpriză şi consternare din partea lui Wadsworth, acum era dezamăgit. Bărbatul dădu din cap cu seninătate şi făcu un gest spre scaunele tapiţate, trase mai aproape de foc.

– Sigur că sunteţi interesaţi. Vă aştept de mai bine de o săptămână.

Dalton şi James schimbară o privire, înainte de a se aşeza. Wadsworth rămase în picioare, cu un braţ înfăşurat în mantie şi cu celălalt vârât în buzunarul vestei sale, într-o atitudine marţială. Dalton nu era deloc impresio-

nat, ca şi James care se afundă în fotoliu şi mai privi încă o dată tavanul.

După un moment de tăcere, Wadsworth renunţă la truc.

– Of, bine. Nu se ştie niciodată când merge. Se aşează pe scaunul cel mai apropiat de foc şi îi aruncă lui Dalton o privire întrebătoare.

Dalton se mulţumi să-şi întoarcă privirea. Nu avea nimic de care să se folosească, în afară de indiciile din caricatură însă nu voia ca Wadsworth să-şi dea seama.

Wadsworth zâmbi. Era la fel de experimentat în manipulare, ca Dalton. Clătinând din cap, cedă un punct.

– Înţeleg că aţi aflat despre asocierea mea timpurie cu Cavalerii Crinului, deci?

Dalton aprobă, în timp ce mintea lui lucra. Cavalerii Crinului? Ce naiba mai era şi asta? Vreun fel de club al unor gentilomi? O sectă religioasă?

Cum Dalton nu răspunse, Wadsworth clipi.

– Bine, vă imaginaţi surprinderea mea când Sir Thorogood m-a asociat cu Fleur, după toţi aceşti ani. Nu am habar cum de i-a venit ideea. Continuă să se uite la ei cu seninătate. Sunt ani de când nu am mai avut nimic de-a face cu grupul acela. Era doar o joacă de băieţi, înţelegeţi. Nimic serios. Când anumite autorităţi au devenit conştiente de micul nostru joc, am fost sfătuiţi să ne împrăştiem. Toate astea s-au întâmplat cu multă vreme în urmă. Uitasem, asta până când caricatura aia stupidă m-a făcut să îmi reamintesc totul.

O expresie de neliniştе îşi făcu apariţia pentru o clipă pe faţa lui Wadsworth.

Dalton se uită spre James. Acesta, după ce îi descifră mesajul, îşi asumă rolul de sprijin.

– Bănuiesc că sunt şanse foarte slabe să fie întâlniţi o parte din ei aici, în casa dumneavoastră.

Ochii lui Wadsworth se îngustară, dar nu păru tulburat. Uimitor. Individul era la fel de rece ca luna ianuarie, în Yorkshire Dales.

Neguţătorul de arme zâmbi.

– E o cacialma. Prin puterea cui eşti de fapt aici, fiindcă veni vorba?

– Suntem în misiune pentru primul-ministru, îi spuse Dalton. În fond, asocierea lui cu Liverpool era destul de cunoscută.

– Ah. Wadsworth zâmbi. Lord Liverpool nu are nicio idee că eşti aici, bănuiesc.

Din moment ce exact aşa era, Dalton se întrebă ce se întâmpla şi el nu avea habar. De ce era ţinut în întuneric?

Wadsworth se ridică şi traversă camera, sună clopoţelul, şi când valetul veni îi ceru să cheme imediat o trăsură.

– Adu-mi pălăria şi bastonul. Apoi se întoarse spre James şi Dalton. Haideţi să mergem să îl vedem, vreţi?

– Sunt bucuros să vă însoţesc, sir, dar poate veţi fi suficient de amabil să-mi satisfaceţi curiozitatea asupra unui singur lucru înainte de a pleca, zise Dalton.

Wadsworth dădu din cap prevenitor.

– Desigur, domnule.

– De ce ai încercat să mă ucizi?

Era un foc tras în întuneric, bazat pe un instinct interior şi pe imaginaţie. Atinse centrul ţintei cu un *bang*. Wadsworth tresări şi se întunecă la faţă.

Dalton continuă:

– Chiar aţi crezut că sunt Sir Thorogood, nu? Aţi trimis tâlharii după mine de două ori, şi mai cred că aveţi ceva de-a face şi cu o anume căruţă cu bere.

Wadsworth rămase tăcut, dar era o tăcere posacă. De data aceasta, toată seninătatea îi dispăruse. Făcu un gest tăios cu o mână. Brusc, Dalton simți oțelul rece al unui pistol apăsat de ceafa lui.

– James! Era prea târziu. James stătea cu bărbia ridicată, într-un unghi ciudat, lama cuțitului mânuit de un alt lacheu fiind lipită de gâtul lui.

Wadsworth făcu un efort să-şi recapete expresia candidă şi se apropie şi mai mult de Dalton.

– Nu ți-aş recomanda să începi o luptă. Bligh te-a ratat deja de trei ori până acum. Reputația lui este în joc şi ar vrea tare mult să şi-o apere. Vocea lui Wadsworth deveni arogantă. Nu-i aşa, Bligh?

Bărbatul din spatele lui Dalton îi răspunse.

– Într-adevăr, domnule. Rânjetul era acompaniat de cel mai insuportabil miros de respirație cu care Dalton avusese de-a face până acum.

Omul merita să moară fie şi numai pentru acel act de poluare. Pistolul se înfipse mai tare sub urechea lui Dalton.

– Stăpânul vă vrea în trăsură, Înălțimea Voastră. Mişcați-vă.

James îi aruncă lui Dalton o privire întrebătoare cu coada ochiului, dar Dalton dădu uşor din cap. Să fie ținut în bătaia unui pistol nu era modul lui preferat de a culege informații, dar putea fi unul eficient. E surprinzător să vezi câte pot spune unii oameni, când cred că cei care îi ascultă nu vor mai prinde un alt răsărit.

El şi James erau răpiți, probabil la fel cum fusese răpită şi Clara. Dalton încercă să alunge din minte imaginea ei înspăimântată. Trebuia să îşi mențină judecata rece. Dacă el şi James erau norocoşi, vor fi duşi în acelaşi loc în care se afla sechestrată şi Clara. Apoi vor scăpa împreună.

Dintr-un loc necunoscut, cu un număr necunoscut de gărzi, cu Clara într-o stare necunoscută.

Din nou, nu era metoda lui favorită.

Wadsworth îşi aşeză pălăria şi ridică bastonul său elegant. Dalton şi James fură împinşi în trăsură. James părea în mod deosebit îngrijorat de situația lor, dar Dalton nu se putea gândi la altceva în afară de faptul că, în sfârşit, era în drum spre Clara.

Nathaniel luă mâna Clarei şi o conduse împotriva voinței ei în salon. Ea opuse rezistență. El o privi şi râse, scuturându-şi capul.

– Draga mea, arăți ca un copil încăpățânat.

– Nu îmi pasă deloc... ce gândeşti tu, pufni ea, trăgându-şi mâna din mâna lui. Mai bine să fiu caraghioasă decât moartă.

El scoase un sunet exasperat, apoi o trase din nou în brațele lui. Ea se răsuci, dar el o ridică cu calm şi o purtă în josul holului.

– Am decis că este cel mai bun mod de a te transporta. Mi-am luat o libertate groaznică, ştiu. Totuşi, mie nu-mi displace.

Se opri în fața focului.

– Dacă te aşez jos, vei sta?

Ea răspunse zbătându-se şi asta se dovedi a fi o greşeală, pentru că el ridică din umeri şi o strânse şi mai tare.

– Vreau să te fac să înțelegi, Clara. Poate chiar îți vei da seama că vrei să mă ajuți.

Ea îşi dădu capul pe spate şi îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Nu voi face asta! Cum poți să te aştepți ca eu să...

El o sărută, o apăsare rapidă şi tandră care o sperie cumplit.

– Clara, sunt un cavaler, dar chiar şi cavalerii au limitele lor. Sunt într-o casă părăsită cu o femeie drăguţă în braţe şi nu am nimic mai bun de făcut. Dacă nu vrei ca mintea mea să o ia razna într-o direcţie nepotrivită, îţi sugerez să încetezi să îţi mai fâţâi fundul.

Ea îngheţă.

– Fără fâţâit. Vezi? Niciun pic.

El râse.

– Ai idee cât eşti de adorabilă?

Clara se uită în altă parte. Dalton nu credea că ea este adorabilă. Credea că este nesăbuită şi obraznică... chiar periculoasă. După ce se gândi puţin, decise că prefera să fie periculoasă.

Rămânând nemişcată, se aşeză înţepată în braţele lui Nathaniel.

– Ce voiai să îmi spui?

Nathaniel o privi şi numai tremurul bărbiei îi trăda nehotărârea.

– Spune-mi acum, Clara, şi nu te voi mai întreba altă dată. Ai vreun amestec cu vreun complot împotriva Coroanei?

Clara îşi dădu capul pe spate oftând exasperată.

– *De ce* toată lumea mă întreabă asta? Tavanul nu avea niciun răspuns pentru ea, aşa că se uită din nou spre Nathaniel. Nu. Nu complotez împotriva Coroanei. Îmi displace când cei privilegiaţi abuzează de cei mai puţin privilegiaţi, asta este tot.

El o privi surprins

– Nu aşa face toată lumea? Apoi zâmbi. Am să fac un lucru foarte rău, care probabil că ne va băga pe amândoi în bucluc.

– O, minunat, murmură ea. Parcă n-aş avea suficientă parte de asta.

– Am să îţi spun despre un grup de tineri revoluţionari care a fost constituit de Wadsworth şi de nişte tineri eretici cu legături în Franţa. Nathaniel se mişcă puţin şi Clara îşi dădu seama că nu exagera vorbind de calea improprie spre care se îndreptau gândurile lui.

El îi aruncă o privire şovăitoare, după care continuă:

– Îşi spun Cavalerii Crinului. *Fleur-de-lis*, ca să fiu mai exact.

La început, Clara nu reacţionă, apoi îşi dădu seama. *Fleur!*

În ce Dumnezeu se mai băgase de data asta?

– Nu! protestă ea. Eu scot la suprafaţă laturile ascunse ale caracterului şi venalitatea. Nu ştiu nimic despre revoluţionari sau... sau... Îşi duse palmele la gură, îngrozită. Oh, nu! Şi s-au vândut două mii de còpii!

– Aproape trei mii, după calculele mele. Fără să mai menţionez toate acele desene făcute după ele care circulă. Suspină. Trebuie să adaug la toate astea povestea unui tânăr, mai degrabă un băiat, care într-un moment de răzvrătire împotriva tatălui său puternic, s-a asociat cu oameni nepotriviţi. Oameni care doreau ca tatăl lui ... ei bine, hai să spunem doar că voiau să ia puterea din mâinile tatălui său. Tânărului băiat i s-a părut doar o glumă planul de a-şi îndepărta tatăl. S-a amuzant de toate acele întâlniri secrete şi de mesajele care trebuiau arse imediat. Doar când s-a plictisit şi a încercat să se oprească din joacă, şi-a dat seama că tovarăşii lui nu se mai jucau. Nu ştia ce să facă. Dacă s-ar fi dus la tatăl lui, acesta l-ar fi putut suspecta că trădarea era reală, datorită conflictului lor din trecut. Pedeapsa ar fi fost dură şi permanentă. Viaţa lui, aşa cum era, s-ar fi terminat. Dacă nu făcea nimic, grupul ar fi putut foarte bine să câştige lupta împotriva tatălui său şi el ar fi fost vinovat pentru tot-

deauna de a fi trădat bărbatul pe care îl iubea cel mai mult.

– Dar ai spus că nu îşi iubea tatăl. În ciuda situaţiei sale, Clara fusese prinsă de poveste. Ce situaţie teribilă.

Nathaniel surâse trist.

– Lucrurile între taţi şi fii pot fi foarte complicate. Admiraţia se poate transforma în dezamăgire într-o clipă, şi de obicei aşa se şi întâmplă, deoarece care muritor ar putea întreţine acea iluzie a eroismului în fiecare moment din viaţa lui? În schimb, taţii au prea multe aşteptări de la fiii lor, ca şi cum tânărul putea fi propria lor extensie, capabil să acţioneze cu toată înţelepciunea şi experienţa pe care ei o posedă.

Privirea lui era acum fixată asupra focului, dar Clara putea ghici durerea şi regretul din ochii lui.

– Şi ce alegere ai făcut, Nathaniel? L-ai ales pe tatăl tău, sau pe tine însuţi?

El deschise gura să îi răspundă, când un zgomot puternic veni dinspre hol. Uşa se dădu de perete şi doi bărbaţi legaţi fură împinşi în cameră în faţa Lordului Reardon şi a Clarei.

Ea ţipă.

– Dalton!

Dalton tresări, văzând-o aşezată în braţele lui Nathaniel, în costumul de servitoare. Clara fu străbătută de un fior ca de gheaţă când îşi dădu seama la ce se gândea.

– Eu nu... el nu este...

Nathaniel chicoti, strângându-şi braţele în jurul ei.

– Oh, ba sunt, spuse el, privindu-l pe Dalton. Sau cel puţin mi-ar plăcea foarte mult să fiu.

Dalton era atât de fericit că o vede în viaţă, încât îi venea să izbucnească în râs. Era palidă, cu cearcăne sub

ochi, dar era stăpână pe ea. Mai mult de atât, era, din fericire, în siguranţă.

Dorea să alerge spre ea, să o strângă în braţe şi să se asigure că era bine.

În schimb, nu putea decât să privească cum un alt bărbat o ţine în braţele lui. Ea îl privi îngrijorată, gândindu-se că el o învinovăţea pentru comportamentul ei. Clara cea loială.

Un colţ al gurii lui Dalton se ridică.

– Lasă-mă să ghicesc. Ai căzut de pe acoperiş şi ai aterizat aici, din greşeală.

– Nu. Bărbatul blond o strânse pe Clara şi mai aproape şi se lăsă pe spate în fotoliu ca să îl privească pe Dalton. Eu am pus-o aici, şi pentru moment aici va rămâne.

Dalton îl privi şi îl recunoscu pe bărbatul care atentase la viaţa lui.

– Şi tu cine dracu' eşti?

Clara îi privi pe rând pe cei doi şi strigă:

– Nu-l cunoşti?

Dalton negă dând din cap, dar James Cunnington aprobă.

– Eu da. Nate Stonewell. Nu te-am văzut de ani.

Dalton tresări. *Nate Stonewell?* Ah! Piesele din puzzle începură să se aşeze. Randolph Stonewell, Bătrânul, maestrul spionilor din Clubul Mincinoşilor înaintea lui Simon. Nate Stonewell trebuia să fie fiul cel neascultător.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– Trec drept Lord Reardon zilele acestea.

– Pari foarte surprins, Lord Etheridge. Vocea moale a domnului Wadsworth veni din locul în care stătea, în dreptul uşii. De ani de zile cunosc legăturile lui Nathaniel cu acei odioşi spioni ai voştri. Crezi că altfel l-aş fi recrutat pentru Cavalerii Crinului?

James se întoarse spre Wadsworth.

– *Tu* l-ai recrutat?

Wadsworth înaintă şi veni să se aşeze lângă Nate Stonewell.

– Cu siguranţă ţi-ai dat seama că este de departe cel mai tânăr dintre noi. Păi, era un copil când am fost iniţial despărţiţi.

Da, Dalton îşi amintea, Nate Stonewell fusese un copil. Copilul pe care Simon Raines îl salvase când fusese răpit cu mulţi ani în urmă. Fiul care îşi respinsese tatăl şi tot ceea ce conta pentru Bătrân. Cel care plecase de acasă la o vârstă fragedă pentru a-şi definitiva educaţia pe Continent. Care moştenise titlul şi averea de la un unchi şi era gata să se bucure de orice privilegiu fără importanţă, fără a-şi asuma niciun fel de responsabilităţi.

Lord Reardon era ceea ce Dalton însuşi ar fi putut deveni, în lipsa îndrumării stricte a Lordului Liverpool – o unealtă, uşor de manipulat de către trădători.

Reardon îl privi pe Dalton cu curiozitate.

– Iar tu eşti Lord Etheridge, noul maestru al acelui grup de răufăcători cunoscut şi sub numele de Clubul Mincinoşilor.

James dădu din cap cu amărăciune.

– Nu, Nate. Nu ai priceput niciodată, nu?

– Să pricep ce? Să înţeleg că tatăl meu v-a preferat pe voi toţi mie, propriul lui fiu? Reardon se ridică în picioare, şi o aşeză pe Clara deoparte.

Dalton îi aruncă o privire. Era palidă şi în mod evident foarte confuză, dar părea destul de bine. Privirea ei întrebătoare se îndreptă spre el, dar nu putu decât să îi trimită o scurtă înclinare a capului. Ea îngenunche uşor şi se întinse după pătura care îi căzuse pe podea. În timpul acestei mişcări, se apropie de el cu încă doi paşi.

Clara cea isteaţă.

Nathaniel păşi furios şi se opri să privească focul, strângându-şi pumnii.

– Şi ca să fie şi mai rău, a apărut şi Simon Raines. Un vagabond, un biet cerşetor. *Simon.* Proiectul lui, cum îi spunea tata. L-a spălat, l-a dat la şcoală, l-a implicat în activitatea lui. De la mine, pe de altă parte, se aştepta să îmi continui studiile pe cont propriu şi să fiu un bun exemplu de tânăr cavaler britanic, făcând toate acele lucruri inutile pe care atâţia mocofani le fac. Eram la rând pentru titlu, vezi tu. Fratele mamei era lord fără nicio prestanţă şi nici nu dorea să fie altceva. Am fost sortit de la naştere să iau locul unchiului meu. De multe ori mă simţeam de parcă m-ar fi cedat în schimbul unui titlu care trebuia păstrat în familie.

Clara făcu un alt pas mic spre Dalton, trăgând stofa de lână peste umerii ei. Dalton abia dacă o mai vedea acum fără să îşi mişte capul, ceea ce nu îndrăznea să facă de teamă să nu atragă atenţia cuiva asupra mişcărilor ei.

Reardon se întoarse din ipostaza tragică pentru a vedea ceea ce Dalton îşi imagina că sunt patru expresii distincte, lipsite de înţelegere.

Dădu din umeri.

– Ah, eram exaltat de posibilităţile mele, desigur. M-am bucurat de ele la maximum şi am fost corect. Totuşi, asta nu m-a ajutat cu adevărat. Simon a fost întotdeauna fiul pe care tatăl meu şi-l dorise, iar eu doar pionul din partida puterii.

Clara dădu încet din cap.

– Cunosc sentimentul foarte bine, şopti ea.

Reardon o privi ca şi cum s-ar fi smuls din trecut cu mare efort.

– Da, îmi imaginez că da. Nu mi-am dat seama...

– Destul cu plânsetele, domnul meu. Wadsworth îşi flutură pistolul ca să îi capteze atenţia lui Reardon. Ce

propui să facem cu grupul acesta? I-am putea arunca în Tamisa. Sau am putea să aranjăm să pară un accident de trăsură.

Reardon se gândi la variante.

– Să înscenăm un accident de trăsură ar putea fi prea dificil. Nu-mi pasă dacă ştie cineva unde au fost ucişi. Suspecţii de asasinarea lui *Sir Thorogood* vor fi atât de numeroşi, încât nimeni nu se va obosi să caute prea mult.

James gemu.

– Ai rămas ca să ne urmăreşti pas cu pas, nu-i aşa, Nate?

Reardon se întoarse.

– Desigur. Ştiam secretele clubului de când eram copil. Nu mi-a spus *tatăl* meu, desigur. A trebuit să îl urmăresc pe Simon ca să aflu. Nu a fost deloc dificil. Oamenii nu văd niciodată copiii, nu-i aşa? Sau dacă îi văd, nu le iau în serios activităţile. Dădu din cap. Dacă veţi reuşi să depăşiţi dimineaţa asta, aţi face bine să ţineţi minte ce v-am spus.

Dalton închise ochii o clipă. Reardon avea dreptate. Faptul că îşi asumase identitatea lui Sir Thorogood era în defavoarea lui acum, căci Thorogood avea mai mulţi duşmani decât Napoleon.

Wadsworth zâmbi.

– Foarte bine, atunci. Vrei să faci tu onorurile? Wadsworth îl privi rece pe Nathaniel şi ridică pistolul. Poate că este momentul să îţi demonstrezi loialitatea faţă de Cavalerii Crinului.

Se lăsă tăcerea. James şi Dalton erau legaţi şi nu aveau ce să facă. Dalton o auzi pe Clara scâncind şi ghemuindu-se în spatele lui.

Scâncind? Cu siguranţă nu Clara lui! Apoi simţi mişcarea ritmică pe legăturile de la mâinile lui şi îşi dădu

seama că găsise o lamă pe undeva. O scânteie de speranţă apăru.

Mai repede, Clara, o rugă el în gând, urmărindu-i pe cei din faţa lui. Wadsworth îl privea pe Reardon de aproape, iar cei doi asasini se pregăteau să îndeplinească voinţa stăpânului lor.

Reardon făcu o plecăciune scurtă.

– Cum doreşti. Luă pistolul lui Wadsworth şi făcu un pas înapoi, ţintind direct spre Dalton.

– Nu! strigă Clara. Dalton se întoarse şi o văzu pălind de spaimă. El făcu un pas înaintea ei, ca să o protejeze. Ai spus că nu vei răni pe nimeni! Continuă să taie legăturile în timp ce vorbea. Nathaniel, nu trebuie să faci asta!

Reardon dădu din cap, dar Dalton nu considera că regreta. Pe *dracu'*. Dacă va fi împuşcat, şansele ca James şi Clara să scape s-ar micşora drastic, dacă existaseră cu adevărat.

– Îmi pare rău, drăguţo. Reardon mai făcu un pas înapoi. Am crezut că te pot lăsa în afara chestiei ăsteia, dar... ce păcat! Cu mâna stângă trase piedica pistolului.

Dalton privi degetul lui Reardon apăsând pe trăgaci. Se pregăti, deşi nu putea face nimic pentru a evita glonţul de la distanţa asta.

– *Nu!* Strigătul Clarei fu urmat de explozia împuşcăturii, şi Dalton se simţi împins violent din spate.

Clara. Nu mai era timp să o oprească. Tot ce putu face fu să se întoarcă pentru a-i atenua căderea, în timp ce amândoi se prăbuşiră pe podea, strivind o masă din apropiere.

Dalton se târî în genunchi, cu braţele încă legate.

– Clara! Zăcea fără vlagă în faţa lui. Văzu şi sânge, dar şi o lucire aurie; era o mică lamă, nu mai mare decât o frunză, pe care o ţinea în mână.

Nu. Nu putea să moară, își zise el cu disperare. *Nu putea să o piardă.*

25

Clara! Cuvântul ieși din gâtul lui sugrumat și dureros. Ochii ei se deschiseră și ea suspină adânc.

– Dumnzeule, cât de rău doare! Își apăsă o mână pe mijloc. Sângele musti printre degetele ei și se scurse pe covor.

– Oh, la naiba, spuse ușor Reardon.

Clara își ridică degetele pline de sânge. O crestătură însângerată i se întindea pe piele, dar nu se vedea nicio gaură de glonț. O rană. Neplăcută, dar nu mortală, atâta timp cât nu se infecta. Dalton închise ochii ușurat, aplecându-se să își atingă fruntea de a ei, într-un moment tăcut de mulțumire îndreptată spre ceruri.

– Pe chinurile iadului! Ai stricat totul, idiotule! Wadsworth era livid. Păși înainte să apuce pistolul din mâna lui Reardon. Amator ticălos!

– Păi, nu a fost pistolul meu! Mă descurc mult mai bine cu propria mea armă. Reardon își băgă mâna în vestă să scoată un pistol. Sunt mult mai obișnuit cu el.

Ridică pistolul cu calm, și mai trase o dată. Servitorul lui Wadsworth, Bligh, se prăbuși ca un copac secerat. Reardon clipi și se întoarse către Wadsworth care era năucit.

– Oops!

– De ce naiba ai făcut asta? Wadsworth se uita înmărmurit la Reardon.

Dalton se folosi de prilejul disputei dintre ei și trase cu violență de legătura pe jumătate tăiată de la mâinile

lui. Simți cum pielea i se rupe odată cu frânghia, dar în sfârșit era liber.

În clipa următoare sări spre Wadsworth.

Pistolul acestuia fu aruncat în colțul camerei, iar Wadsworth se prăbuși, cu zgomot. Dalton îl văzu pe James aruncându-se spre al doilea asasin. Dalton nu își făcu griji. Chiar și legat, James era periculos.

Dalton se pregătea să-i spargă fața lui Wadsworth cu un pumn când un dublu clic al unui alt pistol se auzi. Încă strângându-l pe Wadsworth de gât, Dalton se uită spre țeava unui al doilea pistol, care semăna cu primul.

Wadsworth, aflat în strânsoarea lui, ținea cu celălalt pistol direct între ochii lui Dalton.

– Este un model propriu. Nathaniel poate că și-a ratat lovitura, dar eu nu o voi face.

Încet, piedica începu să alunece.

Dalton rânji.

– Numai dacă ai ținut cont când l-ai proiectat de asta... Apucă pistolul din față, strecurându-și degetul *sub* trăgaci. Wadsworth se luptă să tragă piedica până la capăt, dar mecanismul nu se putea declanșa decât dacă era total eliberat.

Dalton scoase pistolul din strânsoarea lui Wadsworth și se ridică.

– Mai ai și altele asupra ta?

Wadsworth îl privi și se întinse după bastonul căzut, pentru a se ajuta să se ridice. Dalton se îndreptă spre locul în care James zăcea pe jumătate întins pe podea. Celălalt individ rămăsese nemișcat, cu nasul însângerat și cu fruntea umflată.

Dalton îngenunche să îl dezlege pe James.

– Te-a lovit?

James era palid și transpirat.

– Nu, gâfâi el. Cred că m-am lovit singur. Lupta cu

brațele legate la spate a avut efecte destul de neplăcute asupra umărului meu. Când fu dezlegat, șuieră printre dinți în timp ce își folosi brațul sănătos și își puse la loc umărul luxat. La naiba! Alte trei săptămâni cu eșarfa după gât, pun pariu. Privi peste Dalton și strigă: *Ai grijă!*

Dalton se răsuci exact în clipa în care auzi inconfundabilul sunet al unei spade tăind aerul. Cu spatele pe podea, ridică pistolul și trase înainte de a-și repera ținta.

Lama îngustă căzu pe podea. Wadsworth o urmă după o clipă aterizând jumătate pe covor, jumătate peste James și Dalton. Dalton se luptă să se elibereze pe el și pe James, pentru a se ridica.

Ceva se mișcă undeva în colțul razei lui vizuale. *Reardon*. Cât ai clipi din ochi, era în cealaltă parte a camerei și îl ținea pe bărbat de gât.

– Foarte rău, se auzi o voce dinspre ușă. Era un covor frumos.

Dalton se întoarse. Liverpool ținea în mână sabia care căzuse și privea trupul de pe podea. Sângele se scurgea din rana provocată de armă în pieptul bărbatului. În spatele lui Liverpool erau Gărzile Regale. Acestea îl ajutară repede pe James să se ridice în picioare.

Liverpool se apropie calm de Dalton, ștergând cu o batistă tăișul sabiei din mâna lui.

– Haina îți este distrusă.

Dalton își trase un umăr mai în față și văzu că haina lui de mătase fusese străpunsă în dreptul gulerului. Se pare că Wadsworth nu știuse cât era de greu să decapitezi un om. Dalton se bucură că nu trebuise să afle nici el.

Liverpool o privi pe Clara și apoi pe James.

– Evident, o zi obositoare pentru voi toți. Puse sub braț bastonul de argint al lui Wadsworth.

James fluieră plin de admirație.

– De unde pot să îmi iau și eu unul ca acesta?

Liverpool îi aruncă o privire stăpânită.

– Etheridge, lasă-l pe Reardon să plece. Este de partea noastră.

Tresărind, Dalton se întoarse să se uite spre bărbatul pe care încă îl ținea de gât. Reardon devenise purpuriu, dar făcu un gest nepăsător cu mâna. Dalton se uită înapoi spre Liverpool.

– Dar a împușcat-o pe Clara!

– Suut bine, Dalton. Clara se apropie, cu o batistă apăsată pe rană, sprijinită de James în cealaltă parte. Era palidă, dar lui îi părea minunată.

Reardon se folosi de neatenția lui pentru a se elibera. Inspiră grăbit și își scutură capul.

– Nu am avut intenția de a împușca pe nimeni. Aveam de gând să vă feresc cu grijă. Era tot ce puteam face ca să îndepărtez pistolul, în acea situație. Făcu un pas spre Clara, dar Dalton îi tăie calea.

Reardon ridică din umeri.

– Vreau doar să îmi cer scuze. Nu ar trebui să chemăm un doctor pentru ea?

– Sângerarea aproape că s-a oprit, spuse Clara. Se uită în jos. Rochia era zdrențuită, murdară, șifonată și pătată de sânge. Apoi se uită din nou spre Dalton. Oricum, e cazul să îmi schimb hainele.

Dalton se simți profund impresionat de curajul ei. Ce inimă avea Clara!

Clara remarcă faptul că mândria lua locul grijii în privirea lui Dalton. Un val de căldură o năpădi, dar se sili să se îndepărteze de el, când tot ceea ce dorea era să alerge în brațele lui. Înaintă și se opri în fața Lordului Liverpool.

Rana o făcea să se simtă cam amețită, dar își dădu seama că, înainte de toate, era înspăimântată de bărbatul din fața ei. Abia putea să respire, o durea foarte tare gâtul, și era sigură că mâinile îi tremură.

Şi le ascunse la spate şi ridică bărbia.

– Trebuie să ştiţi ceva, milord.

Lord Liverpool se întoarse spre ea. Spre surprinderea ei, nu era cu mult mai înalt decât ea, şi totuşi emana o asemenea prestanţă, încât se aşteptase la cineva de talia lui Dalton.

Se aşeză în faţa ei, evaluând-o din priviri.

– Sir Thorogood, bănuiesc?

Clara nu răspunse, deoarece nu putea să vorbească de emoţie.

El o privi îndelung.

– Hmmm.

Clara înghiţi în sec şi începu să vorbească:

– Lord Reardon nu este de partea noastră. Am aflat că, din adolescenţă, s-a alăturat unui grup revoluţionar care intenţiona să îl ucidă pe tatăl lui, pe atunci un membru important al guvernului. Pretinde că a fost doar o toană a copilăriei, că nu s-a gândit niciodată serios la aşa ceva. L-am văzut întâlnindu-se în mod secret cu Wadsworth, în urmă cu mai puţin de două săptămâni.

Liverpool o privea impasibil. Clara înghiţi alungând senzaţia de uscăciune din gât şi continuă:

– Dacă ai citi anumite documente din seiful lui, ai vedea că acestea confirmă în mod clar că este un trădător.

Reardon se uită de la unul la altul.

– Povestea asta nu se referă la mine.

– „Toană a copilăriei", cită Dalton moale. Clara îl văzu privindu-l pe Liverpool. Nu, nu se referă la Reardon. Se referă la Prinţul George, nu-i aşa, milord?

Liverpool îi aruncă lui Dalton o privire ameninţătoare, dar Dalton continuă:

– Despre asta este de fapt vorba, nu? Să ascundem ceea ce George a făcut la şaisprezece ani. M-ai înşelat, ai

vânat-o pe Clara, ai transformat Mincinoşii în bandiţi, toate astea doar ca să ascunzi legătura lui George cu Cavalerii Crinului. Dădu din cap. Bietul George. Nu a luat nimic în serios, niciodată. Ce trebuie să fi simţit, când şi-a dat seama că aproape îşi ucisese tatăl, propriul rege.

– Atunci a venit la tata, spuse Reardon. Prinţul George i-a mărturisit totul tatălui meu. Tata a trimis după Liverpool imediat. Ei doi au dizolvat grupul, trimiţându-i pe unii din tineri departe, tocmai în America, cu forţa, dacă a fost necesar. George a fost muştruluit bine câteva ore şi pus sub supravegherea unui tutore mai sever şi atent. Regele nu a aflat niciodată nimic despre asta.

Clara se uită la Liverpool, care rămăsese tăcut, şi apoi spre Nathaniel.

– Şi acum?

Nathaniel o invită cu un gest să se aşeze pe divanul de lângă foc. Recunoscătoare, Clara se cufundă între perne.

– Abia am reuşit de curând să îl conving pe împăratul Austriei să declare război Franţei. Acum o lună am fost abordat de câţiva membri observatori ai grupului Fleur, în legătură cu planurile lor de a-l şantaja pe Prinţul Regent. Ştiau că am întrerupt legătura cu tatăl meu şi au crezut că gândeam la fel ca ei. Desigur, mi-am amintit întregul scandal din copilărie, deşi se presupunea că nu trebuie să ştiu nimic la acea vreme.

Râse zgomotos.

– De parcă aş fi putut să evit ceva. Uşa aproape că s-a dărâmat din cauza loviturilor lui Liverpool. Nu l-am văzut niciodată la fel de livid, nici înainte şi nici după. Îl puteai auzi zbierând la bietul George din orice punct al casei. Îl privi pe Lord Liverpool, care rămăsese tăcut. Bănuiesc că este rândul meu, acum că v-am spus toate astea.

James îl privi pe Nathaniel, curiozitatea citindu-i-se pe faţă.

– Deci nu îi urăşti pe Mincinoşi?

Nathaniel rânji.

– Nu sunt partea mea favorită din guvern, dar nu, nu îi *urăsc*.

James continuă.

– Sau pe Simon? Ai fost destul de convingător, chiar acum.

Nathaniel îşi întoarse pentru o clipă privirea.

– Simon Raines a fost doar un băiat care şi-a găsit, în sfârşit, o casă. Nu aş putea urî pe nimeni din cauza asta.

Clara îşi muşcă buzele.

– Dar te-am văzut acolo, vorbind cu Wadsworth şi cu oaspeţii lui. Îmi păreai unul de-al lor.

– Mă dădeam drept simpatizant pentru a afla mai multe despre planurile lor. Aveau posibilitatea să-i facă multe necazuri Prinţului lansând un zvon legat de participarea lui.

– Dar era doar un copil! Cu siguranţă nimeni nu i-ar reproşa nimic!

Dalton dădu din cap.

– Nu, Clara. Mulţimea nu ar fi fost nici pe departe atât de iertătoare. Asta putea duce la îndepărtarea lui de la domnie. Se putea întâmpla, dacă opinia publică s-ar fi întors împotriva lui. Ca regent, este protectorul tatălui său foarte bolnav, regele nostru. Ce ar spune oamenii dacă ar afla că, la un moment dat, a complotat la uciderea propriului părinte?

– Nu-i de mirare că toţi eraţi atât de înnebuniţi să mă găsiţi! Clara îşi muşcă buzele. Dar cine a semnat ordinul să fiu asasinată?

În spatele ei, Dalton rosti:

– Eu.

Clara se întoarse privindu-l cu gura căscată. Dalton îi evită privirea şi continuă:

– Nu-i aşa, milord? Vocea lui era egală. Clara ştia că vorbea aşa când era furios.

Liverpool îl privi.

– Aşa ai făcut?

– Trebuie să fi fost eu, sir. Dalton vorbea cât se poate de politicos. Altfel singura explicaţie ar fi că aţi fost dumneavoastră!

Privirea lui Liverpool era mai rece decât oricând.

– Nu cred că ai suficiente dovezi ca să faci o asemenea acuzaţie periculoasă, băiete.

Clara îi privi pe rând pe cei doi bărbaţi.

– Atunci nu există niciun membru corupt în rândul Celor Patru Regi? întrebă ea.

Nathaniel se întoarse să îi arunce o privire îngrozită, după care îşi ascunse faţa în mâini.

Acum le captase atenţia. Liverpool se uita la ea, străduindu-se să afişeze o faţă lipsită de expresie. Apoi o întrebă cu voce egală:

– Ştii cine sunt Cei Patru Regi, copilă?

Clara înlemni. Era o resemnare în vocea lui, ca şi cum faptul că ea ştia însemna depăşirea unui punct de la care nu mai exista cale de întoarcere.

– N... nu *cine* sunt, nu. Pur şi simplu ştiu de existenţa lor. Era aproape sigură de identitatea unuia dintre ei, dar se gândi că Lord Liverpool chiar nu trebuia să ştie asta.

– Doamnă Simpson, sunteţi o femeie foarte periculoasă.

Clara îngheţă. Nu era bine, nu era bine deloc.

Apoi Liverpool se întoarse spre ceilalţi, ca şi cum ea ar fi încetat să mai existe.

– Acum, că aţi deranjat un foarte bătrân câine, va

trebui să ne gândim ce se poate face pentru a-l adormi din nou.

Fața lui Dalton se crispă, dar aprobă:

– Cu siguranță, milord. Imediat ce o voi însoți pe doamna Simpson aca...

– Doamna Simpson nu mai este problema noastră. O voi conduce până la Westminster Hall, pentru a primi îngrijiri medicale... și va rămâne ca oaspete al guvernului până la noi instrucțiuni.

Clara se întoarse să apeleze la Dalton, dar se opri în fața privirii lui distante.

– Foarte bine, domnule.

Cei doi gardieni păşiră mai aproape să o conducă afară din cameră. Privind gardienii în haine roșii, Clara simți o frică ascuțită, rece, ca și cum ar fi fost înjunghiată de Dalton. Nu avea curajul să se gândească mai departe de acel moment, căci s-ar fi găsit aruncată într-o mare frică.

Dalton rămase impasibil. Nathaniel făcu un pas înainte să o apuce de braț.

– Haide, Clara. Vocea lui exprima regret, dar strânsoarea era fermă.

În timp ce Nathaniel o conducea, evită să privească spre Dalton, care o lăsa să plece spre o altă lume.

Ultimul ei gând, în mod ironic, era că măcar de data asta ieșea pe ușă...

Dalton ieşi cu paşi mari din casa lui Reardon, fără să vadă nimic. Chipul lui exprima îndârjire. James îl ajunse din urmă pe cealaltă parte a drumului. Noua zi amenința să înceapă la fel de întunecată ca fața lui Dalton.

James îl privi precaut. Nu îl mai văzuse niciodată pe Dalton așa.

– Nu o poate ține închisă pur și simplu, nu? Nu se face vinovată de nicio crimă.

Dalton dădu din cap.

– Din punctul de vedere al lui Liverpool, este vinovată. În primul rând, este o adevărată reformistă. Asta înseamnă un pericol pentru un conservator bătrân ca el. În al doilea rând, tocmai i-am pecetluit soarta, arătându-mi atașamentul.

– Dalton, știu că Liverpool ți-a fost un fel de mentor de-a lungul acestor ani, mult mai mult decât îmi ești tu mie...

– Nimic asemănător. Tu ești unul din oamenii mei, James. Un frate. Liverpool mă consideră o unealtă. Cel puțin așa a făcut până acum. Știu că în clipa asta mă consideră un butoi de pulbere și vrea să mă țină la distanță de foc.

– Departe de Clara, spuse James.

– Exact.

– Și ce vei face?

– Ce pot să fac? Se întoarse spre James și îl privi cu seriozitate. Sunt nobil și sunt cavaler. Am un rang și responsabilități. Te aștepți să intru cu forța și să o scot de acolo în timpul nopții?

James făcu un pas înapoi.

– Nu, nu, sigur că nu.

– *Doamne!*

James ar fi putut jura că acei ochi gri-argintii începuseră să strălucească.

– Liverpool nu se va aștepta la asta. Dalton îi aruncă lui James un rânjet sălbatic. Îmbracă-te bine, Griffin. Avem un zid de escaladat la noapte.

Camera Clarei în palatul vechi nu era altceva decât o celulă, confortabil mobilată. Se afla în partea destinată

diplomaților care veneau în vizită, departe de coridoarele aglomerate și de camerele pentru ședințe ale Parlamentului.

De la fereastră avea o panoramă a Tamisei și acoperișurilor caselor de dedesubt. Se afla la o înălțime de cinci etaje. Abia suporta să se uite pe fereastră, deci era exclus să iasă pe ea.

Singura ușă a camerei era păzită de perechea stoică de haine roșii, care întâmpina fiecare solicitare a ei cu un politicos refuz. Doctorul venise și plecase, lăsând-o cu un bandaj și cu asigurarea că îi va rămâne doar o cicatrice neînsemnată.

Încercă să își spună singură că nu avea de ce să se teamă. Dalton probabil că era acolo unde se discuta ce vor face cu ea, și nu va lăsa să i se întâmple ceva.

Oare? Era un bărbat în care se dădea o luptă între inima lui și datorie, și ea nu avea nicio idee despre drumul pe care el îl va alege.

Bagajul îi fusese adus în cameră odată cu ea. Aparent, cei patru pereți acoperiți cu tapet din hârtie vor fi casa ei pentru o vreme mai îndelungată. Plină de resentimente, se întrebă ce ar spune Liverpool dacă ar desena pe ei.

Versiunea lui Thorogood a Capelei Sixtine. Pe care, cu siguranță, nu ar trăi să o vadă. Clara se lăsă pe spate pe cuvertura de mătase și contemplă tavanul împodobit.

În partea aia din ipsos l-ar picta pe tânărul Prinț, hipnotizat de un tânăr Wadsworth, cu planurile lor revoluționare împrăștiate în fața lor. Apoi un alt desen, a unui George cu fața spășită, mărturisindu-și temerile tatălui lui Nathaniel, în timp ce un copil cu ochii verzi ca ai lui Nathaniel trăgea cu ochiul din spatele unei uși.

În jurul fiecărei ilustrații, ar desena un chenar cu portrete mici ale Mincinoșilor și cu activitățile lor. I-ar fi luat mult timp, dar se pare că va avea destul.

În colțul îndepărtat, l-ar desena pe Nathaniel, infiltrându-se în rândurile Cavalerilor Florii, în timp ce o figură lașă, ghemuită undeva într-o parte, mâzgălea cu furie.

Și pe urmă l-ar desena pe Dalton, ca pe un bărbat al luminii și al umbrelor, sfâșiat între loialitate, dragoste și onoare.

Îl dăduse peste cap în aceste ultime săptămâni, și câțiva bărbați buni sufereau din cauza ei. În acest ritm, probabil ar putea avea la picioare întreaga Anglie doar într-un an. Napoleon chiar ar fi trebuit să îi mulțumească pentru că îi făcea serviciul acesta.

Se răsuci, nemaiputând să suporte reproșurile desenelor ei imaginare. Cum de ajunsese până aici?

Intrând prin efracție în casa viciosului Wadsworth, pentru a îndrepta câteva nedreptăți, reușise să declanșeze răul? Ajutorul dat lui Rose fusese în mod neîndoielnic un lucru bun. Și desenele lui Sir Thorogood făcuseră bine, chiar dacă numai prin aducerea în discuție a condiției jalnice a celor dezavantajați.

Și totuși fusese o noapte de intrigă, de conversație înțeleasă greșit, o caricatură în plus.

O caricatură în plus...

Se ridică, brusc înviorată. O caricatură începuse tot acest lanț de evenimente. O caricatură îi putea pune capăt.

Nu avea hârtie în cameră și nici tuș. Fără milă, smulse o bucată de tapet, din spatele patului. Apoi adună cu tocul pantofului resturi de cenușă din șemineu, și o puse în unul din paharele ce îi fuseseră aduse când ceruse un strop de apă.

Adăugă apă, câte o picătură, până când obținu o pastă groasă care semăna cu o cerneală foarte neatrăgătoare. Nu conta, pentru că gravorul va putea corecta neajunsurile liniilor zgrunțuroase. Ceea ce conta era să pună pe

hârtie cât mai repede posibil ultimul desen al lui Sir Thorogood.

Folosi o agrafă drept peniță. Aplecându-se mai mult asupra hârtiei, în lumina slabă dată de singura ei lumânare, creionă cu grijă patru personaje, centimetru cu centimetru.

Una pe un piedestal în centru, una parțial ascunsă de mantie, în spate, și două închinându-se de-o parte și de alta, încercând cu disperare să ajungă personajul care era în picioare.

Toți vor aminti de „Fleur și sclavii ei", dar noua caricatură dădea o cu totul altă perspectivă subiectului, una care ar putea să îndrepte toate necazurile pe care le provocase.

Lucră până târziu, până când lumânarea deveni doar un punct luminos într-o baltă de ceară. În sfârșit, trase și ultima linie pe hârtia furată, odată cu ultima lucire a luminii lumânării pe moarte, și termină.

În timp ce camera se cufunda în întuneric, își sprijini capul pe brațe, cu inima împăcată.

Era un desen foarte bun, cel puțin după aprecierea ei.

26

Dalton intră în Clubul Mincinoșilor urmat îndeaproape de James.

– Ești sigur de asta? James își aruncă haina pe unul din scaunele din încăperea clubului folosită de „clienți" și își lărgi nodul lavalierei. Noaptea trecută credeai că te vor ucide, îți amintești?

– Cum să mă aștept să aibă încredere în mine, dacă eu nu am încredere în ei? Dalton zâmbi încruntat. Este

un sfat bun. Ar trebui să ți-l amintești când vei fi maestrul spionilor.

– Eu? James rămase cu gura căscată. Încă mă mai iei în calcul?

– Vom discuta asta mai târziu. Dalton împinse ușa spre segmentul privat al clubului, partea despre care mitocanii și lorzișorii nu știau nimic. Camera era plină de bărbați. Mincinoșii țineau, se pare, un soi de întrunire. Toți înghețară la intrarea lui Dalton.

El înaintă cu pași mari spre mijlocul camerei, unde se afla Stubbs, care conducea ședința.

– Vă gândiți ce să faceți cu mine?

Stubbs clipi, apoi îi cedă podiumul invizibil lui Dalton, aruncând o privire spre Kurt, și mergând să se așeze la o masă de alături. James se așeză și el, frecându-și cu nepăsare umărul și pretinzând că este foarte interesat de niște portrete aliniate pe pereți. Dalton știa că acest calm impus ascundea o curiozitate arzătoare, cu greu ținută în frâu.

Dalton se întoarse cu fața spre Mincinoși. Ei îi înfruntară privirea, așteptând așa cum făcuseră de-a lungul ultimelor săptămâni.

Așteptând ca el să aibă încredere în ei.

– Domnilor, am nevoie de întreaga dumneavoastră atenție, pentru că avem o misiune în noaptea asta.

Rămaseră tăcuți, fără să răspundă. Dalton se simți încurajat de faptul că nu încercau să îl ucidă.

Încă.

Era un anumit progres. Acum trebuia să îi determine să îl urmeze. Mintea lui Dalton se abătu de la argument și rațiune. Ce cuvinte ar putea folosi să îi însuflețească? Ce retorică ar atenua ultimele săptămâni prost ghidate?

Ai încredere în ei.

Gândurile i se domoliră. Se calmară. Era singura cale de a le câştiga încrederea. Acum ştia asta.

– Domnilor, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştiţi.

Stătu în faţa lor şi le spuse totul. Din momentul în care i se ceruse să ocupe poziţia lui Liverpool în rândurile Celor Patru Regi, până la adevăratele motive pentru care se ocupase el însuşi de misiunea Thorogood, relatând momentul în care fusese forţat să îl privească pe Liverpool cum o capturează pe Clara.

Nu ascunse nimic. Fiecare eroare, fiecare moment de neîncredere, fiecare impuls pentru propriul folos le-a redat cu detalii precise.

– Acum sunt în dezavantaj faţă de voi, termină el. Am nevoie de voi, dar nu am nimic cu care să negociez. Nu ştiu nici dacă voi mai fi maestrul vostru după ce Liverpool va lua măsuri împotriva mea. Dacă mă veţi urma în noaptea asta, poate că veţi fi consideraţi şi voi împotriva Coroanei, sau cel puţin a lui Lord Liverpool.

Încheie, în sfârşit, simţindu-se mai degrabă ca un pistol descărcat. Acum totul depindea de acest grup eterogen de oameni nebuni şi loiali. Singura întrebare era... loiali cui?

Câţiva bărbaţi se uitară spre Kurt, aşteptând reacţia acestuia. Bucătarul avea mai mulţi ani în organizaţie decât oricine altcineva. Rata de supravieţuire nu era ridicată în vremurile acelea, dar Kurt păruse întotdeauna de neatins, o stâncă în mijlocul mareelor schimbătoare din jurul lui. Cine l-ar putea influenţa pe Kurt?

Kurt se uită spre James. Surprins, James îl privi pe bărbatul imens, ca şi cum ar fi spus: „Cine, eu?"

Apoi James se ridică. Dalton aşteptă. James fusese întotdeauna o enigmă pentru el. Era de mare ajutor în

intimitate, dar nu-l ajutase niciodată pe Dalton în calitate de conducător.

James îşi drese vocea.

– Eu... eu nu-mi dau seama de ce vă pasă ce cred, când am provocat toate acele lucruri.

Kurt mârâi.

– Noutăţi vechi, băiete.

Privirea lui James se roti pe deasupra celor prezenţi. Dalton îşi imagină că îi putea vedea chiar şi pe cei care nu erau de faţă.

– Spun că el este cu noi.

Kurt dădu din cap o dată. Toţi ochii se întoarseră spre Dalton.

Stubbs se aplecă înainte.

– Bine, ce tre' să facem?

Feebles se fâţâia, simţindu-se inconfortabil în haina nouă şi elegantă. Îşi pipăi lavaliera din jurul gâtului. Se simţea ca un iepure prins în lumină, în ciuda încurajărilor lui Button că se va potrivi de minune pe holurile Parlamentului. Cu siguranţă nu era stilul lui, părul netezit şi împărţit în două de o cărare pe mijloc, lucind de ulei. Ochelarii din sticlă care îi atârnau pe nas conturau mai departe imaginea unui umil secretar.

Gândeşte ca un om de birou, ca un hârţogar, genul palid şi sleit care munceşte până târziu în noapte, aranjând afacerile altui individ, îşi aminti el.

Lord Liverpool apăru în capătul de sus al scărilor de la intrarea principală, încheindu-şi, în sfârşit, seara. Era timpul să înceapă spectacolul. Feebles strânse teancul de hârtii la piept şi începu să alerge în sus pe trepte, mormăind pentru el, în felul lui comic.

Unu... doi... ajunse pe treapta aflată imediat sub Liverpool. Trei. Îşi lăsă vârful unui picior să îi intre sub

treapta de jos şi simulă o perfectă împiedicare direct spre bărbatul din stânga lui Liverpool. Individul se dădu instinctiv într-o parte, permiţându-i astfel lui Feebles să îl îngroape pe Înălţimea Sa în hârtii.

Feebles exersase doar o frază în stilul pedant, livresc, cu ajutorul lui Button.

Începu să îl scuture cu atenţie pe Înălţimea Sa, ca şi cum hârtia ar fi fost conţinutul unui butoi cu praf.

– Oh, Doamne, cât de neîndemânatic sunt. Oh, cât de neîndemânatic sunt.

Liverpool se dădu înapoi un pas, cu o expresie de compasiune.

– Sunt foarte bine, bietul meu om. Poate că ar trebui să începi să îţi pui documentele în ordine.

Feebles se uită în jos spre dezastru şi izbucni îngrozit:

– Oh, Doamne!

Liverpool şi însoţitorii lui îşi continuară drumul, fără să arunce o singură privire înapoi. Feebles continuă jocul, până când adună documentele şi cheia care odată locuise în buzunarul hainei lui Liverpool ajunse în al său. Apoi plecă în fugă spre ieşirea ce dădea spre stradă, unde Stubbs îl aştepta cu o trăsură fără însemne. Era timpul să se pună în mişcare planul.

Button se ocupa de panglica aurie de pe haina uriaşă, roşie pe care o potrivea pe un Kurt spumegând. Din moment ce soldaţii nu erau încurajaţi să aibă părul lung, Kurt îşi prinsese părul în vârful capului ca o fată, gata să-l vâre sub coiful înalt al unui comandant din Garda Regală de Cavalerie.

Coiful era autentic, şi fusese furat din depozitul Gărzii. Cum nu exista o uniformă de dimensiunile gigantice ale

primului asasin al clubului, Button confecţionase una din lână roşie şi panglici aurii. Acum se văieta cu voce tare că nasturii de aur nu se potriveau tocmai bine.

– Nu îţi face griji, Button. Crezi că cine ar privi la faţa asta s-ar mai uita şi la accesoriile uniformei?

Kurt se întoarse încet să se uite la James, trăgându-l după el pe Button, pentru că valetul rămase agăţat de el când se întoarse. James îi zâmbi doar uriaşului.

– Haide, Kurt. Ştii că te iubesc ca pe un frate, nu?

Kurt mârâi, apoi îl îndepărtă de lângă el pe Button, ca şi cum şi-ar fi cules o lipitoare de pe piele.

– Este bine. Pleacă.

Button pufni.

– Nimeni nu apreciază perfecţiunea. De ce mă mai străduiesc? De ce mai încerc mereu? Îşi adună ustensilele de croit şi părăsi camera. Îi puteau auzi mormăitul ofensat în timp ce parcurgea culoarul.

James rânji spre Kurt.

– Mai bine să te fereşti. Îţi aminteşti cum genialul valet l-a îmbrăcat pe Dalton la începutul afacerii acesteia? Cum ţi-ar plăcea nişte manşete de dantelă învolburată şi nişte tocuri înalte?

Kurt mârâi din nou, dar nu spuse nimic. Pe drept cuvânt, James se îndoia că era în pericol din cauza lui Button, din moment ce valetul dezvoltase o adevărată pasiune pentru faimoasele *petits fours* (fursecuri) ale lui Kurt. Doar gândul la genialele produse de patiserie ale lui Kurt îl făcu pe James să saliveze. Din nefericire, asasinul fusese prea ocupat cu pregătirile aventurii din noaptea asta, ca să mai piardă timp în bucătărie. Cu tristeţe, James îşi spuse că va trebui să aştepte până mâine pentru prăjiturelele lui.

Kurt îşi dădu seama, şi o luă ca pe un compliment, aşa cum şi era.

– Au agrişe înăuntru, mormăi el. Şi frişcă proaspătă.

Genunchii lui James tremurară.

– Poate că o să terminăm mai devreme în seara asta. Întotdeauna exista o speranţă.

Kurt ridică din umeri şi îşi trase mantia ca o foaie de cort peste uniforma din pânză. Vârându-şi pălăria sub un braţ, bine ascunsă sub mantie, se întoarse şi părăsi camera. James înşfăcă propria-i mantie şi îl urmă.

Clara îşi ridică fruntea de pe braţele îndoite, dar nu putea deschide ochii. Poate că de fapt nu era nimic...

Sunetul slab al unei chei în broasca uşii ei o trezi ca un duş rece. Sări în picioare cu faţa spre uşă. Cine putea fi la această oră din noapte?

Uşa se deschise şi ea clipi din cauza luminii care venea din hol. Apoi un uriaş păşi în unghiul de lumină, un uriaş pe care îl recunoscu tresărind înspăimântată.

Kurt.

Simţi că se sufocă de frică. Liverpool luase decizia. Trebuia să fie eliminată...

Uriaşul făcu un pas înainte, ajungând atât de sus deasupra ei, încât fu nevoită să îşi aplece capul pe spate pentru a-i vedea faţa înspăimântătoare. El o privea impasibil.

Apoi privirea lui trecu la masa unde desenase. Clara îşi lăsase desenul expus, pentru ca îngrozitoarea cerneală să se poată usca. Oh, nu. Trebuia să îl fi ascuns undeva. Dacă singurul ei obiect de negociere i-ar fi fost luat, atunci va dispărea cu siguranţă.

Apoi auzi un sunet care ţâşni din adâncul pieptului lui Kurt, un zornăit de pietriş. Oare... râdea?

Repede, înşfăcă desenul şi îl împături, ridicându-se şi îndepărtându-se de Kurt în timp ce făcea asta.

Pentru o clipă, el o privi pe sub pleoapele grele, apoi

se întoarse să îi ia valiza pe umăr, ca şi cum nu ar fi cântărit nimic.

– Este timpul să plecăm, mormăi el. Păşind înainte cu o uşurinţă surprinzătoare, o luă de mijloc cu braţul lui imens şi porni spre uşă.

Nu avea cum să lupte cu el. Degetele picioarelor abia dacă atingeau pământul, în timp ce el o ducea pe hol, spre o altă uşă. Era o uşă destul de îngustă, ascunsă de panourile peretelui. Un pasaj pentru servitori?

Kurt bătu de două ori, apoi deschise uşa, o împinse înainte şi o închise într-un loc întunecat.

Un sunet metalic îi ajunse la urechi şi o lumină mică se aprinse. Înaintea ei se afla un bărbat ţinând un băţ de chibrit aprins şi un colac de frânghie, afişând un rânjet libertin.

Mintea ei o luă razna.

– Monty?

Dalton îngheţă, iar zâmbetul îi tremură.

– Dacă îţi place.

– Era... am fost doar surprinsă... Sunt... De ce îşi cerea scuze unui bărbat care o răpea? Din nou!

Îşi scutură capul pentru a îndepărta ultima urmă de uluială.

– Ce doreşti, milord?

– Cred că îmi plăcea „Monty" mai mult. Apropie capătul chibritului de un sfeşnic. Încăperea părea un fel de cămară de provizii pentru angajaţii palatului. Dalton începu să îşi înfăşoare sfoară pe mână, formând un laţ.

Clara nu mai ştia ce să creadă. Kurt şi Dalton, lucrând împreună. Asta era de bine sau de rău?

– Ce faci?

El se opri şi înălţă capul, ca să o privească. Arăta atât de apetisant, cu trupul lui suplu îmbrăcat în negru, încât

pierdu o clipă cu fantezii inutile. Tot ceea ce le lipsea erau masca neagră de mătase şi intimitatea mansardei lor.

Cum rămâne cu sănătatea ta mintală? Cu siguranţă că îţi lipseşte! Clara puse capăt gândurilor ei. În timp ce Dalton continuă să se joace cu frânghia, legând-o într-un fel de ham, îşi dădu seama că o fura din nou.

– Nu pot să plec! Acum am probleme cu Lord Liverpool, imaginează-ţi ce va face dacă încerc să scap!

– La dracu'. Dalton se întoarse spre ea exasperat. Cu o mână o trase mai aproape şi o sărută apăsat.

Genunchii începură să-i tremure şi braţele i se ridicau singure ca să se încolăcească în jurul gâtului lui.

Gustul lui îi umplea gura, amestecându-se cu propriul gust, până când nu mai ştiu care al cui este. Se simţi uşoară ca un fulg când el o ridică, fără consistenţă, şi totuşi conectată încă cu pământul într-un mod cu totul nou.

El se dădu înapoi, smulgându-se din îmbrăţişarea ei.

– Imaginează-ţi cum va fi dacă nu o faci, spuse el. Clara avu nevoie de un moment ca să îşi amintească conversaţia lor.

Să îşi imagineze ce s-ar întâmpla, dacă *nu* încerca să fugă de Liverpool, voia să spună.

– S-ar putea să ai dreptate, zise ea ridicându-şi fusta şi aşezând desenul rulat în jartieră. Când se uită în sus, fu răsplătită să vadă expresia stupefiată a lui Dalton, aşa cum fusese a ei cu câteva minute în urmă.

Îşi scutură fustele netulburată.

– Mergem? Întinse cu seninătate mâna ca să apuce hamul de frânghie.

Fără un cuvânt, el o ajută să şi-l aşeze, dar Clara observă că respiraţia lui devenea un pic mai grea decât ar fi trebuit, iar mâinile îi poposeau pe ea un pic prea mult.

Apoi el se întoarse să se lupte cu ceva din spatele lui.

Pentru prima dată, Clara observă un dulap ciudat, construit în perete. Dalton îl deschise şi îi arătă un gol întunecat. Clara ridică lumânarea şi se uită cu precauţie în jos... şi mai jos, unde tunelul dispărea în întuneric. Un val de aer cald care se ridica se jucă cu şuviţele răvăşite ale părului ei. Mirosea... a leşie?

Îşi dădu capul pe spate şi închise ochii pentru o clipă.

– Vrei să mă trimiţi în jos pe un jgheab de rufe murdare?

Dalton dădu din cap, evident încântat de el însuşi.

– Putem să te scoatem din celulă fără să fii văzută. Nimeni nu lucrează la ora asta, iar prin tunele ajungem la capela Sfântul Ştefan. Stubbs ne aşteaptă acolo cu o trăsură.

Clara suspină.

– Într-o bună zi, iubitule, va trebui să vorbim despre ceea ce cred eu privitor la folosirea uşilor. Dar nu acum. Şezând pe marginea găurii, se gândea cu teamă la ceea ce urma.

– Ai grijă, Clara mea.

Întorcându-şi ochii clipi în faţa emoţiei pe care o citi pe faţa lui. Masca părea că dispăruse cu adevărat.

Clara se afla în cea mai secretă clădire din istoria Angliei şi se minună de propria-i prezenţă aici. Nu ar fi crezut niciodată că va vedea interiorul unui club tradiţional pentru gentilomi, cu atât mai puţin să fie invitată într-un ascunziş al spionilor.

Fiecare era drăguţ în felul lui. Individul mare şi înspăimântător, Kurt, îi adusese o farfurie cu prăjituri cu cremă, ceea ce reprezenta cu siguranţă o scuză pentru atacul de dinainte. El doar mormăi când ea le ridică în slăvi. Mâncă una ca să îi facă pe plac.

Button, un tip manierat şi elegant, o întreţinuse cu

poveşti despre teatre în care, pretindea el, ar fi fost bine primită pentru desenele ei.

Un omuleţ cu părul vâlvoi, care îi părea vag familiar, îi întinse un pieptene aurit. Îi mulţumi solemn şi se abţinu să îl întrebe de unde îl avea.

– Ai făcut bine că l-ai adus pe domn din nou la noi, spuse Stubbs timid. Tânărul portar părea sincer nebun după ea. Clara ar fi jurat că se îndrăgostea cel puţin o dată pe oră.

Dalton şi James rămăseseră să discute într-un colţ al camerei imense. Dalton păstra permanent un ochi asupra ei. Ea îi răspundea de câte ori îi simţea privirea. Ceea ce era ridicol, desigur, mai ales că nu putea fi nimic între ei.

Cu excepţia ofertei lni ameţitoare de dinainte...

Tocmai sosise şi se făceau prezentările, când Dalton o trăsese într-o parte.

– Ar trebui să înţelegi, nu s-a terminat. Mă aştept ca Liverpool să vină după tine. Ochii lui frumoşi erau îngrijoraţi.

Clara îl aprobă.

– Ştiu. Va trebui pur şi simplu să înţeleagă că nu poate dirija viaţa noas... mea.

– Nu este aşa de simplu, Clara. Tu eşti o complicaţie. Liverpool urăşte complicaţiile.

– O, cred că ştiu o cale ca să îl fac pe Liverpool să asculte.

Căută în săculeţul în care pusese bucata de tapet zdrenţuit şi i-o dădu lui Dalton. Liniile îndrăzneţe trasate cu cerneală îl făcură pe Dalton să deschidă larg ochii.

Dădu din cap.

– Este periculos! Şi cumva, nu sunt sigur cum – este trădător. Îţi poţi imagina cât de periculos poate fi Liverpool?

– De asta am fugit în ultima săptămână. Însă, cred că

am o idee. Cum aş putea să duc o viaţă normală după ce s-au întâmplat toate astea?

– Nu. Nu suport să mă gândesc la ceea ce s-ar întâmpla cu tine dacă vei încerca să prinzi acest taur de coarne. Trebuie să existe o altă cale.

– Poate să zbor spre Indiile de Vest, şopti ea.

– Vino să lucrezi pentru mine. Cuvintele ieşiră în grabă, ca şi cum ar fi venit dintr-o parte secretă dinlăuntrul lui Dalton, de existenţa căreia el nu fusese conştient.

Clara părea la fel de surprinsă ca şi el. Dalton continuă:

– Mincinoşii nu an avut niciodată un sistem foarte bun de identificare a snspecţilor. Vreau să te angajez ca artist oficial al Clubului Mincinoşilor şi ca profesor de desen.

– O, la naiba, nu pot să predau artă într-o şcoală, pentru că nu am calităţile necesare. În plus, picturile mele în ulei sunt execrabile.

– Bine, doamnă a picturilor execrabile în ulei, aici este locul în care ai putea învăţa. I-ai putea ajuta pe tinerii Mincinoşi să facă schiţe ale suspecţilor, pentru a le putea împărţi între ei. Dacă am fi avut asta, James l-ar fi identificat pe Nathaniel Reardon cu câteva zile înainte şi ne-ar fi scutit de multe probleme.

Clara se mulţumi să-l privească, o vreme, apoi spuse:

– Nu cred că o altă colaborare a noastră în viitor ar fi un lucru bun. Aş fi nefericită, ca şi tine de altfel. Apoi se întoarse şi plecă, cu inima lăcrimându-i la fiecare pas.

Clara putea fi doar un musafir încântător pentru Mincinoşi, încercând să ignore privirea arzătoare a lui Dalton.

27

Dalton privea cum Clara îi vrăjea oamenii cu zâmbetul ei irezistibil şi cu frumuseţea ei provocatoare. Erau deja vrăjiţi, când ea luă o bucată de cărbune din şemineu şi începu să-i deseneze pe fiecare în parte.

Cerură cu zgomot şi mai mult, încăierându-se pentru un loc mai aproape, pentru a fi următorul care să fie schiţat de ea cu linii repezi pe hârtie. Hărţi şi documente erau sacrificate pentru a ţine pasul cu rapiditatea mâinii ei. Dalton se surprinse întinzând mâna spre buzunarul propriei haine în care se găseau cele două desene.

În fond, nu-i mărturisise nimic lui Liverpool. Şi oricum, era doar o problemă de timp până când Liverpool va veni după ei. Gărzile vor putea foarte bine să îl descrie pe Kurt, căci cine altcineva ar fi putut avea acele dimensiuni uriaşe?

Totuşi, Dalton s-ar fi simţit mult mai liniştit dacă l-ar fi înfruntat pe fostul său mentor pe teren propriu. Se uită în jurul lui, în interiorul plin de fum, la oamenii lui adunaţi în jurul femeii pentru care ar fi renunţat la tot, şi pentru care încă s-ar putea să fie nevoit să o facă.

Pe propriul lui teren.

Propria inimă şi propria minte. Acum ştia exact ceea ce dorea, şi ce era dispus să sacrifice pentru asta.

Dalton privi spre cele două suluri de hârtie din mâna lui. *Nu-i mărturisise niciodată nimic lui Liverpool.*

În sfârşit, apăru Liverpool, cu un Reardon tăcut alături, cu suficienţi membri ai Gărzii, încât să strivească întregul Club al Mincinoşilor.

Liverpool nu pierdu timpul cu introduceri.

– Am venit după femeie.

Mincinoşii făcură zid în faţa Clarei. Dalton păşi în

faţa lor şi simţi încrederea şi forţa pe care i le dădea sprijinul bărbaţilor din spatele lui.

– Mă tem că nu o poţi avea, milord.

Liverpool dădu scurt din cap şi ridicară muschetele spre zidul viu din faţa lor.

– Trebuie să mai repet? Predaţi-mi femeia.

– Clara. Numele ei este Clara, milord.

Privirea lui Liverpool se opri o clipă asupra lui.

– Îţi dai seama ce faci?

Dalton dădu din cap.

– Da.

Calmul lui Liverpool fu primul care cedă. Faţa i se înroşi, iar Dalton văzu cum strânge pumnii.

– Dacă mergi până la capăt cu asta, faci ceva în interes propriu, în interesul Mincinoşilor, al Coroanei sau al Angliei.

Dalton dădu trist din cap.

– Nu vezi? Ea *este* Anglia. Frumuseţea, focul, *spiritul* Angliei. Când o apăr pe ea, îmi apăr ţara. Trebuie să fie ceva mai mult în noi decât nişte tradiţii ascunse şi bariere. Oare lupta noastră nu este dusă pentru fericirea minunatelor noastre femei?

– Idealurile tale romantice ţi-au adus întotdeauna numai necazuri, Dalton. Privirea lui Liverpool rămase la fel de dură, dar Dalton tresări când îşi auzi prenumele, care nu mai fusese folosit de Liverpool de când tânărului Dalton Montmorency îi fusese atribuit titlul.

– Dacă situaţia în care mă aflu constituie o problemă, atunci problemă să fie, pentru că eu nu o voi... Dalton privi peste umăr şi râse. *Noi* nu o vom preda. Mai mult, dacă vei încerca să o răpeşti din nou, aminteşte-ţi că nu este loc pe acest pământ în care să o ascunzi şi noi să n-o găsim.

Un murmur de aprobare se ridică din spatele lui

Dalton. El îi zâmbi lui Liverpool, şi spuse pe un ton hotărât:

– Ne place şi intenţionăm să o păstrăm.

Liverpool îl luă peste picior:

– Drept ce? Şi de ce naiba ai avea încredere în ea? Sunt de acord că talentul ei în a se deghiza este remarcabil, dar cred că se aşteaptă să continue a fi Sir Thorogood.

Dalton zâmbi.

– Oh, nu este Sir Thorogood, iar tu nu poţi dovedi că este.

Ochii lui Liverpool se îngustară.

– Nu? Atunci cine este Thorogood?

Dalton rânji.

– Eu sunt.

James făcu un pas înainte.

– Nu, eu sunt.

Stubbs şi Button fură următorii care înaintară.

– Eu sunt, guvernator! Nu, sir, sunt eu!

Unul câte unul, Mincinoşii făcură un pas înainte, toţi pretinzând acelaşi lucru. Liverpool îi privi dezgustat.

– Nu este amuzant. Îţi dai seama că nu voi avea altă soluţie decât să desfiinţez grupul pentru această revoltă?

– Nu, nu trebuie!

Dalton se întoarse şi o văzu pe Clara păşind din spatele scutului de trupuri umane, cu un desen în mână.

– Clara...

Ea îi făcu un semn în tăcere. Dalton cedă, deşi nu avea o părere prea bună despre planul ei.

Clara se opri în faţa lui Liverpool înfruntându-l.

– Vreau să negociez cu tine, milord. Cooperarea mea pentru... indulgenţa dumneavoastră.

Liverpool dădu din cap.

– Sunt interesat. Continuă.

– Vreau să îi laşi pe Mincinoşi aşa cum sunt. Vreau

să îl eliberezi pe Dalton de orice consecinţe pe care asocierea lui cu mine le-ar fi putut sugera. În schimb, eu îţi voi da asta.

Îi întinse lui Liverpool desenul şi îşi ţinu răsuflarea. El îl luă cu grijă, încă suspicios, şi se retrase puţin pentru a-l privi.

Clara nu era sigură, dar i se păru că îl aude blestemând. Abia dacă îl putea învinovăţi, căci desenul îl înfăţişa stând deasupra a patru personaje, una pe un piedestal, trei înconjurând-o, toate cu braţele legate cu sfori care duceau spre mâna gigantică a atotputernicului Liverpool.

Dar Fleur nu mai era dansatoarea de la operă, ci o femeie tristă, înfăşurată în steagul Angliei. Era, fără nicio îndoială, însăşi Anglia. Iar cele trei personaje cu trăsături nobile erau numite „Dreptate", „Adevăr" şi „Justiţie".

În lunga ei consfătuire de mai devreme cu tavanul, Clara înţelesese ceva despre Lord Liverpool cel cu principii foarte rigide.

Din ceea ce observase singură şi din povestirile lui Dalton, înţelesese brusc că „înălţimea sa" vedea oamenii în trei feluri: cei inofensivi, care trebuiau ignoraţi; cei periculoşi, care trebuiau eliminaţi, şi cei folositori.

Aceştia deveneau uneltele sale. El n-o încadrase printre cei inofensivi, iar ordinul de a fi ucisă însemna fără dubiu că în mintea lui ea era periculoasă...

Aşa că trebuia să găsească o cale de a deveni unealtă.

Lord Liverpool rulă repede desenul.

– Cred că voi păstra asta.

– Vă rog. Clara dădu din cap cu gravitate. Am vrut doar să demonstrez că, dacă aţi vrea, v-aş putea fi extrem de folositoare.

Privirea Lordului Liverpool stărui îndelung asupra ei şi Clara începu să simtă nevoia de a se foi. Îşi încordă trupul şi rămase nemişcată.

– Sunt de acord cu termenii tăi, cu două condiții, spuse Lord Liverpool. Prima: începând de astăzi Sir Thorogood nu va mai desena altceva decât mărunțișuri, tot restul vieții sale.

Clara aprobă. O durea să cedeze o parte din ea, dar se aşteptase ca el să îi ceară asta.

– A doua: vei desena o ultimă caricatură, conform instrucțiunilor mele. Mi-ai dat un mijloc de a înlătura orice rămăşiță de curiozitate publică pe care ai stârnit-o în privința lui Fleur, şi îi voi aduce în lumina zilei pe Cavalerii Crinului, după care vor dispărea ca nişte umbre ce sunt.

– Şi nu îi vei pedepsi pe Dalton şi pe Mincinoşi, insistă Clara.

Liverpool o contemplă pentru o clipă.

– Ți-ai dat seama că nu ai cerut nimic pentru tine?

Clara ocoli comentariul scuturând din cap.

– Vreau doar să fiu lăsată în pace. Eşti de acord să nu îi pedepseşti pe Dalton şi pe Mincinoşi? Era gata să stea acolo toată ziua şi să insiste asupra acestui lucru, dar Liverpool aprobă tăios şi le făcu semn oamenilor săi să părăsească clubul.

Apoi se întoarse din nou spre ea, cu un licăr înghețat în privire.

– Acum trebuie să desenezi pentru mine. Se întoarse să facă un semn bărbatului tăcut care îl însoțise. Nathaniel, este timpul.

– Vrei să fac *ce?* Clara se uita la Liverpool şi la Nathaniel, şocată.

– Ultimul tău desen, Sir Thorogood, spuse Liverpool.

– Dar cu Wadsworth ca erou? Cum rămâne cu Nathaniel?

– Pe Nathaniel îl vei înfățişa ca pe ultimul conspirator.

Nedreptatea o lăsă fără suflare. Făcu apel la Nathaniel, dar fața lui palidă, hotărâtă, nu îi transmitea nicio încurajare.

– Trebuie să fie aşa, Clara. Cavalerii Crinului trebuie să fie expuşi, altfel vor continua să lucreze fără să fie văzuți. Nu ne putem permite să pierdem cea mai mare parte de furnizori de arme pentru trupele britanice. Ajutorul tânărului Wadsworth este legat de păstrarea reputației numelui familiei sale.

– Dar reputația lui Nathaniel va fi ruinată! Va fi distrus!

Liverpool aprobă.

– Reardon ştie care îi este datoria.

Nathaniel dădu din cap.

– Curiozitatea mulțimii cu privire la Fleur trebuie satisfăcută, conform versiunii *noastre*. În plus, Cavalerii Crinului trebuie să fie dezarmați. Dacă grupul va fi obiect de batjocură, dacă toți cei care îi sunt asociați vor fi trecuți prin râşnița zvonurilor, Cavalerii Crinului vor avea o moarte publică. Din nefericire, se pare că am fost recunoscut ca fiind al treilea bărbat. Ceva zvonuri au scos la iveală acest lucru, şi Londra vuieşte de azi de dimineață.

Clara îşi apăsă o palmă pe inimă.

– Oh, Nathaniel, te-am ruinat!

Liverpool ridică o sprânceană.

– Aproape. Poate că asta te va învăța să nu îți mai bagi nasul în treburile altora, tânără doamnă.

– Acțiunile mele ar fi fost total inutile dacă tu ți-ai fi făcut treaba! lăsă Clara să îi scape.

– Clara! Nathaniel o luă de mână şi o trase într-o parte, interpunându-se între ea şi Liverpool. Clara, nu este vremea pentru un forum.

– Nu îi pasă de tine, Nathaniel. Nu îi pasă de nimic!

– Vă înşelați amarnic, doamnă Simpson. Tonul lui Liverpool era rece şi lipsit de expresie. Îmi pasă de Anglia.

Clara îşi îndreptă umerii.

– La fel şi mie, milord. Stubbs intră precaut, aducând hârtie şi cerneală. Clara le luă şi se aşeză la biroul încăpător.

– Dacă nu vă deranjează, aş vrea să încep. Se uită spre cei doi bărbaţi. Inima o duru când văzu faţa tristă a lui Nathaniel şi se înfurie la vederea celei indiferente a lui Liverpool. Nu ar trebui să îmi ia mai mult de o oră, spuse ea.

Aproape o oră ca să distrugi viaţa unui om. Cât de puternică era. Ce arbitru al schimbării ajunsese.

Când termină, părăsi biroul şi înmână ultima sa caricatură lui Liverpool.

– Uite, milord. Trădarea mea faţă de Lord Reardon este completă.

Buzele lui Liverpool se strânseră.

– Nu mai fi atât de patetică. Reputaţia vine şi pleacă. A lui Reardon se va reface. Luă desenul, îl desfăcu, apoi dădu din cap aprobator. Fără o vorbă, îi făcu semn să plece, şi se duse să îi vorbească lui Dalton.

Fără tragere de inimă, Clara se întoarse spre Nathaniel.

– Mi-am învăţat bine lecţia. Nu voi mai desena niciodată caricaturi cu temă politică.

Nathaniel o prinse de mână. Arăta îngrozitor, căci durerea i se citea în ochi.

– Ce vei face acum? întrebă ea.

El dădu din umeri.

– Voi continua, presupun. Liverpool chiar crede că va fi mai bine. Cine ar suspecta un trădător că este membru al Celor Patru Regi?

Ea se agăţă de el.

– *Tu* eşti? Dalton ştie?

– Ştie, sau ar trebui să ştie. În fond, am venit în locul

lui cu numele de Cobra. Liverpool m-a chemat acasă, în Anglia, imediat ce Dalton a plecat.

Clara zâmbi.

– Tatăl tău trebuie să fie foarte mândru.

Durere adâncă se ivi pe faţa lui Nathaniel, pentru o clipă.

– Nu ştie, şi nu poate şti. Mintea lui nu mai este ce a fost odată, iar Liverpool se teme că, dacă îi voi spune, mă va compromite. Ridicând din umeri, Nathaniel îi aruncă un zâmbet forţat.

– Oh, Nathaniel. Clara nu-şi găsea cuvintele. Eu...

El îi sărută degetele şi îi eliberă mâna.

– Nu îţi mai cere scuze, mai spuse şi dispăru.

Liverpool pleca şi el. În ultimul moment, se întoarse să arunce o privire dezaprobatoare spre grupul Mincinoşilor, apoi se uită spre Dalton.

– Cine s-ar fi gândit că un băiat pe care l-am crescut eu se va înjosi într-atât încât să conducă o asemenea adunătură primitivă?

Dalton îl privi trist pe Liverpool. Naşul său nu va înţelege niciodată.

– Eu nu sunt ca tine. Nu voi fi niciodată ca tine. Totuşi îţi sunt de folos, aşa cum îţi sunt şi ei. Sper ca în viitor să îmi pot câştiga locul meu printre ei. Încă mai trebuie să îmi dea un nume de Mincinos.

Liverpool pufni.

– De ce vrei unul, nu voi înţelege niciodată. Dar continuă, amuză-te cu clubul tău mic şi respingător. Să ajungi în iad pe propriu-ţi drum.

Dalton îşi muşcă buza. Nu trebuia să îşi arate uşurarea, pentru moment.

– Mulţumesc, milord, aşa voi face.

Liverpool îşi întoarse privirea spre Clara.

– Bănuiesc că vei dori în curând un fel de recompensă pentru aportul la distrugerea Cavalerilor Crinului.

Clara clipi.

– Nu m-aş gândi ...

Primul-ministru ridică o mână ca să o oprească.

– Trebuie să îţi spun că nu mă las jecmănit. Nu vei primi mai mult din vistieria Coroanei decât orice alt cetăţean.

– Dar...

– Mă contrazici, copilă?

Clara cedă.

– Nu, milord.

– Te voi ţine sub observaţie, fată.

Clara ridică o sprânceană.

– Şi eu pe dumneavoastră, milord.

Liverpool plecă, urmat de Gardă. Acum că puteau respira uşuraţi, Dalton se întoarse să îi vadă pe Stubbs, Button şi Kurt rânjind în spatele lui.

– Ce-i cu voi, băieţi?

Stubbs dădu din cap.

– I-ai spus „înălţimii sale" că nu ai nume de Mincinos.

Button râse.

– Credeam că ştii.

Zâmbetul lui Dalton dispăru. Lipsa unui nume de Mincinos îl deranjase mai mult decât voia să admită.

– Să ştiu ce?

Asta îi făcu pe Button şi Stubbs să se înece în hohote isterice, cu fluturări de mâini de genul nu-mă-lua-înseamă.

– Opriţi-vă, imbecililor. Kurt îşi întoarse privirea mohorâtă spre Dalton. Da' aveţi poreclă, sir. Toţi o folosim pe faţă de câteva săptămâni.

Dalton clipi, confuz încă.

– Da? Care este?

– Am ales-o după felul în care puteţi sparge piatra fără să blestemaţi. Niciodată nu ridicaţi vocea. Kurt rămase în expectativă, dar Dalton încă nu avea niciun indiciu.

– Ştiu. Clara făcu un pas înainte, urmată de James. Tu eşti Cavalerul.

Cavalerul. Dalton tresări, dar îl cuprinse o senzaţie de uşurare. Desigur. Fusese acceptat în tot acest timp de Mincinoşi. El fusese cel care nu se acceptase.

Se întoarse spre Clara şi îşi lăsă mâna să se odihnească o clipă pe umărul ei. Apoi şi-o coborî pe braţul ei graţios şi o prinse de mână.

– Toate astea ţi se datorează ţie, spuse el.

Ea dădu din cap.

– Asta este ceata ta cea veselă, milord.

Îşi lăsă degetele să se împletească cu ale ei.

– Şi te vei alătura cetei acesteia vesele, doamna mea?

Ea privi în jur. Dalton văzu cu colţul ochiului zâmbetele încurajatoare ale Mincinoşilor. Nu îndrăznea s-o privească pe Clara, pentru ca nu cumva, în mod ciudat, să dispară.

– Nu ştiu... Nu am învăţat pe nimeni niciodată.

Dalton îi luă mâna în palmele lui.

– Cu adevărat ai învăţat, doamnă Clara Rose Thorogood Simpson. M-ai învăţat pe mine.

Îngenunche în faţa ei. Clara îl privi cu uimire, în timp ce Mincinoşii izbucneau în strigăte de aprobare.

– Eşti mai mult decât merit. Îi duse mâna la buzele lui. Te iubesc, Clara. Te iubesc şi te vreau şi am nevoie de tine fără nicio reţinere.

Zâmbi când îi văzu expresia uimită.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine? Vrei să ni te alături ca Lady Etheridge?

Clara îl privi şocată. Strigătele Mincinoşilor începură să se stingă, pe măsură ce tăcerea ei se lungea. Toţi se strânseseră în jurul ei şi al lui Dalton, privind şi aşteptând. Presiunea privirilor, adăugată solicitărilor îngrozitoare din ultimele zile o făcură pe Clara să se cutremure. Fusese vânată, urmărită, ameninţată cu pistolul, împuşcată şi lăsată să alunece pe toboganul de rufe al unui palat. Iar acum era *cerută în căsătorie?*

Deschise gura să răspundă, dar niciun sunet nu se auzi. Nu putea gândi. Singurul sunet era vocea lui Dalton în mintea ei.

– Nu sunt o problemă pe care trebuie să o rezolvi, şopti ea într-un final. Zâmbetul plin de speranţă al lui Dalton se şterse. Trebuie să plec. Îşi trase mâna din strânsoarea lui.

– Să pleci?

Ea evită să-l privească.

– Nu pot să stau aici. Trebuie... Dând din cap, se întoarse, aproape clătinându-se în graba ei. Trebuie să mă gândesc...

– Clara. Dalton era din nou în picioare. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama... Stubbs! Adu o trăsură pentru milady!

Clara tresări.

– *Milady?* Vă gândiţi prea departe, milord.

– Clara? Ce se întâmplă? Spune-mi ce am făcut.

Ea se întoarse şi-l privi în ochi. Văzuse aceşti ochi aruncând scântei şi îi văzuse şi reci ca gheaţa. Văzuse atâtea feţe ale acestui bărbat încât abia dacă şi le putea aminti pe toate.

– Tu? Nu ai făcut nimic. Nici măcar nu te *cunosc.*

El se dădu înapoi, ca şi cum l-ar fi împuşcat cu pistolul lui Wadsworth.

– Înţeleg. Dalton se îndepărtă. Da, ar trebui să te duci acasă. Îţi voi face o vizită mâine...

– *Nu.* Am nevoie de timp. Timp ca să mă gândesc.

Stubbs intră.

– Am o trăsură afară pentru dumnea'stră, milady.

Clara dădu absentă din cap şi se îndreptă spre uşă.

28

Răsplata pe care o primise era mai mult decât visase vreodată să câştige prin forţe proprii. Beatrice o implorase să o accepte.

– Ar trebui să accepţi. Datorită ţie, o ameninţare la adresa Coroanei a fost înlăturată. Şi acum eşti şi faimoasă.

Acum era o femeie independentă.

Se întorsese în casa Trapp cu o nouă poziţie în cadrul familiei. Intenţiona să îşi caute o casă mică, doar pentru ea, dar nu se putea hotărî să înceapă.

Se dusese la Rose să îi ceară să vină să locuiască cu ea, dar mica servitoare se pregătea alături de spioni şi era destul de fericită cu noua ei situaţie.

– Milady crede că am potenţial, se entuziasmase Rose, cu ochii strălucind în spatele noilor ochelari. Acum nu îmi mai scapă nimic.

Rose îşi găsise locul în lume, iar Clara nu putea decât să fie fericită pentru ea. I-ar fi plăcut să poată spune şi despre ea acelaşi lucru. Se bucura de independenţă şi libertate. Libertatea de a fi disperat de singură, în mijlocul prietenilor bârfitori ai lui Beatrice. Libertatea de a-şi încerca mâna, nopţile, cu adevărata artă, deşi majoritatea desenelor ajungeau în foc.

Şi libertatea de a visa vise lungi şi minunate în care nu era tocmai singură.

Într-o după-amiază, după o săptămână de independenţă, se afla în salon gândindu-se că nu va mai fi niciodată sub tutela cuiva. Îi trecu prin minte că singura persoană care nu încercase să preia controlul fusese Dalton. O enervase, se străduise să o protejeze, da – dar niei măcar o dată nu încercase să o sufoce.

Nu mai luase legătura cu ea, nici măcar o dată, ceea ce o făcea să dea crezare suspiciunilor ei potrivit cărora cererea în căsătorie fusese mai degrabă impusă de datorie.

Gândurile îi fură întrerupte de o bătaie în uşă. Putea fi...? Emoţionată, alergă spre uşă.

Nu era Dalton. Nici pe departe.

Pe treptele casei era un bărbat cu un coş.

– Asta-i casa Trapp?

Clara aprobă şi acceptă coşul. Probabil că era ceva de la Agatha, care părea să se desfete cumpărând daruri pentru toţi cunoscuţii ei. Clara îi dădu un ban bătrânului şi se întoarse să pună coşul pe masa de alături. Nu avea chef să îl deschidă...

Coşul mieună.

Clara căzu în genunchi acolo, în hol, şi desfăcu legăturile cu degete tremurânde. Când ridică capacul, mutriţa frumoasă a unei pisicuţe de culoare roşcată se ivi din interior.

Dezamăgită, Clara realiză că nu era pisica pe care o salvase. Pentru un moment, sperase că Dalton o păstrase şi îngrijise bietul animal cu urechea sfâşiată. În schimb, probabil că se gândise să o înlocuiască cu această creatură minunată.

Pisica clipi spre ea, cu ochi mari şi verzi, şi inima Clarei se topi.

– Îmi pare rău. Nu este vina ta că nu eşti prietenul meu amărât.

Îşi trecu degetele cu tandreţe peste capul pisicii, şi o scărpină uşor după urechi. Era ceva în neregulă cu lobul urechii, moale ca de catifea...

– Ce-i asta? Scoase pisica din coş şi o duse la fereastră, în lumină. Pe urechile lucioase ale animalului erau urme de netăgăduit ale rănilor care nu se vor vindeca niciodată complet.

Simţi înţepătura lacrimilor. Strânse pisica aproape, vârându-i capul mătăsos sub bărbia ei. Dalton nu-i înşelase încrederea. Mai mult decât atât, îi întrecuse aşteptările. Doar o îngrijire atentă ar fi putut avea ca rezultat o asemenea însănătoşire.

Pisica îşi înfipse ghearele în braţul Clarei şi sări din strânsoarea lui.

– Au! Clara îşi frecă zgârietura şi se uită după pisica ce alergă şi sări direct în coş.

Apoi reapăru cu o făptură mică perfect asemănătoare, prinsă grijuliu în fălcile ei.

Clara alergă spre coş să vadă o altă creatură micuţă, un pisic cu o culoare minunată gri-porumbel.

– Pisoiaşi? O, eşti foarte, foarte inteligentă.

Sub pisoi era un plic. Cu delicateţe, deschise partea de sus a plicului. Constată cu uşurare că scrisoarea din interior era aproape intactă, cu un scris mâzgălit, bărbătesc. Citi: *Să nu-i uiţi niciodată pe cei pe care i-ai eliberat. Mincinosul tău recunoscător.*

După ce o privi pe mama pisică purtându-şi ambii pui într-un cuib nou pe care îl făcuse cu grijă pe cea mai bună canapea a lui Beatrice, Clara se întoarse şi se aşeză la biroul mic. Luă o bucată de hârtie şi, cu trăsături rapide şi precise, creionă acceptarea uneia din poziţiile oferite când lumea ei fusese întoarsă cu susul în jos.

Dragă Lord Etheridge...

*

Clara sări din trăsura închiriată şi constată că este destinatara unui zâmbet încântător.

– Domnule Stubbs! Ce plăcut este să vă văd din nou.

Stubbs roşi şi se bâlbâi, apoi îi ţinu uşa, în ciuda faptului că nu se deschisese încă clubul. Bănuia că nu putea fi considerată încă membru, sau musafir.

Stubbs o urmă imediat şi îi luă mantia.

– Cavalerul vă aşteaptă sus.

Uşa bucătăriei se deschise doar câţiva centimetri, dar Clara văzu trei capete luminate de sfeşnicele din bucătărie. Zâmbi. Ce mai spioni erau!

– Bună seara, Kurt. Sper că eşti bine, Button? Şi James, întotdeauna este o plăcere să te văd.

Primi două mulţumiri cu feţe ruşinate şi un mormăit ca răspuns, pe care îl acceptă cu o seninătate regală. Se pare că nu doar Cavalerul o aştepta.

Ar fi trebuit să fie nervoasă. Sau măcar excitată. Dar tot ceea ce simţea era un sentiment de certitudine. Era exact acolo unde trebuia să fie, făcând exact ceea ce trebuia să facă. Dacă Dalton Montmorency nu vedea asta, atunci va trebui să îl convingă în alt fel.

Oare nu ar fi fost un mod minunat de a-şi petrece după-amiaza?

Fisher, spărgătorul de coduri, alergase pe scări să îl anunţe că ea sosise.

Dalton ar fi ştiut, oricum, pentru că simţurile lui zumzăiau aşa cum făceau de fiecare dată când ea era în apropiere. Îşi netezi buzunarul şi ridică inelul. Verifică luminile şi potrivi din nou draperiile.

Semiîntunericul era mai intim, dar nu voia să lase impresia că îi întinde o capcană senzuală. Totuşi, mansarda

nu era tocmai extraordinară în lumina zilei, în ciuda orelor pe care Mincinoşii le petrecuseră curăţând locul.

În final o aduseseră pe noua protejată a Agathei, Rose, pentru a-i ajuta. Ea îşi rostogolise ochii şi îi pusese să mătură şi să cureţe din nou.

Apoi Agatha venise să aleagă o mulţime de lucruri care să facă mansarda mai comodă şi mai utilă. Erau acolo un şevalet elegant şi o varietate de hârtii. Erau cerneluri de toate culorile şi o rezervă uriaşă de peniţe şi pene pentru scris.

În rest mobilarea mansardei nu-l solicitase. Agatha crease ceea ce Dalton numea peştera lui Ali Baba. În capătul îndepărtat al mansardei era o draperie fantezistă şi perne care îi reaminteau lui Dalton un cuib din perdele vechi între care îşi pierduse inima în favoarea lui Rose, servitoarea.

Rose servitoarea, şi vesela Văduvă Simpson, şi curajoasa Clara, şi, pentru Dumnezeu, chiar şi Sir Thorogood! Combinate, creau o femeie fascinantă, o zeiţă a justiţiei, o fiinţă după care tânjea, chiar dacă ea nu îl iubea.

Poate dacă ar fi spus că nu se împotriveşte unei logodne lungi, ea s-ar mai fi gândit. Ar accepta chiar şi o logodnă secretă, dacă ea asta îşi dorea. Spera într-o nouă şansă de a-i cere mâna.

Din nefericire, nu avea nicio idee cum ar trebui să procedeze. Se decisese să o mituiască promiţându-i că îi va îndeplini cea mai mică dorinţă, şi...

Acolo inspiraţia lui se opri. Putea vorbi despre importurile din China, putea dezbate legile dacă era nevoie, dar despre asta... despre probleme sensibile, experienţa lui era nulă.

Uşa se deschise. El se întoarse cu o nerăbdare vădită, pentru care se blestemă. Nu va face presiuni asupra ei. Nu va încerca să o influenţeze cu poveşti despre propria-i singurătate.

Ea intră de pe scara îngustă şi întunecată, clipind în faţa luminii neaşteptate a soarelui ce strălucea prin geamurile care sclipeau precum cristalul.

La naiba, ar fi trebuit să tragă draperiile, ar fi trebuit...

– Dalton, ce-i asta?

Se uita mirată în jurul ei.

El îşi drese vocea, care îi pierise la vederea ochilor de culoarea alunei.

– Un artist are nevoie de un birou, nu-i aşa?

Ea se uită în ochii lui şi râse.

– Nu-ţi place.

Oprindu-şi chicotele cu mâna, ea dădu din cap, uitându-se în jurul ei la muntele de materiale şi la cuibul de beduin. Apoi, sesizându-i dezamăgirea, încetă să râdă.

– Nu spun că nu îmi place. Numai că... Se uită în jurul ei încă o dată, cu neîncredere. Nu am nevoie decât de un birou, hârtie şi cerneală. Aş putea lucra şi într-un colţ, dacă aş avea suficiente lumânări.

Ah, ajunsese să se suspecteze pe el însuşi. Cumva înveselit, făcu un gest spre raftul pe care se afla maşina de tipărit.

– Uite. Hârtie. Bătu în biroul care susţinea grămada de materiale pentru stilouri. Cerneală! Şi dacă vei avea nevoie de ele într-o zi noroasă... deschise dulapul pentru a arăta vreo două sute de lumânări conice din ceară fină. Lumânări!

Ea renunţă să se mai controleze şi izbucni în hohote de râs. Dalton zâmbi considerând că era în mod evident încântată de excesul lui.

Trecându-şi o mână peste ochii înlăcrimaţi, Clara îşi stăpâni râsul.

– Să îndrăznesc să te întreb despre...? Arătă cu capul spre mormanul neruşinat de perne din colţ.

Dalton îşi aşeză lavaliera.

– A fost ideea Agathei. Jur că nu am spus nimănui despre...

– Nu, sunt sigură că nu ţi-ar lipsi niciodată subtilitatea, Dalton. Nu ca atunci când ai instala biroul într-o *mansardă*, sau ceva asemănător.

Frecându-şi ceafa, el cedă şi mărturisi:

– Foarte bine, atunci. Îmi lipseşte subtilitatea. Dar m-am gândit că va avea lumină bună.

Ea îl privi îndelung.

– Ai nevoie de o lecţie de subtilitate, dragul meu spion britanic?

Nota erotică din vocea ei îl făcu pe Dalton să îşi simtă pantalonii devenind tot mai strâmţi.

Ea se apropie mai tare şi el simţi mirosul de trandafiri. Amintirile pe care i le trezi aproape eă îi înmuiară genunchii. Închise repede ochii, făcând un efort să îşi controleze gândurile, şi simţi o atingere pe mână.

Când deschise ochii, ea deja se întorsese să analizeze şevaletul.

Şevaletul era făcut din lemn fin, şi ea îşi trecu degetele peste el, încântată.

Doamne, ar fi ucis ca să fie el în locul şevaletului.

– Atât de solid, şopti ea. Puternic şi înalt şi elegant...

Clara îşi lipi obrazul de lemnul lustruit, închizând ochii de plăcere.

– E o plăcere să atingi o asemenea piesă bine lucrată.

Mâinile lui începură să tremure. Ceafa îi era transpirată şi respiraţia i se acceleră.

– Am un dar pentru tine.

El deschise ochii şi văzu că ea ţinea un sul de hârtie. Un desen?

O privi uimit. Nu avusese nimic când intrase în ca-

meră. Unde îl ținuse? Cu mintea dominată de viziuni ale jartierelor și ale jupoanelor ei, se întinse absent după desen și îl desfăcu.

– Este... este pornografic!

Ea îi aruncă un zâmbet provocator.

– Ai de gând să mă arestezi?

O prinse.

– Nu, am să te arunc jos și am să transform schița asta în realitate!

Ea se eliberă.

– Nu înainte de a mă asculta.

Orice, i-ar promite orice, dacă ar putea arde încă o dată în focul ei.

Probabil că îi citise pe față dorința, pentru că ridică o mână ca să îl oprească. Apoi îl înfruntă, cu mâinile în șolduri. Era imaginea femeii engleze, simple, și asta o făcea și mai provocatoare.

– Vrei să mă iei în patul tău și să mă iubești până când niciunul dintre noi nu va mai putea spune un cuvânt care să aibă sens?

El nu reuși decât să clipească.

– Pentru că dacă nu mă arunci pe mormanul acela ridicol de senzualitate din colț și nu mă faci să cer îndurare, cred că voi muri pe loc, atât de mult te doresc.

Nu mai avu nevoie de altă invitație. O luă în brațe și o strânse mai aproape. O sărută, savurând moliciunea gurii și așteptarea trupului nerăbdător lângă al lui.

Croindu-și drum de sărutări în josul gâtului ei, el îi mușcă tandru urechea.

– Caută în buzunar, trandafirul meu.

Surprinsă, ea râse.

– Deja?

El îi apucă pielea fină între dinți și o mușcă ușor, suficient pentru a o face să vibreze.

– În buzunarul hainei, boboc de trandafir, murmură cu vocea nepăsătoare a lui Monty. Și n-are legătură cu obrăznicia ta.

El îi simți mâna mică făcându-și loc spre buzunarul lui.

– Simt ceva. Ce-i asta... Se opri cu un strigăt. Dalton zâmbi.

Inelul avea o piatră de smarald, cuibărită în aur cizelat. Clara simți că i se oprește respirația, când realiză că aurul avea forma mai multor trandafiri perfecți, înconjurând piatra prețioasă.

– Din nou, avem aceeași idee în același timp. Dalton făcu un pas înapoi și îi luă inelul. Apoi îi ridică mâna dreaptă spre buzele lui. Nu am procedat bine în ceea ce te privește, iubita mea. Vreau să încep din nou. Vreau să te curtez cum se cuvine.

Mâinile Clarei începură să tremure, în timp ce el îi strecura inelul pe deget.

– Eu nu vreau să o iau de la început. Vreau să fac dragoste cu tine chiar acum.

El o trase mai aproape, și o îmbrățișă.

– Te căsătorești cu mine? Respirația lui era fierbinte lângă urechea ei, și ea simțea cum se topește.

– Te iubesc, Dalton Montmorency, indiferent dacă ești lord sau hoț. Voi fi amanta ta. Dacă nu vrei o amantă, voi fi iubita ta.

Degetele lui calde îi prinseră bărbia și i-o ridicară astfel încât s-o poată privi în ochi.

– Nu mi-ai spus niciodată că mă iubești.

– Nu fi prostuț. Sigur că ți-am spus.

El dădu încet din cap.

– Nu. Acum o faci pentru prima dată. Mi-aș fi amintit, din moment ce mă simt brusc mai înalt cu patru metri și atât de puternic încât l-aș putea tăvăli pe Kurt prin toată

camera. Cu un zâmbet slab, îşi trecu degetul de-a lungul genelor ei, ştergând lacrima care se ivise.

Ea respiră adânc şi îşi răsuci inelul pe deget.

– Da, te iubesc, dar mă tem că aş fi o îngrozitoare Lady Etheridge.

Dalton îngheţă, dar nu o eliberă din îmbrăţişare.

– Uită-te la mine, Clara. Asta este tot ceea ce vezi? Lord Etheridge?

Ea închise ochii şi scutură din cap.

– Dar asta eşti.

– Uită-te dincolo de el, te implor. În vocea lui se ghicea un uşor accent de disperare.

Clara tresări. Îl rănea.

– Uită-te în spatele lordului, murmură el. Căci acolo sunt eu.

Înclină capul şi îşi apropie buzele de ale ei.

– Căsătoreşte-te cu mine, şopti el. Te iubesc, floarea mea, şi nu mai pot respira fără tine în preajma mea.

Respiraţia lui trecu peste buzele ei, făcându-le să tremure, iar cuvintele îi eliberară inima şi îi îndepărtară îndoielile. Râse tremurat, printre lacrimi, şi se lipi de el.

– Foarte bine, atunci, mă voi căsători cu tine. Îl sărută cu pasiune, apoi se încruntă. Câte pisici va adăposti Casa Etheridge, însă?

Epilog

Dalton stătea în uşa biroului din mansardă, privind-o pe soţia lui desenând. Într-adevăr, se descurca foarte greu. De fapt, nu o văzuse niciodată făcând ceva mai prost.

Venise la etaj cu un coş din bunătăţile lui Kurt şi o sticlă de vin, sperând să o tenteze pe Clara cu un picnic.

Dar acum era mult prea îngrijorat ca să se mai gândească să se ghemuiască lângă ea pentru un mic somn de după-amiază. Dacă ea desena atât de rău, înseamnă că ceva nu era în regulă. Talentul ei se dezvoltase după ce se căsătoriseră, pentru că avusese tot timpul şi toate resursele din lume la dispoziţie, în noua ei poziţie de pictor de identificare pentru Clubul Mincinoşilor.

Şi mergea de minune. Clara începuse să îi înveţe pe elevi să deseneze, şi acum era capabilă să deseneze un portret după doar câteva detalii verbale. Mincinoşii foloseau din plin aptitudinile lor de observare, încercând să o impresioneze pe Clara cu dibăcia lor. Collis, care începuse de curând antrenamentul, era cel mai bun elev al ei.

Dar asta...

– Floarea mea, te simţi bine?

– Mmm... hmm. Continuă să deseneze, dar fiecare linie era mai tremurată decât cea dinainte.

Dalton se sperie de-a binelea. Se duse în spatele ei şi îi apucă mâna cu care desena într-a lui. Ceva nu era în ordine.

– De ce desenezi cu mâna stângă?

Clara se întoarse, în sfârşit, către el şi îi zâmbi.

– O, bună, dragule. Nu te-am auzit venind.

– Ştiu. Te concentrai mult prea tare. De ce desenezi cu mâna stângă?

– Pentru Lord Liverpool, desigur!

– Liverpool? Dar de ce i-ar păsa... *Oh, nu.* Clara, spune-mi că nu te gândeşti la ceea ce cred eu.

– Păi, Dalton, Sir Thorogood a spus că nu va mai desena niciodată. Nu a zis însă nimic despre Mr. Underkind.

Dalton închise ochii.

– Şi cine este Mr. Underkind?

– Îl ţii de mână.

Dalton deschise ochii şi se uită spre mâna mică, murdară de cărbune. Mâna ei stângă. Mâna care va crea desene cu totul altfel decât dreapta, odată ce ea va exersa suficient.

Mr. Underkind însemna probleme. Mr. Underkind cu siguranţă va aduce mânia lui Liverpool asupra capetelor lor, tocmai acum, când lucrurile se liniştiseră, în sfârşit.

Mr. Underkind îl va scoate din minţi pe Liverpool, când va încerca să afle cine era.

Dalton nu se putu opri. Râse.

– Cred că o să îmi placă Mr. Underkind. Ridică mâna mânjită cu cărbune la gură şi o sărută. Ce-ai spune să îl lăsăm pe Mr. Underkind să se odihnească pentru câteva minute?

Sprâncenele Clarei se ridicară.

– Dar tocmai l-am învăţat să deseneze bine un cerc.

Dalton se apropie mai mult şi îi şopti în ureche, deşi nu mai era nimeni în preajmă.

– Am choux à la crème.

– Oh!

Îi muşcă urechea.

– Şi căpşune.

– Sună minunat.

El îşi croi drum în jos pe gâtul ei şi muşcă uşor locul delicat unde gâtul ei se îmbina cu umărul.

– Te voi lăsa pe tine deasupra. Sărută locul din care tocmai muşcase. Dar este loc doar pentru doi în cort. Va trebui să îl laşi afară pe Mr. Underkind.

– Mr. ... cine?